

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rytter, Poul.; udg. af C. Ploug
Titel Title:	<u>Poul Rytter's Viser og Vers.</u>
Alternativ titel Alternative title:	En ny Samling Digte.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Forlagsbureauet, 1861
Fysiske størrelse Physical extent:	218 s.

DK

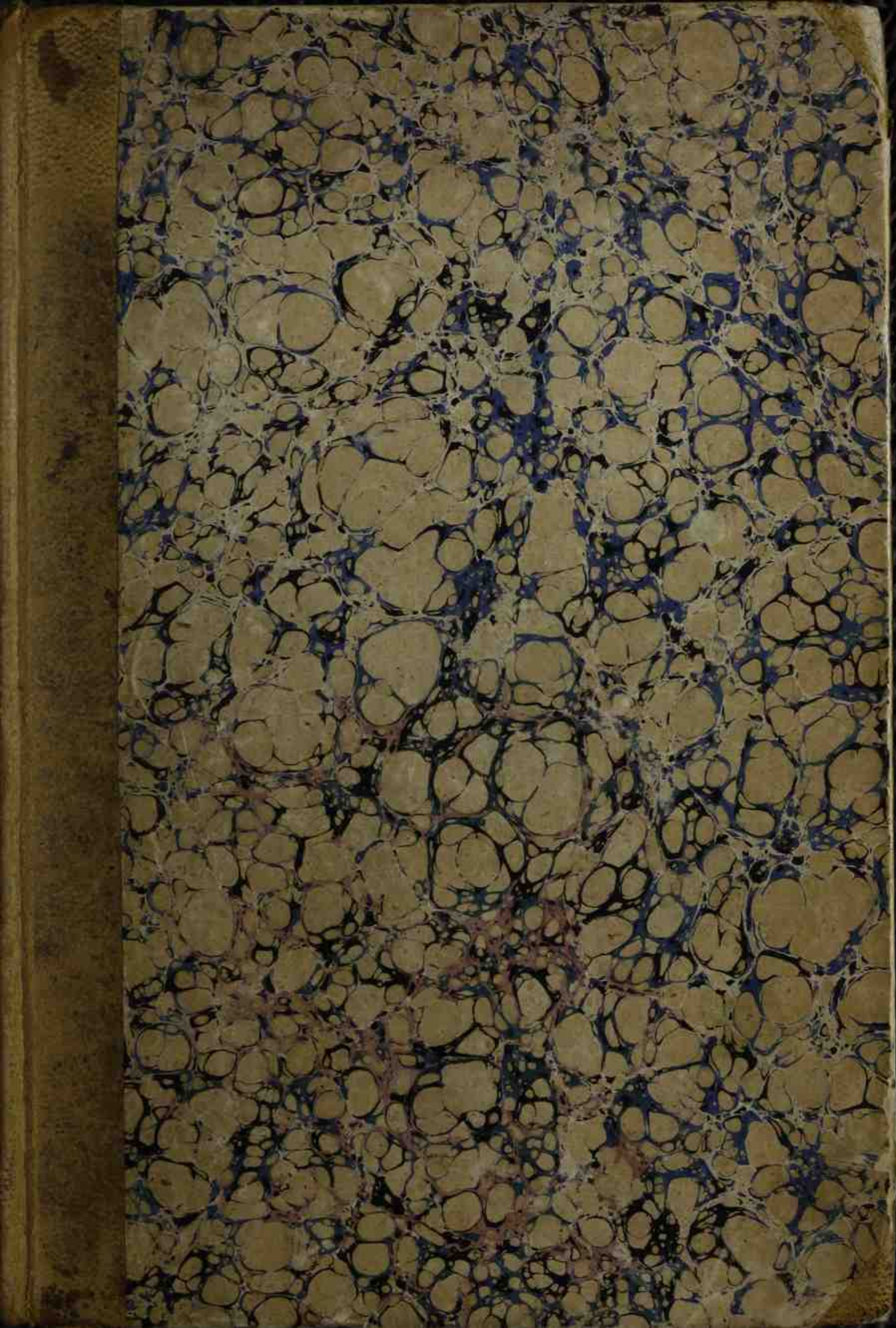
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

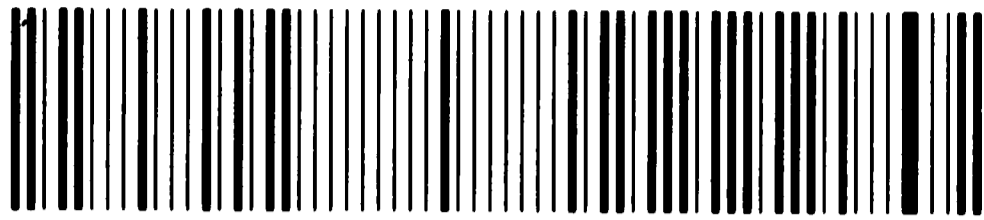

53.-412.

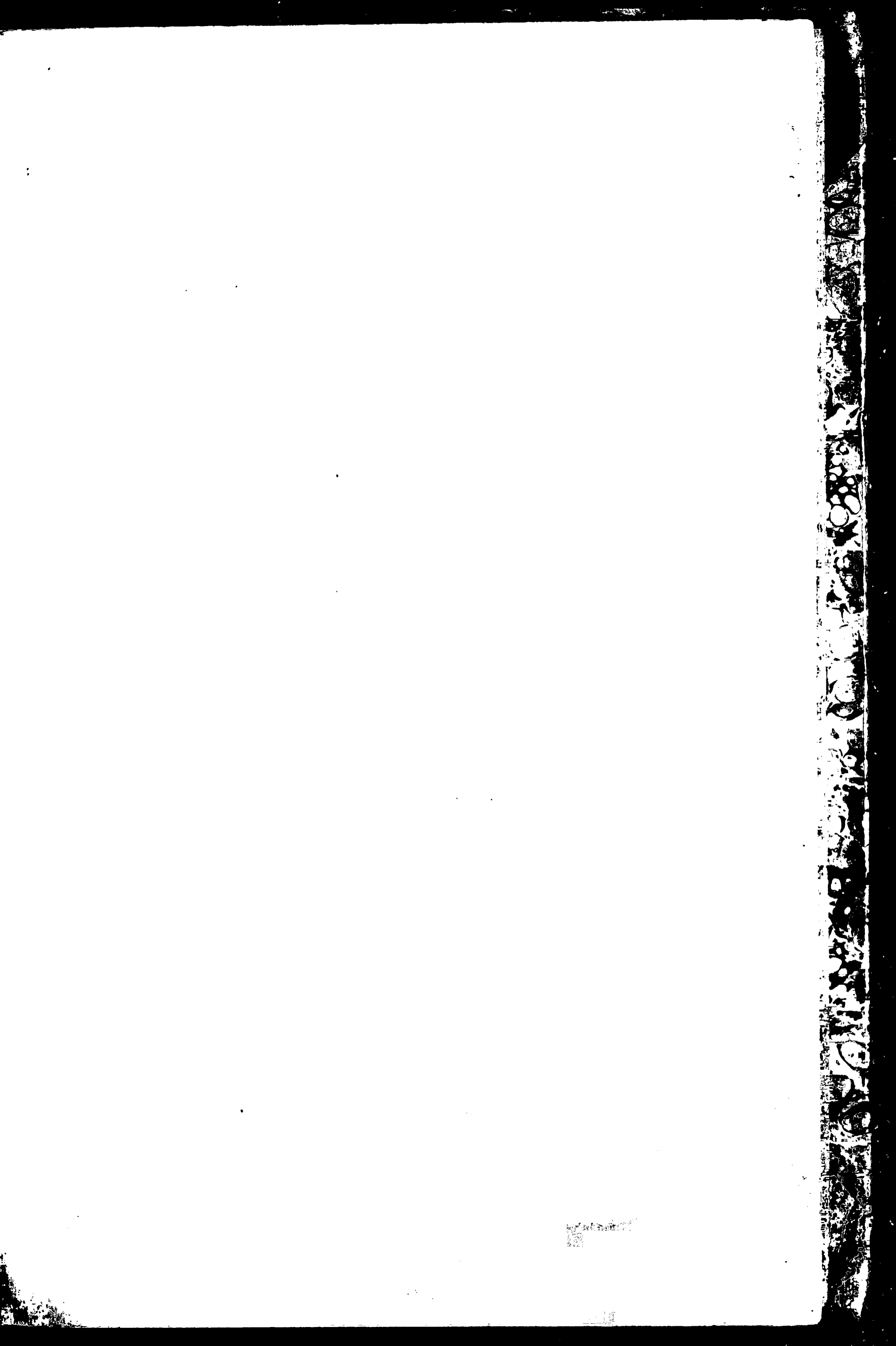
— DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

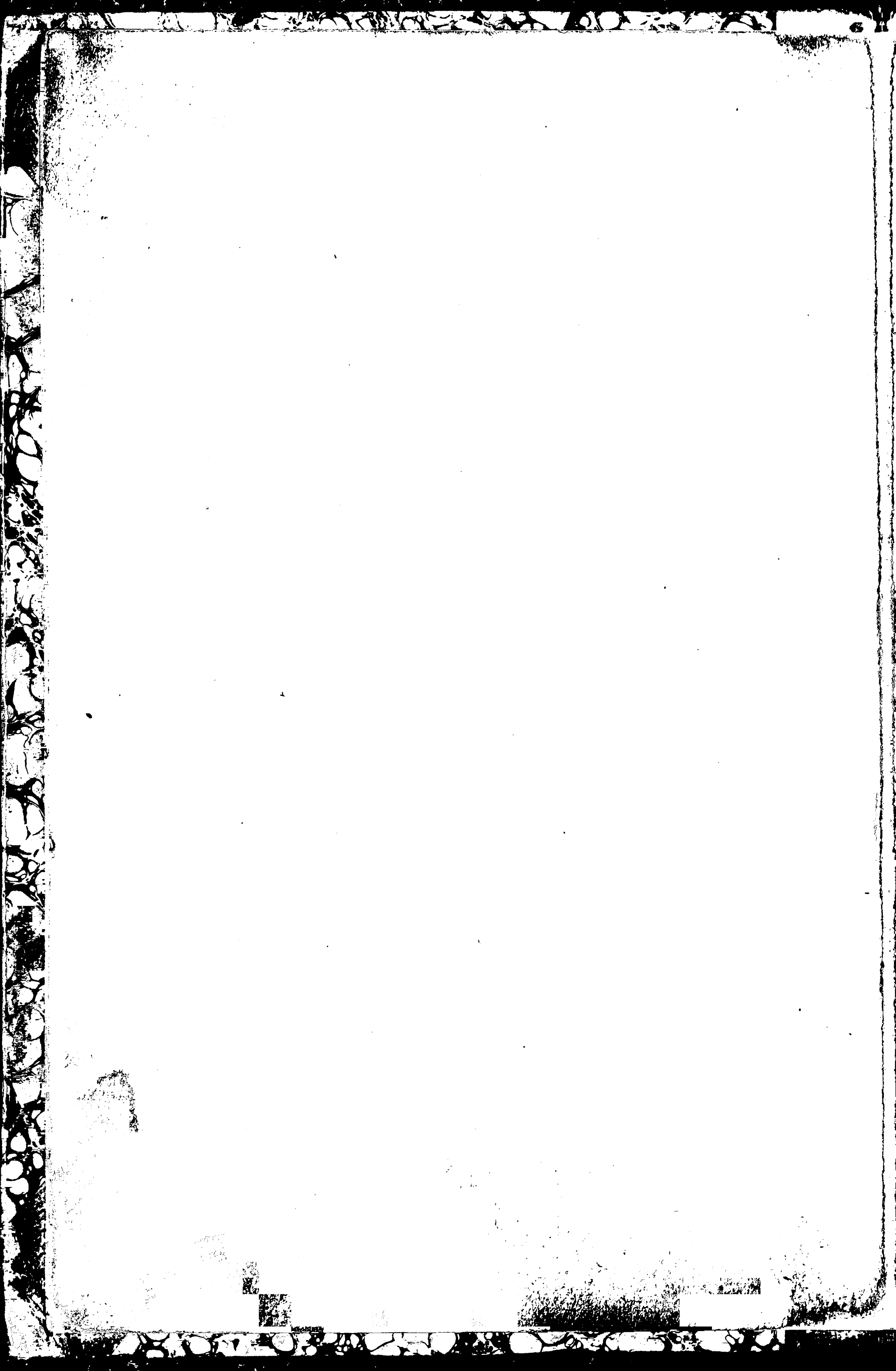
1 1 53 0 8 08677 2

+Rex

POUL RYTTER'S

VISION OG VERB.

Udgivne

af

C. Ploug.

Tredie Samling.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

(G. E. C. Gad. Gyldendalske Boghandling. C. C. Lose & Delbanco.)

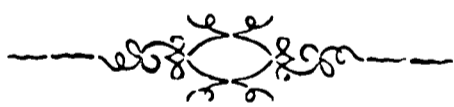
Thieles Bogtrykkeri.

1861.

En ny Samling Digte

af

C. PLOUG.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

(G. E. C. Gad. Gyldendalske Boghandling. C. C. Lose & Delbanco.)

Thieles Bogtrykkeri.

1861.

INDHOLD.

I. Sange.

	Side
Norden, 1—4	3
Nordens Konger	9
Hilsen til Upsala	10
De nordiske Studentersangere	12
Den hygieiniske Congres	13
De nordiske Naturforskere	16
Danmark, 1—6	18
Himmelbjerget	27
Jyderne	28
Stormen paa Kjøbenhavn	30
1848	32
Kongen	34
Grundloven, 1—2	36
Den 17de Mai	40
Bondefriheden	42
Til de danske Soldater	43
Ved Landsoldatens Afdækning	46
Ved Afdækningen af J. F. Schouws Brystbillede	50
Til H. N. Clausen	51
Til J. P. E. Hartmann	54
Afskedsviser, 1—2	57

	Side
Studentervise	61
Balviser, 1—2	62
Bryllupssange, 1—3	66

II. Blandede Digte.

Sonnetter, 1—12	73
Du kommer	85
Da hun var tyve Aar	86
Sommerliv	90
Vuggevise	97
Vil Du elske mig	98
† Georg Aagaard	99
† Anna Nielsen	102
† Nicolai Peter Nielsen	104
† Oscar den Første	106
Til Kongen	113
Prolog, fremsagt paa det kgl. Theater i Stockholm af N. P. Nielsen	118
Sebastopols Fald	124
— Dannevirke	128
— Dronning Margrete	136
— Peder Griffenfeld	145

III. Fortællende Digte.

Sangerens Hustru	153
Et Kys	169
Fru Kerjean	183
Cordouan	201
Kong Harald og Islændingen	210

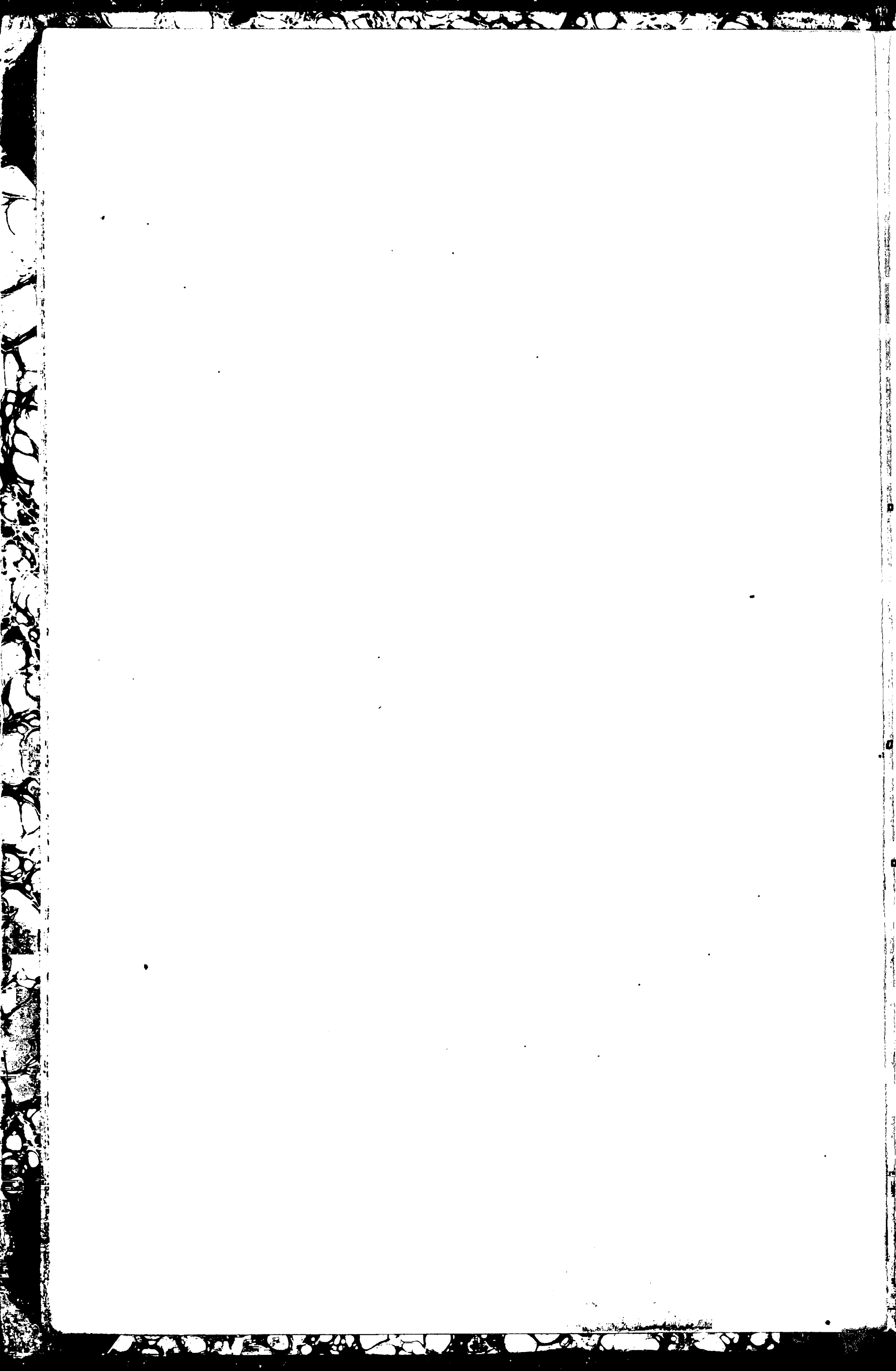

I.

S a n g e .

Norden.

I.

Aarene skride, Ungdomskraften svinder,
Snart er den slukt:
Da har vi høstet nok af Kampens Minder,
Lidt af dens Frugt;
Maalet, vi drømte om at naae saa fage,
Maalet, som vistes klart af Tankens Lyn,
Trækker sig tilbage
Da for vort Syn.

Men var det Sandhed, som vi stræbte efter,
Staaer den ved Magt,
Og ei forgjæves af vor Ungdoms Kræfter
Offret er bragt;
Var vi end faa, og stod vi end alene,
Var det, vi vandt og virked, ikkun smaat,
Har vi baaret Stene
Dog til dens Slot.

Aarene skride, uforkrænket skrider
Den gjennem dem,
Hærder sin Styrke og sin Magt udvider
Og trænger frem;
Tidernes Vexel bryder ei dens Bane,
Modgang og Modstand fremme kun dens Seir,
Føre til dens Fane
Fjendernes Leir.

Derfor, kun fremad for vor Ungdoms Haaben,
Thi den er sand!
Engang forvist den skal i Purpurkaaben
Styre vort Land!
Engang skal Nordens Pol af den forgyldes,
Engang den drager sammen Land og Hav,
Om den først opfyldes
Over vor Grav!

Hel ofte Haabets Hymner klang
Fra disse Gildesborde,
Og Tankens Maal og Hjertets Trang
Kom lydt og klart til Orde,
Men — vi er kun en lille Flok,
Og Verden har Philistre nok,
Som ærbart raabe Vee og Vok
Til vore vilde Drømme.

Naar skal da Visen, vi har lagt,
I Folkets Bryst faae Mæle?
Og naar skal Ordet, vi har sagt,
Dets Gjerninger besjæle?
Naar skal vor Tankes Morgensol
Staae op i Glands ved Nordens Pol
Og sprede fra dets Kongestol
Sin varme Straalefylde?

Vi veed det ei, — men Han, den Gud,
Som Havets Bølger skilte,
Og viste Vei af Ørknen ud
Til Maalet, som Han stilte;
Som klarede Margretes Aand,
Og sprængte det forrustne Baand, —
Han har endnu det i sin Haand,
At hele hvad Han delte.

O, der behøves kun et Lyn
Paa Verdens dunkle Himmel,
Saa faaer paa een Gang Sands og Syn
Den tankeløse 'Vrimmel;
Saa brister Egennyttens Glar,
Og gammel Sandhed vorder klar,
Og gammelt Løsen finder Svar:
„Ur vägen Moskoviter!“

Lad derfor høit fra Gildesbord
Vor Sang og Tale lyde;
Thi Handling føde skal vort Ord,
En Fremtid Tonen bryde!
Vor Hu er Ild, vor Villie Staal,
Og fast og vist vort Øiemaal;
Med Haab og Mod, med Tro og Taal
Vi Nordens Enhed bygge.

3.

Lad Fanen brede ud sin Dug
I Dagens klare Straaler!
Vi vil ei liste frem i Smug,
Vor Færd vel Lyset taaler;
En ærlig Kamp for Sandheds Seir,
En daglig Storm paa Løgnens Leir
Kan ingen Mand beskæmme.

Og lad dem lee, for vi er faa
Og fattige paa Kræfter;
Jo nærmere vi Maalet naae,
Des fleer der følger efter;
Og vindes det tilsidst engang,
Ja, saa forlange Alle Rang
Med denne Blænker-Kjæde.

Og lad dem kalde det en Feil,
Vi unge er og kjække;
Det er jo Haabets fulde Seil,
Som Vinger gi'er vor Snekke;
Med visnet Sjæl og bøiet Ryg,
Med Klogskabs pudrede Paryk
Vi kom ei langt af Lande.

Lad derfor Fanen flagre frit,
 Og Sangens Toner høres!
 Formaaet vi har alt ei saa lidt,
 Og mere skal der gøres.
 Alt spiller Sol paa Bjergetind
 Og Dæmringen i Folkesind
 For Morgengryet svinder.

Og kan de trende Folk først see
 Det Rette og det Sande,
 Saa vil de og i Vel og Vee
 Tilsammen trofast stande;
 Er Folkevillien klar og stærk,
 Saa voxer af sig selv vort Værk
 Trods alle Mørkets Magter.

4.

Lad Syden iklæde sig Farvernes Glands,
 Og Druesaft sprudle frem af Jorden,
 Og Citharen klinge til Gratiernes Dands —
 Vi vil dog leve, vi vil døe i Norden.

Lad stærkere Stammer slaae Nakken mod Sky,
 Og brede sig vidt ud over Jorden
 Til Aandernes Skærm og til Sangernes Ly —
 Vi vil dog leve, vi vil døe i Norden.

Lad Sindene skifte, som Vindene gaae,
 Lad glemmes, hvad Folkerøst er vorden,
 Lad mægtige Tanker fortrænges af smaa ---
 Vi vil dog léve, vi vil døe for Norden.

Nordens Konger.

(Paa Kronborg i Juni 1860).

Straal gyldenblank, du Sundets rustne Nøgle!
 Sæt Krands om Panden, gamle Mærkismand,
 Som saae Carl Gustaf tabe Havets Tøile,
 Og Stenbocks Dreng feie Skånes Strand!
 Thi bag Din Mur, de mørke Tiders Minde,
 Staae disse Landes Fyrster Haand i Haand,
 Med lige Huld og lige Tro i Sinde:
 Hil Kongebrødrene i Nordens Aand!

Og Eders Venskab er ei Lunets Bjelde,
 Ei stakket Egennyttens Maskeleg;
 Af samme Grund, som bærer Eders Vælde,
 Af Folkehjertet, sundt og skært, det steg;
 Den Trang, som drev Jer i hinandens Arme,
 Var ædle Folkevilliers ædle Tolk,
 En Flamme klar af mange Hjerters Varme:
 Hil Broderkongerne for Broderfolk!

Og Eders Venskabs Tvillingblomst skal trives,
 Og snoe sig lunende om Thronens Fod,
 Og intet Blad skal bort af Blæsten rives;
 Og ingen Orm skal gnave paa dens Rod!
 Engang til mægtigt Træ den skal sig forme
 Med stærke Grene og med Løvets Pragt,
 Hvorunder Slægter trodse Fremtids Storme!
 Hil Nordens Haab., dets Kongers Broderpagt!

Hilsen til Upsala.

(Juni 1856).

Mindernes Høisal, Fremtidens Vugge!
 Lillie i Dalen med luende Ry!
 Aandernes Thing, som Æthøie lukke!
 Ungdommens Vigrid i Lindenes Ly!
     Hid, for at yde
     Hyldest Din Ære,
     Hilsen at byde,
     Budskab at bære,
 Drog vi af Axels mylrende Havn,
 Heised vi Flag paa gyngende Stavn.

Brødre i Tankens fribaarne Stræben!
 Brødre i Hjertets liflige Drøm!
 Brødre i Ordets Velklang paa Læben!
 Brødre i Sangens brusende Strøm!

Stemmen at høre,
 Haanden at fatte,
 Hjem med at føre
 Mindernes Skatte,

Styrke hinanden i Haab og i Tro —
 Derfor vi gjæste igjen Eders Bo.

Gid da vort Samlivs flygtige Dage,
 Rige paa Ungdoms stormende Lyst,
 Lade i Sjælene Spirer tilbage,
 Spirer, som modnes til bugnende Høst!

Hjertets Kjærminde,
 Venskabet Lillie,
 Troskab i Sinde,
 Samklang i Villie —

Enhedens Rose purpurne rød
 Stige af Upsaladagenes Skød!

De nordiske Studentersangere.

(November 1856).

Vi flygtige Svende, vi drage af Land,
 Men hjemme vi er paa den fremmede Strand;
 Thi Tungen os hilser med moderlig Magt,
 Og Haanden os rækkes til broderlig Pagt,
 Og fælles er Mindernes funklende Hær,
 Og fælles er Morgenens rødmende Skær
 For Norden.

Vi lystige Svende opløfte vor Røst,
 Og Tonerne flyve fra Kyst og til Kyst,
 Og Ungdommens Hjerte, som udi dem slaaer,
 Til Hjerterne taler, saa vide de naaer;
 Derfor er de stærke, derfor gjør de godt,
 Derfor bær' de Stene til Enhedens Slot
 I Norden.

Vi dristige Svende fik Sandhed til Meed
 Og rette mod den vore ilende Fjed;
 Er Veien end steil, og er Afstanden stor,
 Vi gange dog frem i dens lysende Spor.
 Vi veed det, at Livet er den underlagt,
 Vi veed det, engang skal den vise sin Magt
 I Norden.

Vi trofaste Svende, vi holde vort Ord,
 Og tage det atter i jublende Chor:
 Vi mødes og skilles, men mødes igjen,
 Naar Løftet os kalder, og give os hen
 For Fortidens Minde, for Fremtidens Haab,
 For Sandhedens Seier og Hjerternes Raab,
 For Norden!

Den hygieiniske Congres.

(Juli 1858).

Udi Paris sidder en Congres
 Af store Magters Diplomater
 Og sveder over et Vognmandslæs
 Af Memoirer og Tractater.
 Den regulere skal Europas Fred,
 Som der er altid lidt at lappe ved;
 Mulig det hænd's
 Dog, at den end's
 Langt mindre pænt, end den begyndte.

Vi, som kom sammen i høien Nord,
 Har nu et kjønt Exempel givet,
 Endskjønt vor Enighed ei var stor
 Der, hvor vi mødtes før i Livet;

Thi ei alene Læge og Jurist,
 Men ogsaa Politi og Publicist
 Her sammen sad
 Og skilles ad
 Idag som ganske gode Venner.

Det kommer af, at der dog er Eet,
 Hvorom vi har en fælles Mening,
 Som, om vi færdes end nok saa spredt,
 Dog knytter os til en Forening;
 Det er, at intet Kald og intet Fag
 Og intet andet Maal og anden Sag
 For Hver især
 Er mere værd
 End det, et Menneske at være.

Vi har et Hjerte for Sorg og Nød,
 For Livets vrange, mørke Side,
 For dem, som vies en tidlig Død,
 For dem, som trænges, og som lide;
 Vi har en Villie til at feie ren
 Uvidenheds og Fordoms Rendesten
 Og skaffe Luft
 Velværens Duft
 Og Sundheds Lys i ringest Hytte.

Saavidt vi gaae uden Divergens;
 Men hvorfor ikke gaae lidt længer?
 Ei blot den physiske Existens
 Til Lys og Luft og Sundhed trænger;
 I Aandens Rige selv paa mangel Plet
 Staaer Hygieinen yderligen slet,
     Og overalt
     Gaaer det s'gu galt,
 Hvor mod Naturens Ret man synder.

Men har da ikke Naturens Røst
 Talt til os just i disse Dage,
 Og bryder frem nu fra hvert et Bryst,
 Da vore Gjæster bort skal drage?
 Og kom ei atter den Erfaring frem,
 De har det bedst hos os og vi hos dem?
     At Kiv er Ondt,
     Men det er sundt,
 At Brødre enig virke sammen?

Gid denne Stemme maa aldrig døe,
 Saalidet her som i det Fjerne!
 Og gid vi maae have saaet et Frø,
 Som skyder Ax og sætter Kjerne!

En Kjerne, som gi'er rent og kraftigt Brød
 For mangan Slægt, der endnu ei er fød!
 Hermed Farvel!
 Velgang og Held
 Og Sundhed over hele Norden!

De nordiske Naturforskere.

(Juli 1860).

Det er engang Naturens Lov,
 At Alt, som lever, ei skal vare:
 Den gulner snart, den grønne Skov,
 Snart tier Luftens Sangerskare;
 Men røres Aand i Livets Færd,
 Da er den Evigheden værd,
 Og Fremtidsspirer i sig bær',
 Som voxe frem i nye Former.

See, dette Samlivs Sommerglads
 Sig snart bag Horizonten fjæler,
 Og gjennem Glædens Vedbendkrands
 En Afskedstaare alt sig stjæler;
 Men kom vi hid i Sandheds Hverv
 Og offred hver sin Kundskabsskærv,
 En kun sit Korn, men En sin Kjerv, —
 Saa kom vi ei forgjæves sammen.

Og enten vi skal atter sees,
Hvad heller vi maae Forfald melde,
Saa skal forvist fra denne Kreds
Et Fremtidsliv engang udvælde:
En fælles Stræben, fælles Krig
Mod Løgn og Dumhed, Falsk og Svig,
En fælles Seir, en Høst saa rig,
Som vore Øine ei kan maale.

Og de, som fjernt fra os end staae,
Fordi vor Idræt ei de fatte,
For dem skal Sandheds Lys opgaae,
Og de faae Lod i Aandens Skatte;
Og de skal følge i vort Spor
Og bygge sig et fælles Nord,
Hvor Broderenigheden boer
I Ly af Videnskabens Tempel!

Danmark.

I.

Mit Fædreland, hvor er Du smukt,
 Midt i de sølvblaae Vande,
 Med Favnen fuld af gylden Frugt
 Og Bøgekrands om Pande,
 Med Sagaskrift og Skjaldesang
 Om gamle store Minder,
 Med Sprogets milde, bløde Klang
 Og milde, bløde Qvinder!

Men mild og blød, som Landet selv,
 Som Himlen og som Jorden,
 Som Sprogets Fald og Qvindens Sjæl,
 Den danske Mand er vorden;
 Med uforskyldte Byrds Vægt
 Han uden Harm vil skride,
 Og heller, end at handle kjækt,
 Han vil taalmodig lide.

Han holder mest af Ro og Mag
 Og helst med Lempe farer;
 Han hylder nok den gode Sag,
 Men lunkent den forsvarer;

Han griber flux ei Stang og Staal,
 Naar man hans Ret mon krænke;
 Nei — han maa først ha'e „Overmaal“,
 Saa vil han — sig betænke!

Men naar hans Elefantnatur
 Engang er bleven vækket,
 Saa staaer han ogsaa som en Mur,
 Standhaftig, uforskrækket;
 Saa har han Mod, saa har han Kraft
 Og for sin Ære flammer;
 Saa har han Hænder to paa Skaft —
 Gud naade den, de rammer!

Mit Fædreland, mit skjøne Hjem,
 Som tunge Tider trykke,
 Du snart af dem skal gange frem
 Med Ærens frelste Smykke!
 Du skal ei atter vorde Træl
 Og fremmed Svøbe smage!
 Ta'er man din Frihed bort — nu vel,
 Saa ta'er vi den tilbage!

Vi har et Hus ved Alfarvei,
 Kun tarveligt og lille;
 Til vore Vilkaar dog vist ei
 Et større passe vilde:
 Det vore Fædres Daad har seet,
 Der har vor Barndom grædt og leet,
 Der er vor Manddoms Gjerning skeet,
 Der vil vi Øiet lukke.

Hvert Foraar hænges Taget paa
 De ranke Bøgestammer,
 Og Bolstre grønne, gule, blaae
 Opredes i hvert Kammer;
 I Kjeldren klapprer Møllens Drev,
 I Stuen Bonden, flink og gjæv,
 Slaaer Kornets tunge, gyldne Væv
 Til Fuglesang fra Lofte.

Paa trende Sider har det Fred
 Bag Havets blanke Gjerde,
 Men intet Lukke eller Led
 Det skærmer mod den fjerde;
 Ja, Væggen der er styrtet ind,
 Saa Regnens Dryp og Solens Skin,
 Saa fremmed Vrøvl og fremmed Vind
 Igjennem Huset trænger.

Vor Nabo eier selv en Gaard
 Med sexogtredve Bure,
 Men helst paa Eventyr han gaaer
 Forinden vore Mure;
 I Hjemmet staaer han under Pidsk,
 Men her vil Fyren spille frisk,
 Og sidde øverst ved vor Disk,
 Og puffe os i Krogen.

Vel bli'er vi aldrig Herremænd
 I Verdens store Rige,
 Og vi vil gjerne gaae i Spænd
 Med Smaafolk, vore Lige;
 Men vi vil ikke drikke Dus
 Med den, som spytter i vort Krus,
 Og Herrer i vort eget Hus
 Vi først for Alt vil være.

Og derfor op, I Dannemænd,
 Vor søndre Væg at bøde!
 Med Skee i Haand og Sværd ved Lænd
 Som Een skal Alle møde,
 Og Ingen blive ræd og træt,
 Før vi har faaet Hytten tæt;
 Saa kan vi sove trygt og let
 Alt under Vaarens Pude!

Vi har en lille Snekke,
Kun kort fra Stevn til Speil;
Lav er den oven Dække
Og lappede dens Seil;
Imellem Skær den krydser
Mod Vind og Strøm sig op,
Og Bølgens Fraade kysser
Hel ofte Mastens Top.

Engang i gamle Dage
Saa vidt om Land den foer,
Alt som en gylden Drage
Med Vikinger ombord;
Med Entrebiler feied
Den Bretlands rige Kyst,
Og Nevas Vover neied
Sig for dens brede Bryst.

Og Østersøens Nøgle
Var naglet til dens Skrog,
Og Venderne i Bøile
Dens tunge Aarer drog. —
Saa skred med Master trende
Ad Tidens Flod den hen;
Snart svandt de ind til tvende,
Nu er kun een igjen.

Men skjønt dens Glands er svunden,
Endnu den er ei Vrag,
Thi den er stærk i Bunden,
Og aldrig strøg den Flag;
Og aldrig skal vor Snekke,
Er Storm og Sø end gram,
I Havn sig lade trække
Som Tydsklands Mudderpram!

See, Friheds Vimpel vaier
Fra Toppen, lys og ren!
Den fører os til Seier,
Naar Alle staae som Een.
Lad Klogskabs Fyr os peile,
Og følge Sandheds Naal,
Og Danmarks Skib skal seile
Med Ære til sit Maal!

4.

„Danmark, Du Perle, der svømmer paa Vove“!
Dig vil vi prise, og Dig vil vi love,
Mens vi har Aande og Klang i vort Bryst.
Du af vor Arv er det dyreste Stykke,
Du er vor Hæders livsaligste Smykke,
Hjerternes Attraa og Øinenes Lyst.

Tyv skal ei stjæle Dig, medens vi sove,
Og lad den mægtigste Ransmand kun vove,
Om han kan slukke Dit Lys i sit Skrin!
Du skal ei sælges til trælbaarne Sjæle!
Du skal ei knuses af fremmede Hæle!
Du skal ei kastes for vendiske Svin!

Havet har slebet Dig Formerne bløde,
Solen har lært Dine Kinder at gløde,
Og i dit Blik luer Stjernernes Glands:
Spillende stedse i rigere Farve,
Skal efter Fædre Dig Sønnerne arve.
Funklende Led i den nordiske Krands!

5.

Vikingemoder, Dronning paa Havet,
Hvil paa Din Græsbenk, rolig og kjæk!
Sønnerne, som du died og aved,
Ubudne Gjæster skal gjenne væk!
Kysse din Fod skal Eiderens Vove,
Vifte Din Kind skal Gefions Skove,
Trygt i Dit Skød skal Fremtiden sove,
Tydske Herrer ei løse Din Gjord!
Thi naar Heimdal griber Hornet,
Og dets Klang ruller hen over Sø, over Land,
Henad Heden, gjennem Kornet
Skal vi haste til Slaget hver eneste Mand!
    Foran os ganger Thor,
    Den stærke Gud i Nord;
Thi han elsker det Folk, som er Asernes Æt,
    Og han rammer
    Med sin Hammer
Fjendeskaren, som bryder Din Fred og Din Ret.

6.

Vort Land, vort Land, vort Fædreland!
Du Havets yngste Søn,
Som pladsker i det blanke Vand.
Og tumler med det hvide Sand,
Og svinger, lys og mild og skøn.
Hver Vaar Din Fane grøn!

Du fik ei Sølvbræ til Hat,
Til Skjold ei sorte Skær;
Men i dit Fløiels Belte sat
Der er af gyldne Ax en Skat,
Og Silkekappen, som Du bær,
Har Bræm af Svanefer.

End er af Sind Du blød og veg,
Og end af Villie svag;
Du sysler helst med Skjemt og Leg,
Men blinker ei for Sværdets Eg,
Og gaaer saa kaad og kjæk i Slag,
Som Andre til et Lag.

Og faaer Du Lov at voxe ud
Ved Friheds sunde Marv,
Du vorder nok en Kæmpe prud
Og fæster Dig en Kongebrud,
Og løfter, klog paa eget Tarv.
De store Fædres Arv.

Himmelbjerget.

Endskjønt vort Land er jevnt og fladt,
 Det har sit Alpestykke,
 En Bjergidyl, ei oversat,
 Men dansk af Præg og Tykke:
 En Krands af Søer, fattet ind
 Af steile Aaser, Tind ved Tind,
 Og dybe, dunkle Kløfter.

Lad Andre bryste sig af Bræer
 Og sorte Klippevægge,
 Vi nøies kan med grønne Træer
 Og Lyngens brune Dække.
 Ja, reis til Bloksbjerg, hvem der vil!
 Os hører Himmelbjerget til,
 Og vi vil ikke bytte.

Lad Andre spotte med vort Bjerg
 Og kalde det en Bakke,
 Som Smaafolk kan vi med en Dverg
 Blandt Høider ta'e til Takke;
 Thi Himlen ikke mindre nær
 Vi er paa Himmelbjerget her
 End hist paa Himmalaya.

Og Overtro og Sult og Had
 Dets trygge Dal ei huser;
 Af Sandet voxer op en Stad,
 Hvor Møllens Vandhjul bruser;
 Den maler vistnok kun Papir,
 Men mange Munde Brød det gi'er,
 Og Kundskabs Magt det bærer.

Ton derfor høit vor danske Sang
 Fra Himmelbjergets Kolle!
 Om Jetten, som for Væng og Vang
 Nok trofast Vagt skal holde,
 Om Dalens Skygge, Ly og Fred,
 Om Folkets Liv og Virksomhed,
 Om Danmarks skjøne Rige!

Jyderne.

Det raske Folk, som pløier
 Den skarpe jydsk Vang,
 Sin Nakke nødig bøier
 Og trives ei ved Tvang;
 Frit lufter over Hede
 Den frie Vestenvind —
 Til Kamp for Frihed rede
 Var altid Jydens Sind.

Det Hellig Knud bekjendte
I Sanct Albani Chor,
Da Storm mod Kirken rendte
De vrede Vendelboer;
Og Holsten skamfuldt rakte
Sin Skjerv til Jydens Pris,
Da Hals Tyrannen strakte
For Ham fra Nørreris.

Hin Aand fra gamle Tider
Er ikke død endnu;
Den styrker og udvider
End Jydens jevne Hu;
Er Vaabnet mindre blodigt,
Er Nakken lige stiv,
Og han gaaer lige modigt
I Kamp for Folkets Liv.

Hil Jer, som Vidne bære
Om Jydens frie Aand!
Vi række Jer med Ære
En trofast Broderhaand!
Og Enighed skal gjøre
Vor lille Flok saa stærk,
At ingen Magt tør røre
Vort fælles Frihedsværk!

Og da skal Danmarks Rige
 Af Tidens Nat gaae ud
 I Blomstring uden Lige,
 I Rigdoms gyldne Skrud!
 Og da skal Danmarks Bønder
 Saa stolte gaae bag Plov,
 Som Eders Brodersønner
 Hinsides Vestervov!

Stormen paa Kjobenhavn.

Det var en Februari-Qveld,
 Saa mørk og kold,
 Da Danmarks Throne stod paa Hæld,
 Og nær sit Fald var Folkets Tjeld;
 Da Rigens Værn og Grændseskjel
 Var Axels Vold;
 Og, af sin Seiersflugt berust,
 Carl Gustaf alt saae sønderknust
 Dets Skjold.

Men paa den lave Vold der stod
 En Mur saa fast:
 Med freidigt Sind og roligt Mod
 En Kreds af Kæmper, Fod ved Fod,
 Og Hver, som stormed derimod,
 Fik Skam og Last.
 Der standsed Undergangens Strøm,
 Og Sveakonnings stolte Drøm,
 Den brast.

Og da den lange Nat saa veg
 For Morgengry,
 Svandt Fortids Skygge, stum og bleg,
 Og frem af Kampens haarde Leg
 Med Krands om Haaret Danmark steg,
 Som født paany;
 Den gamle Ordens Skranker faldt,
 Thi Klerk og Borger delte halvt
 Dets Ry.

To hundred Aar, med Nød og Held,
 Sank ned i Hav:
 Hvad dengang blev fortjent saa vel,
 Stod længe hen som gammel Gjeld;
 En anden **Fredrik** af sig selv
 Tilsidst det gav.

En anden Aand i Nord blev vakt,
 Og Had og Harm for evig lagt
 I Grav.

Men lige stærk skal Mindets Røst
 Vort Øre slaae,
 Og tone gjennem trofast Bryst,
 Og løfte Mod og sænke Trøst,
 Og lægge Sæd og love Høst,
 Mens Tider gaae!
 Og flammer atter Kampens Baun,
 Som Fædrene for Kjøbenhavn
 Vi staae!

1848.

Der fløi fra Holstens Stændersal
 Af løse Ord saa mange;
 Eet var der dog i deres Tal,
 Som nok er værdt at fange;
 Det Ord kom fra en Riddersmand:
 „Den onde Aand — saa mælte han —
 „Var mægtig i det danske Land
 „I Aaret Ott' og fyrré“.

Det Ord forvist fortjener Svar,
 Og Svaret skal det finde
 I hvert et ærligt Bryst, som har
 Hin Tid i trofast Minde.
 Laa Folkets Aand i Dvale tidt,
 Og gisped mat og aarked lidt,
 Engang den rørtes stærkt og frit,
 — Det var i Ott' og fyrre.

Og har den ellers spredte Hob
 Paa Livets skilte Baner
 Engang adlydt det samme Raab
 Og fulgt de samme Faner;
 Har Høi og Lav og Rig og Arm
 Af samme Tanke følt sig varm,
 Af samme Fryd og samme Harm,
 — Det var i Ott' og fyrre.

Var der en Tid, da Danmarks Vel
 Laa Alle ret paa Hjerte,
 Da sidst man tænkte paa sig selv,
 Først paa dets Nød og Smerte;
 Da Een og Hver sin Pligt forstod
 Og gav, med Villie ren og god,
 Sit Guld, sin Kraft, sit Liv og Blod,
 — Det var i Ott' og fyrre.

Om nu en saadan Aand paa Tydsk
Bær Navnet af „den onde“,
Saa skal paa Sjællandsk, Fyenssk og Jydsk
Den være kaldt den sunde;
Thi Danmark vorder Legebald
For Fjendelist og Fjendevold,
Indtil det løfter høit paa Skjold
Hin Aand fra Ott' og fyrre!

Kongen.

Vor Frihed er en Seierskrands
Fra Farens Tid,
Da Kongen saae, med opladt Sands,
At Folkets Magt kun styrked hans,
At Folkets Ret med Kronens Glands
Ei stod i Strid,
Og derfor skifted Arven ud
Og satte til sit Folk og Gud
Sin Lid.

Hans Tillid, ei beskæmmet blev;
 Den Prøve stod,
 Ei blot dengang, da haardt det kneb,
 Og vi vort nye Frihedsbrev
 I Slagets Linie underskrev
 Med Hjerteblood,
 Men og da, Tvivl og Frygt tiltrods,
 Paa Kongens Trofasthed vi os
 Forlod.

I Danmark aldrig denne Tro
 Udryddes skal:
 Saalidt som Mistroes Svamp skal groe
 I Borgers Hjem og Bondes Bo,
 Saalidt skal Træskheds Orm sig snoe
 I Kongens Hal;
 Men hvo der Tvedragt vil udsaae
 Imellem Begge, han skal staae
 For Fald.

Straal klart vor Friheds Folkefest
 I Kongeglands!
 Idag vi kaste Bog og Læst,
 Idag er Glæden Alles Gjæst,
 Og Lyd der gaaer fra Øst til Vest
 Af Sang og Dands;

Men først, med Tak for Gaven god,
 Vi lægge ned for Kongens Fod
 Vor Krands.

Grundloven.

I.

Vaarens Budskab flyver over Lande,
 Himlens Fugle juble det i Sky,
 Folkets Stemmer sig med deres blande,
 Som Naturen er det født paany:
 Endt er jo dets lange Vinterdvale
 Under Enevældens nøgne Top;
 Sneen smelted i de dybe Dale,
 Gammel Vanes seige Is brød op.

Men hvad Høst os Vaaren vil forjætte,
 Om hvert Skud vil trives, som den skød,
 Om de svaie Straae vil Kjerner sætte,
 Og de hvide Blomster Frugten rød —
 Ikkun Han, som Sol og Regn afveier
 Og beskikker Godt og Ondt, det veed;
 Men han giver ærlig Stræben Seier
 • Og belønner mandig Trofasthed.

Vil vi haabe da, at Danmarks Tillie
Dækkes skal engang af gyldne Neg,
Maa vor Friheds Rug med kraftig Villie
Værnes, medens den er grøn og veg;
Den maa have Ly, naar Solen brænder,
Ly mod Stormens Magt og Regnens Flod;
Den maa holdes ren, og flinke Hænder
Rykke alle Tidsler op med Rod.

Derfor vil med Haand og Mund vi love,
Brødre! paa vor glade Foraarsfest:
At vi fra vor Gjerning ei vil sove,
Men ta'e fat, Enhver som han kan bedst!
Vi vil vare paa Kong Fredriks Gave!
Vi vil pleie Sæden, han har lagt!
Vi vil efterlade Danmarks Have
Til vor Efterslægt i Sommerpragt!

2.

Vor Grundlov er kun en tolvaars Knægt
 I Lærredsbuxer og Vadmestroe,
 Af simpel Borger- og Bondeslægt,
 Men med en Solstraale i sit Øie;
     Og klart er Ho'det,
     Og varmt er Blodet,
 Og godt er Hjertet, og kjækt er Modet
     I denne Purk.

Om han end falder lidt fersk og grøn,
 Om lidt Barnagtighed ved ham hefter,
 Det gjør slet Intet — thi han i Løn
 Har, som Svend Felding, faa't tolv Mands Kræfter;
     Ja, han har funden
     Og tømt til Bunden
 Den Trylleskaal, som var reent forsvunden,
     Med Friheds Most.

Og rider atter op under Ø
 Med Blæst og Sqvalder Hr. Langben Rise,
 Og beiler næsvis til Angels Mø —
 Saa skal fuldkommes den gamle Vise;
     Saa reiser Drengen
     Sig op af Engen,
 Hvor han har strakt sig paa Blomstersengen
     Og slikket Sol.

Og ud han leder af Bonde-Baas
 Sin dannebrogede Hest, den gode,
 Og spænder om den med gylden Laas
 En Gjord, som Jomfruers Fingre snoede;
 Og op i Sadel
 Med ægte Adel,
 Som Riddersmand uden Frygt og Dadel,
 Han svinger sig.

Med Stang af Staal saa han farer frem
 Og hamrer lystig paa Jettens Pande,
 Og helmer ei, før han vender hjem
 Og holder Næsen fra vore Lande.
 Da, om end silde,
 Der staaer et Gilde,
 Da fæster han Møen selv, den milde,
 Som han har frelst.

Ja, Drengen, som vi paa denne Dag
 For tolv Aar siden bar stolt til Kirke,
 Skal op med Lectien i næste Slag
 Og confirmeres paa Dannevirke.
 Saasnart det kniber,
 Stadfæstet bliver,
 At Friheden Kæmpekræfter giver
 Et lille Folk.

Den 17de Mai.

At Frihed gammel er i Nord,
 Og raaded her, som den var hjemme,
 Og tidlig lærte Folkets Nemme
 Den raske Daad, det rette Ord —
 Det læses i de gamle Skrifter,
 Det vidne Fædrenes Bedrifter:
 Fribaaren Kæmpe Sværdet svang,
 Derfor saa høit og vidt det klang.

Derfor lød gjennem Skjoldegny
 Paa Thinge Thorgny Lagmands Tale;
 Derfor i Islands øde Dale
 Den norske Viking søgte Ly;
 Derfor Tyrannens Hoved kullet
 For Jydens Sværd i Støvet rulled;
 Derfor den store Vasa tren
 Paa Thronen op fra Mora-Sten.

Men fremmed Trællesæd og Skik
 Sig ind i Nordens Lande listed,
 Og Folkets Aand sin Spændkraft misted,
 Mens Kroppen dorsk i Aaget gik.
 Aarhundreder skred over Norden,
 Og Verdensstormen rysted Jorden;
 Da fløi en Luftning svag herop
 Og lysnede om Fjeldets Top.

Da rysted Folket Lænken af,
Og strakte ud de stive Lemmer,
Og lytted til de dybe Stemmer,
Der lød fra frie Fædres Grav;
Da følte det sin Kraft og Vælde,
Da svor det, aldrig meer at trælle,
Men selv at raade for sit Hjem:
— Da brød den norske Maisol frem.

I meer end fyrgetyve Aar
Den nu har over Norge funklet,
Og uforkrænket, ufordunklet,
Paa Fjeldet spredt en liflig Vaar.
Saa skal til sildigst Stund det være,
Og det skal kaldes Norges Ære:
At det har i de gamle Spor
Ført Frihed hjem igjen til Nord.

Bondefriheden.

(ved Hörsholm Amts Hundredaarsfest.)

Der var en Tid, da Kongeslottet speiled
 I Søens Flade sine Fløies Pragt;
 Da i dets Sale trængtes Alt, som beiled
 Til Gunst og Naade, Herlighed og Magt;
 Da Marmorguder stod i Havens Gange
 For lønligt Raad og Elskovs Møde Vagt;
 Da Hjorten flygted gennem Skoven bange,
 Saatidt „det høie Herskab“ drog paa Jagt.

Det var en ussel Tid. — Et Folk af Trælle
 Sled Livet hen i Selvforagt og Nød;
 Det voved under Svøben knap at sprælle,
 Den Aand, der skulde vækket det, var død.
 Vel steg der dybe Suk fra Bondens Hytte,
 Og ædle Hjerter vaandedes derved;
 Men Egennyttens klamred fast sit Bytte,
 Og stærblind Fordom saae ei, hvad han led.

Den Tid forsvandt. — Det stolte Slot er borte,
 Adspredt og slukt al Glandsen, det har gjemt,
 Og Nøden endt, der tigged ved dets Porte,
 Og Klagen, som det lytted paa, forglemmt;

Thi Ødemarker blev til Agre rige,
 Og Qvæget leires, hvor kun Hjorten løb;
 Hvor Hytter raved, stolte Gaarde stige,
 Og frie Mænd staae der, hvor Trælle krøb.

Men deres Minde, som i Tidens Mørke
 Med Tankens Blik saae Sandheds Mørgenglød,
 Og som med Hjertets Ild og Villiens Styrke
 Den danske Bondes tunge Lænker brød, —
 Det skal af Slægter efter Slægter æres
 Og føde mandig Virken for vort Land,
 Og Danmark gjennem Nød og Farer bæres
 Skal af sin stærke, frie Bondestand.

Til de danske Soldater.

(Indgang til Sangbog f. d. S.)

I, som lovet har vort Land at væрге
 Mod al fremmed Overlast og Vold;
 I, hvis Linier ere Danmarks Bjerger,
 Og hvis Trofasthed er Rigens Skjold;
 I, hvis Fædre har vor Ære baaret
 Fra Bravalla ned til Malplaqvæt;
 I, hvis Brødre Seirens Rug har skaaret
 Sidst paa Isted Mark med skarpen Lee; —

Lytter til den danske Harpes Streng!

I kan troe, de har en selsom Kraft:

De kan egenkjærlig Frygt fortrænge,

De kan skabe Mod, naar det er tabt,

De kan Ild i kolde Hjerter sætte,

De kan bringe syge Sjæle Trøst,

De kan gyde Marv i Arme trætte,

De kan yde Bod for Savn og Brøst.

De kan korte Veie, som er drøie,

Og faae sure Timer til at gaae;

De kan gjøre morsom Dagens Møie,

De kan Hvilens Kjedsomhed forslaae;

De kan puste Liv i dorske Flokke,

Og faae Vrøvl og Kiv og Tvedragt slukt;

De kan Smil paa Pigelæber lokke,

De kan gi'e Soldateraanden Flugt.

Før er Skjalden ud med Hæren draget,

Harpeklangen lød blandt Vaabengny;

Han opflammed Kæmperne før Slaget,

Og hans Drapa gav Bedriften Ry;

Nu er Sangeren som oftest hjemme,

Sangen dog kan med Soldaten gaae;

Den kan bæres af hans egen Stemme,

Den kan gjemmes i hans Hjertes Vraa.

Lærer disse Viser da at sjunge,
Som Jer danske Sangere har sendt!
Lad dem lyde høit fra Eders Tunge,
Saa det høres, de har Hjertet tændt!
Lad det mærkes, at de samme Tanker
Har i Eders Sjæle fæstet Rod!
Viis i Eders Gjerning, at der banker
Udi Eders Bryst det samme Blod!

Ja, naar „Danmark deiligst Vang og Vænge“
Atter er i Nød og Fare stædt,
Og det kalder sine raske Dreng
Ud at væрге for sin gode Ret,
Lad ham lære da, vor gramme Fjende,
Mens med ham I prøve Slagets Kaar:
Derpaa er en dansk Soldat at kjende,
At han syngende i Døden gaaer!

Ved „Landsoldatens“ Afdækning.

I.

Det var i Nattens mørke Time
 De Kæmper herfra drog ud;
 Men høit paa Himmelen Solen stod,
 Da kom de med Seiersbud.

Det donned over Strand, det lysned over Land, og
 aldrig det glemmes.

Dengang de løfted det tunge Værge,
 Var Danmarks Skæbne saa strid;
 Dengang de svunge den Bøgegren,
 Det feired Skærsommer blid.

Det donned over Strand o. s. v.

Hvordan de kæmped, hvordan de seired,
 Og Hvo der i Striden faldt,
 Hver mandig Gjerning, hvert Offer skjönt,
 — Det er nu en Saga Alt.

Det donned o. s. v.

Den Saga bærer saa godt et Vidne
 Om Hjertet i menig Mand;
 Thi han beviste hin Julinat,
 Hvor høit han elsked sit Land,

Det donned o. s. v.

Det var ikke Andres Bud og Bønner,
 Der drev ham i Slaget frem;
 Det var ham selv, der søgte sit Maal
 Og hentede Seiren hjem.

Det donned o. s. v.

Det var ham selv, som vilde hævne
 Al Danmarks Smerte og Nød,
 Ham selv, der feiede Marken ren
 Og trodsede Saar og Død.

Det donned over Strand, det lysned over Land, og
 aldrig det glemmes.

Men Folket, for hvem han stred og blødte,
 Det skænker ham nu hans Løn;
 Det reiser som Seiersmonument
 Et Billede af sin Søn.

Det melder over Strand, det sjunger over Land hans
 Hæder og Ære.

2.

See — her skal han nu staae,
 Mens Tiderne forgaae,
 Saalænge danske Hjerter
 For Danmarks Ære slaae;
 Just som han stod og gik,
 I al sin Dragt og Skik,
 Med Alvor i sin Mine
 Og med Glæden i sit Blik;
 Saa mandig i sit Legem, som barnlig i sin Sjæl,
 Med Løvet over Hoved og Byttet under Hæl,
 En Seierherre stolt — den tappre Landsoldat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Og som han her staaer skabt
 I Skjønhed og i Kraft,
 I Ungdom, der ei ældes,
 I Liv, der ei gaaer tabt,
 Den Stamme sund og prud,
 Af hvilken han sprang ud,
 Skal trives og skal skyde
 Mange tusind nye Skud.

Af hver en Dreng, som stammer vort Sprog paa
 Moderskød,
 Af hver en Knøs, som lærer at stræbe for sit Brød,
 Der voxer op engang en tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Og det er Danmarks Trøst,
Naar bange gaaer dets Bryst.
Fordi en Fare drager
Sig sammen om dets Kyst,
At har det Sønner faa,
Saa kan det stole paa,
At hver og een har Villie
Til for Moderen at slaae.

Er Dronning Thyras Gjerde i Grus end sunket hen,
Af blanke Bajonetter det reises kan igjen:

Vort Dannevirke er — den tappre Landsoldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

Ved Afdækningen af J. F. Schouws Brystbillede.

1.

For ham er denne Mindesten,
 Som, folkekjær og folkekaaret,
 Til Daaben har vor Frihed baaret
 Med Tanken klar og Villien ren;
 Hvis Røst var mild, hvis Ord var stærke;
 Som fremmest under Danmarks Mærke
 For det har kæmpet Aanders Kamp.

Her skal den staae nær Skolens Væg
 Og nær ved Videnskabens Tempel,
 Thi der fik Aanden Friheds Stempel,
 Og der fik Ordet Sandheds Præg;
 Men staae den skal, hvor Folket færdes,
 Thi, skjønt hans Idræt var de Lærdes,
 Hans Hjerte boede dog blandt det.

2.

Kjend i disse milde,
 Ædle, aabne Træk
 Forskeren, den stille,
 Folkets Høvding kjæk!

See paa Pandens Høining
 Alvorsfuren lagt!
 See om Mundens Bøining
 Prentet Villiens Magt!

Staae skal denne Herme
 Gjennem Tider trygt!
 Alle den sig nærme
 Skal med Ærefrygt!
 Staae som den hans Minde
 Skal i Folkets Bryst,
 Straalende derinde
 Lys og Haab og Trøst!

Til H. N. Clausen.

(fra Studenterne)

Dybt har Du øst af Kundskabs Væld,
 Vide Du drog ad Tankens Veie,
 Hentede Skatte ei blot for Dig selv,
 Men gav broderlig os dem i Eie.

Høiskolens Sale

Lytted med Andagt tidt paa Din Tale,
 Aandernes Liv, som Din Lære har vakt,
 Og det Lys, som Din Forsken har bragt,
 Skal ei slukkes, naar Du er i Dvale.

Dog er det ei Din Viden blot,
 Ikke Dit Snilles klare Kjerte,
 Ikke Din Virken i Musernes Slot,
 Som har vundet Dig Ungdommens Hjerte.

Kløgten i Panden

Ære vi kun, hvor den er selvanden,
 Hvor, som hos Dig, ogsaa Hjertet slaaer til,
 Og den parres med Følelsens Ild.
 Det, vi elske i Dig, det er — Manden.

Manden, som fører frem sit Folk
 Freidig til Kamp mod onde Magter!
 Sandhedens djærve, frygtløse Tolk,
 Som den krybende Yngel foragter!

Manden, som seiler

Rolig, og ei sin Cours forfeiler,
 Løfter end Stormen sin døvende Røst;
 Thi Magneten Du bær i Dit Bryst,
 I Din Tanke sig Fremtiden speiler.

Manden, som aldrig Danmark sveg,
 Gjaldt det dets Frihed og dets Ære,
 Aldrig forsaged og vakled og veg,
 Var end Tiderne tunge at bære!

Dannebods Have,
Mødrenes Maal og Fædrenes Grave
Værged Du trofast mod Fremmedes Vold;
Og Du lægger ei Landse og Skjold,
Inden Ledet er atter i Lave.

Derfor i Ærens Tempelchor
Danmark Din Mindesten skal sætte,
Og medens Mænd blive fødte i Nord,
Skal dets Sønner Din Daad ei forgjætte!

Derfor vor Skare,
Hvergang Du kalder, glad skal svare!
Derfor af Foraarets lysgrønne Blad
— Ja, af Egens og Bøgens i Rad —
Slynge vi Dig en liflig Tiara!

Til J. P. E. Hartmann.

(fra Studentersangforeningen)

1.

Sprang fra Dine Strænge
Stærke danske Toner,
Drøn af Havets Dønning,
Sus fra Bøgeskoven,
Gny fra Fædres Grave,
Klang af Livets Kilder,
Tunge Nattetaarer,
Lyd af Morgenlærker, —

Skal Dit Spil ei svinde
Sporløst bort i Rummet,
Men i trofast Minde
Fæstet, Slægter fylde:
Tænde lyse Tanker,
Løse bundne Læber,
Vække mandig Villie,
Daad for Danmark føde!

2.

Og Din Ungdoms Drømme
 Og Din Manddoms Ild,
 Som Du lod udstrømme
 I Dit Strengespil;
 Kjærlighedens Smerte
 Og dens Glædesskat,
 Som Dit eget Hjerte
 Har i Rhythmer sat, —

Ædle danske Kvinder
 Lyttet har derpaa;
 Egne Haab og Minder
 Lærte de forstaae;
 Deres Hjerter gjemme
 Skal Dit Hjertes Sang,
 Den af deres Stemme
 Fange dobbelt Klang!

3.

Og vi, hvem Du staaer allernæst
 Som Lærer og som Broder,
 Hvem Du saa tidt har budt til Gjæst
 Paa Takter og paa Noder;

Vi, der som en Zigeunerflok
 Drev om i Kunstens Haver,
 Til Du kom med Din lille Stok
 Og gjorde os til — Zouaver; —

Vi er et Corps, Du, naar Du vil,
 Mod Tidens Magt kan sende;
 De bedste Vaaben, der er til,
 Du selv os gav ihænde;
 Og naar med Sang og Tonedigt
 Ei meer at slaae vi mægter,
 Overgaaer vor Værnepligt
 Til nye Studenterslægter.

Og, skabt ei blot af Kunstnerhaand,
 Du skal blandt os forblive;
 Dit bedste Jeg, Dit Værk, Din Aand
 Vi holde skal ilive.

„Mens een Student ved Axels Havn“
 En Tone veed at synge,
 Dine Sange og Dit Navn
 Sig altid skal forynge!

Afskedsviser.

I.

Til Johannes Forchhammer.

Saa! — Nu skal ogsaa han afsted,
 Som sad saa fast i denne Kjæde,
 Altid var rede og altid var med,
 Enten Alvor det gjaldt eller Glæde.

Stiv i de Gamles

Væsen og Maal, han kunde vamlens
 Tidt dog ved Gloser og skimlede Bind,
 Og med Ungdom og Sang i sit Sind
 Ile hen med de Unge at samles.

Han, som til vort Studenterhjem
 Ledte saa trolig efter „Grunde“,
 Og i sin Tanke bebyggede dem,
 Men desværre ei hitte dem kunde —

Ta'r nu sin Jente,

Flyer fra de Gader velbekjendte,
 Bygger sig selv op en Hytte saa lun;
 Medens vi udi Heymanns Paulun
 Sidde triste, og vente og — vente.

Liste han skal dog ei herfra
 Stille og skjult, som slet Betaler,
 Uden et tonende, fyldigt Hurra,
 Underskrevet med tømte Pokaler:

Velgang og Lykke,
 Meget af Lys og lidt af Skygge,
 Trofast Erindring og blomstrende Haab —
 Det er Ønsket, der skal i vort Raab
 Følge ham til det Hjem, han vil bygge.

Og hver Gang Maanen, blank og fuld,
 Over den danske Vang vil stænke
 Længslernes Perler og Drømmenes Guld,
 Han paa os, vi paa ham skulle tænke!

Da skal dens Øie
 Mellem de nøgne Limfjordshøie
 Mildt titte ind til et lykkeligt Par!
 Da skal vi i dens trøstende Glar
 Skue „Bygningens“ mægtige Fløie!

Til Caspar Wilhelm Smith.

Vi gjøre vitterligt med Sang og Klang
 Paa Roskild' Stads og egne Vegne:
 At, da vor brave Ven vil gaae sin Gang
 Og fæste Bo i andre Egne,
 Saa skal bemeldte Caspar Wilhelm Smith
 Dog ei faae Lov herfra at drage frit,
     Før han har hørt,
     Simpelt og tørt,
 Det Testimonium, han fortjener.

Han skader Intet paa Sind og Skind,
 Saa lidt paa Hjerte som paa Ho'de,
 Ta'r lange Skridt, men gjør ingen Vind,
 Og følger jevn og gammel Mode;
 Og har han døiet Sit af Livets Tryk,
 Det har dog ikke bøiet krum hans Ryg,
     Eller gjort hans
     Opladte Sands
 Blind for Ideer og Idealer.

Thi Manden bærer en Talisman
 Udi sit Bryst, som ham forvarer
 Mod Nødens Negle og Tidens Tand,
 Og Horizontens Skyer opklarer:

Han har et Lune, friskt og kjernesundt,
 Som svinger Verdens Tant og Daarskab rundt;
 Og i dets Dands
 Al løiet Glands
 Gaaer af, og alle Narre svimle.

Fik han i Arv efter Fædre graae
 Ei Fæstegaarde eller Huse,
 Saa fik han, da han i Vugge laae,
 Et Moderkys af Holbergs Muse;
 Hun var hans Lyst og Trøst fra Drengenaar,
 Og hende fremfor Nogen han forstaaer;
 At sigte ret
 Og lee sig mæt,
 Det har han lært tilgavns af hende.

Og naar nu snart han skal staae som Tolk
 I „Alma Maters“ høie Sale,
 Og lære Sønnerne af frie Folk,
 Hvordan de stakkels „Slaver“ tale,
 Vil ingen fremmed Klang og Tone ny
 Dog skæmme Minderne fra Hroars By;
 Hver Ven, han vandt,
 Hver Fryd, han fandt,
 Med Sjælens Ungdom han bevarer.

Studentervise.

Vi er Studenter, Hr. Captain!
Et Laug, som følger Friheds Banner,
Og bærer Broderskabets Tegn
Her indenfor, bag vore Pander.
Vi er et Corps, som staaer paa Vagt
Ved Mindets store Helligdomme;
Vi er en Forpost uforsagt
For Tiden, som skal komme.

Og vi har stormet Capitol
Trods alle de latinske Gaser.
Og fra Ideens Kongestol
Seet Verdens Herlighed i Laser;
Hvor Livet os for knortet faldt,
Vi kjækt med Viddets Høvl det skrubbe,
Og vi bestroe med attisk Salt
Dets mest spartanske Suppe.

Vi har en Jomfru, gammel nok
Af Aar, men evigung i Aanden,
Med solblank Hjelm paa gylden Lok
Og Sandheds tunge Spyd i Haanden;
Hun fører vore Rækker frem
Og skærmer dem med sin Ægide,
Og lover os en Skat i Gjem,
Naar mandelig vi stride.

Og Skatten er ei Roes, ei Guld,
 Men Kjærlighedens ædle Drue:
 En yndig Kvinde, tro og huld,
 Som flammer af vor Ungdomslue;
 Som bygger Hjemmets trygge Havn
 Til Værn mod Livets stride Bølge,
 Og vil os gennem Fryd og Savn
 Til Evigheden følge.

Balviser.

I.

Skoven er nøgen og Marken er bar:
 Vintren er kommen i Pelsværkstalar,
 Og han desværre er ingen „Tartar“,
     Der holder Folk for Nar.
 Solen gaaer alt Klokken fire til Ro,
 Snefluer flyve og Isblomster groe;
 Smørret er pebret — ja, det kan De troe! —
     For hvem der har sat Bo.
 Pigebørn i det Frie
 Sees kun med Kaaber vi'e,
     Slør og Oversko.

Og den samme Vinterluft
 Stivner Politikens Poler,
 Udsigt er der ei til Duft
 Snart af Martsviol.

Faste til Roret Ministrene frøs,
 Skal de gi'e Slip, maa man hugge dem løs:
 Ak. men Hr. Sørensen gaaer i en Døs,
 Og bliver saa nødig bøs.

Musernes Fingre er ømme af Frost,
 Ydun har fingertyk Mug paa sin Most;
 Publicum lever af opvarmet Kost
 Og af sin „Flyvepost“.

Fordum Thalia har skabt ved sit Bliv
 Vinterens Død om til Sommerens Liv,
 Nu er hun, lammet af Avind og Kiv,
 Jo frossen tør og stiv;

Og paa vor pæne Scene
 Taales ei Melpomene

Med sin „Slagterkniv“.

I det Store som det Smaa
 Falde Tiderne lidt bistre,
 Overalt er ovenpaa
 Hel- og Halv-Philistre.

Oppe hos Stormanden Vinden er Øst,
 Folket har Snue og ondt for sit Bryst;
 Haab er der Lidt af og Lidt kun af Trøst,
 Og mindre af Liv og Lyst.

O, men vær stille! — Paa Vintren ei skænd!
Somren os lokked saa mangesteds hen,
Vintren os kalder tilbage igjen

Og flokker Ven og Ven.

Tiden er slet ikke gold eller haard;
See Jer omkring, hvilke Roser her staaer,
Roser med Øine og lokkede Haar:

Ja, her er rigtig Vaar!

Lad tystne Skovens Sale,
Naar deres Nattergale

I vort Minde slaaer!

Mens vort Hjerte end er ungt
Og dets Kamre Luer rumme,
Under Livets Frysepunkt
Kan vi aldrig komme.

Lad det saa udenfor blæse og snee,
Lad saa end Verden ha'e fuldtop af Vee,
Vi kan dog synge og dandse og lee
Og være paa Støvlerne!

2.

Bag ad Dandsen omsider dog Vinteren gik,
 Og at han var en Tølper, at føle vi fik,
 Skjønt Haaret var puddret og sneehvid hans Vest,
     Og hans Hat
     Blank og glat,
 Og skjønt han foer om med en-feiende Blæst.

Men nu snart kommer Vaaren med „Vinker“ af Straa
 Og i Robe af Fløiel med Tusindfryd paa.
 Med Vifte af Blade og flagrende Slør;

    Hun er sød,
     Mild og blød,
 Og Haabet og Glæden ved Haanden hun før'.

Og saa dandse de Bølger om Seilerens Bov,
 Og saa springe de Kilder i dæmrende Skov,
 Saa sværme de lystige Fugle i Luft,

    Og hver Barm
     Bliver varm;
 Som Blomster faae Hjerterne Farve og Duft.

Ja, men Foraarets Glæde vil nydes i Ro,
 For at føle den ret, maa man kun være To:
 Saa skilles og spreder sig Vennernes Kreds;

    Man maa flye
     Væk fra By
 Og veed ei, om atter til Vinter man sees.

Derfor Bægeret løfte vi vil til Farvel,
 Derfor ønske hinanden vi Velgang og Held,
 At Haabet, som spirer, maa frodigt groe frem,
 At igjen.
 Ven og Ven
 Maa flokke sig her i det venlige Hjem!

Bryllupssange.

I.

Det er saa trygt, sit Hus paa Gud at bygge,
 Da styrter det ei ned for Vindens Pust;
 Som Støv hensmuldrer denne Verdens Lykke,
 Men den, Han skænker, trodser Møl og Rust.
 Han er den Støttestav, som aldrig svigter,
 Den Ledestjerne, som gaaer aldrig ned;
 Han ene letter Livets tunge Pligter,
 Og Raad for Sot og Sorg Han ene veed.

Han bede vi sin Naades Sæd at lægge
 I denne Pagt, som knyttes ved hans Ord,
 Saa den maa voxe som et Træ og strække
 Sig op mod Himlen fra den dunkle Jord;

Saa den maa vidne om, naar Løvet falder,
 At Han var stærk i deres Kjærlighed;
 Saa de maae være rede, naar Han kalder
 Dem til sit Hus, hvor der er salig Fred.

2.

Med Sang og Jubel, med Spil og Dands
 Skal Bruden følges ud af Gaarde!
 Men see, der glitrer i hendes Krands
 Dog Noget, lignende en Taare.
 Glad rider Haabet foran hendes Vogn,
 Omkring den tumle Amarin og Faun;
     Men bag derpaa
     Genier smaa
 Sig klynge fast med vaade Øine.

Det er de Minder, hun tager med
 Fra Barndoms- og fra Ungdomsdage;
 Det er de Savn, som i hendes Fjed
 Vil gaae, men blive maae tilbage;
 Lysvaagne mylre de af hver en Krog
 Og tale med i deres stumme Sprog,
     Saa mildt og blødt,
     Saa ømt og sødt,
 Som Kjærlighed forstaaer at tale.

De væve Billeder af Lys, hvori
 Hun seer de kjære Skygger svæve;
 De nynne Sange, hvis Melodi
 Faaer hendes Hjerte til at bæve;
 Af hendes Tankes rige Blomsterflor
 De snildt en duftende Guirlande snoer,
     Og lægge den
     Saa sagte hen
 Omkring den stille Gamles Skuldre.

Men denne Taare — den er et Væld,
 Hvoraf en Livsens Strøm skal rinde,
 Og disse Savn er en hellig Gjæld,
 Som vil de Skilte sammen binde,
 Og Minderne en Rigdom underfuld,
 Som ei opveies af Alverdens Guld,
     Som ei forgaaer,
     Men sikkert staaer,
 Og giver hundredfoldig Rente.

Og Gud velsigne det unge Par,
 Som seiler ud paa Livets Bølger!
 Og Gud velsigne den gamle Fa'er,
 Hvis Hjerte dem paa Farten følger!

Og Gud beskærme dette gamle Hjem,
 Hvor megen Kjærlighed er voxet frem,
     Som, flyttet bort,
     Dog voxer fort
 Og bærer Iselinges Mærke!

3.

Fader, som er Kjærlighed,
 See til os i Naade ned!
 Bøi Dit Øre til de Tvende,
 I hvis Sjæle Du lod tænde
 Funker af Din Kjærlighed!

Giv dem hvad de bede om:
 Hjemmets trygge Helligdom,
 Fælles Attraa, trofast Villie,
 Troens Palme, Haabets Lillie,
 Voxende af Hjertets Bund!

Vær hos dem, naar Glædens Dag
 Straaler over deres Tag,
 Saa de ei dens Kilde glemme,
 Saa i ydmyg Hu de gjemme
 Takken for Din Miskundhed!

Vær hos dem, naar Sorgens Qveld
Daler over deres Tjeld!
Ræk dem Balsam, naar Du saarer,
Og lad Smertens bittre Taarer
Lokke frem en himmelsk Sæd!

Vær hos dem i Ungdomsaar!
Følg dem under hvide Haar!
Naar de kjækt mod Maalet ile,
Naar de længes efter Hvile,
Vær dem Lys og Støttstav!

Vær hos dem den sidste Stund!
Lad fra deres blege Mund
Sukket ubønhørt ei stige!
Oplad da Din Naades Rige!
Skænk dem evig Salighed!

II.

Blandede Digte.

THE HISTORY OF THE

Sonnetter.

I.

Tro ei, mit Strengespil for altid tier,
Fordi mit Ønskes bedste Maal er vundet,
Fordi min Attraa har Din Attraa fundet,
Og al min Idræt jeg til Dig nu vier.

I Sjælens tause Kløfter ligger bundet
Endnu en Flok af nye Melodier,
Som kun paa Liv og Lys og Frihed bier,
Til Du Forløsningsordet har udgrundet.

Paa Dine Læbers Rosenseng det sover,
Det fødes i Dit Hjertes Himmerige,
Dets hemmelige Magt Du byder over.

De bundne Toner ville løste stige,
Og rulle frem i klare, klingre Vover,
Naar Du, skjøen Jomfru, Ordet vil udsige.

2.

Der en Sø etsteds i Nordens Lande,
Hvis Bølger kruses legende og milde,
Og smukt i Sommersolens Straaler spille,
Og vugge Billedet af rige Strande.

Men pludselig, mens Alt omkring er stille,
Fra nedен røres op de dybe Vande,
Og Bølgen reiser sig med skumhvid Pande,
Som om den pidskedes af Storme vilde.

En saadan Sø min Sjæl er i det Mindre:
Snart Livets Indtryk mildt i den sig speile,
Og Dagens Sol og Nattens Stjerner tindre;

Snart mørkner den og løfter Bølger steile,
Og dunkle Magter rase i dens Indre.
— Siig, tør paa denne Sø Du trøstig seile?

3.

Din Attraa er den fromme, hvide Due,
Som Haabets friske Olieblad mig rækker,
Som til et nyt og bedre Liv mig vækker,
Og vender op mit Blik mod Pagtens Bue.

Min Attraa er som Bjergets røde Lue,
Der længselsfuld sig efter Himlen strækker,
Men trindt med Sten og Aske Alt bedækker,
Og bringer Menneskene til at grue.

Ak, men den Jord, som Bjergets Ild fortærer,
Har ogsaa Blomsterpragt og Bladeskygge,
Og tunge Ax og stærke Druer bærer.

Siig, tør Du troe den skrøbelige Lykke,
Hvorunder Dybets gridske Flamme gjærer?
Tør Du hos mig, min hvide Due, bygge?

4.

Dengang Odysseus om paa Havet irred,
For til sit fjerne Hjemland Vei at finde,
Da sad etsteds paa Strand en deilig Kvinde,
Hvis Tryllesang i Aftenluften dirred.

Men hvo der lyttende paa hende stirred,
Forliste ynkelig paa Klipper blinde;
Odysseus lod sig fast til Masten binde,
Derfor Sirenen ei hans Sind forvirred.

Som Grækeren paa Livets Hav jeg krydser,
Men mig Sirenen følger paa min Snekke,
Og hendes Sang min skjulte Kummer dysser,

Og hendes Røst min gode Kraft vil vække,
Og jeg taknemlig hendes Hænder kysser,
Thi Vei til Himlen viser hun os Begge.

5.

Du veed, at Du er mine Øines Stjerne,
Mit Øres Velklang, mine Læbers Honning,
Min Tankes Axe og min Villies Dronning,
Mit Hjertes Heltedigt, min Levens Kjerne.

Du veed, Din Sorg er mine Strenges Dæmper,
Mens høit de klinge, naar Din Sjæl sig fryder;
Du er med mig i Baaden, naar den skyder
For fulde Seil, som naar mod Storm den kæmper.

Og som det er, saa maa det altid være.
Om Lykkens fulde Skaaler os skal rækkes,
Om Livets Nød og Kvide vi skal bære,

Om vore Vinger tidlig skulle stækkes,
Om Gud vil os en sildig Qveld beskære —
Een Lod, eet Liv, een Død maa blive Begges.

6.

Hvor kan det være, Tidens Tand mig skaaner,
At Bølgegangen i mit Bryst ei lægges,
At ei min Sjæl af Støv og Skimmel dækkes,
At kun mit Skæg, men ei min Tanke graaner?

At af min Ungdoms Drøm jeg ikke vækkes,
At Phantassus mig end sin Vinge laaner,
Og Haabets Himmel for mit Øie blaaner,
Og Modets Landse i min Haand ei knækkes?

Det kommer af, at Du min Sjæl opfylder:
Din Vaarsol klarer Høstens mulne Dage,
Og nøgen Mark og brunet Løv forgylder;

Din Villie holder Tidens Magt tilbage,
Din Ungdom jeg min anden Ungdom skylder.
Du er en Ydun — gid jeg var en Brage!

7.

Tidt synes mig, der er ei meer at gjøre:
Min Sang har malt, hvad i mit Hjerte lued;
Mit Ord har talt, hvad jeg i Tanken skued;
Mit Flåg har ført, hvorhen det kunde føre.

Skal for en Slægt, forfjamsket og forkuet,
Jeg synge hvad jeg veed vil Ingen røre?
Og skal jeg tale for det døve Øre,
Indtil jeg snart til Taushed vorder truet?

Men naar da kjærlig mig Din Arm omslynger,
Naar ved Dit Bryst til Ro mit Hoved lægges,
Ei Træthed og Forsagthed meer mig tynger.

Saa voxer Modet, og min Spændkraft vækkes,
Og ufortrøden taler jeg og synger,
Og skrider fremad uden at forskrækkes.

8.

Naar dem jeg saae, der nys var mine Lige,
Beständig løftes høiere i Veiret,
Dem, der sad stille, mens jeg brugte Sværdet,
Og for at falde foretrak at vige:

Og naar jeg da saae Mængden maale Værdet
Blot efter Trinene paa Høiheds Stige,
Og knæle for de Mægtige og Rige —
Saa har jeg stundom Magt og Glands begjæret.

Men naar saa min vildfarne Tanke vendte
Hjem til mit Hjem, det kjærlige og trygge,
Min Daarskab jeg med Ruelse erkjendte.

Nei, jeg velsigner netop Livets Skygge:
I den jeg fandt langt meer end jeg fortjente,
Dig og i Dig et Overmaal af Lykke.

9.

Mit gamle Hjem nu Skovl og Spade lukker,
Og Vintrens Storm, som suser hen derover,
Opvækker Ingen meer af dem, der sover,
Kun Tanken deres blege Billed hugger;

Men om jeg stundom seer paa det tilbage,
Og i det Svundnes Strøm vemodig dukker,
Min Sjæl ei efter hvad jeg tabte sukker;
Jeg vil ei leve om de gamle Dage.

Du skaber mig et andet Hjem, Du Kjære!
Hvor det er godt at være, sødt at hvile,
Hvor Mindets Støtter Haabets Krandsse bære,

Hvor spæde Hænder brække Sorgens Pile,
Hvor bløde Arme lette Byrder svære,
Hvor Morgenlys fra Barnelæber smile.

10.

Du er det Træ, som mig sin Skygge byder;
Du er den Ranke, som min Druer bærer;
Du er det Ax, hvoraf mit Brød jeg skærer;
Du er den Blomst, hvis Duft og Glands mig fryder;

Du er den Fugl, der synger i min Stue;
Du er det Billed, som mit Øie nyder,
Du er den Sol, som mine Skyer bryder,
Og du er Stjernen paa min Aftenbue.

Men hvad kan jeg nu give Dig i Bytte
For Alt, hvormed Du daglig mig beriger?
Ja, jeg kan elske, ære og beskytte,

Og aldrig jeg Din Tro og Tillid sviger;
Det er det Hele. — Men hvad kan det nytte,
Jo længere jeg lever, Gjælden stiger.

II.

O, vug i Søvn Din hemmelige Kummer
 Ved dette Bryst, som Dig imøde banker!
 Øs Dine tunge, smertefulde Tanker
 Ud i min Sjæl, der som et Kar dem rummer!

Naar øm Din Fod imellem Stene vanker,
 Naar træt Din Ryg sig under Byrden krummer,
 Naar Livets høie Bølge mod Dig skummer,
 Og angst Du troer at slippe Haabets Anker, —

Saa grib min Haand! Jeg er jo ved Din Side;
 Det blev min Ret, som Støtte Dig at tjene;
 Alt, hvad Du lider, vil jeg ogsaa lide.

Naar trofast vore Kræfter vi forene,
 Vi skal med Seir os gjennem Verden stride;
 To bære let, hvad Ingen aarker ene.

12.

Du kjender al min Svaghed og min Styrke,
Hvor langt jeg rækker, og hvor brat jeg glipper,
Hvor fast jeg holder, og hvor let jeg slipper,
Hvor der er lyst i mig, hvor der er Mørke.

Du veed, min Sjæl blev dannet af Naturen
Kun som en Husmandsplads blandt Norges Klipper:
Hist groer lidt Græs, her bølge korte Vipper,
Hist fosser Bækken frem, her stivner Uren.

Du kan mig udenad ret som en Lexe,
Hvert enkelt Træk, hver Linie skarp og lige,
Saavel som de concave og convexe.

Hvis noget Nyt endnu jeg kan Dig sige,
Saa maa det komme af, at Du kan hexe
Ny Klang i mine Toners gamle Stige.

Du kommer.

Du kommer — saa er Alting godt,
 Og alt det Onde glemmt,
 Saa er min Vraa et Marmorslot,
 Og i mit Bryst har Sangens Drot
 De bedste Strenges stemt.

Du kommer — saa er Himlen blaa,
 Og alle Skyer Guld,
 Og alle Skovens Fugle slaae,
 Og Høstens Mark af Blomster smaa
 Er atter ganske fuld.

Du kommer — saa er Livet smukt
 Og hver en Time leer;
 Saa standser Intet Tankens Flugt,
 Saa bærer al min Gjerning Frugt,
 Og hvad jeg ønsker skeer.

Du kommer — saa er Livet rigt
 Og al dets Møie let;
 Saa er et Legetøi min Pligt,
 Min Hvile et fuldbaaret Digt,
 Og Klang mit Aandedræt.

Du kommer i Din Elskers Favn,
 Og bygger der og boer —
 Saa kjender Sjælen intet Savn,
 Saa kjender Glæden intet Navn,
 Og Læben intet Ord.

Da hun var tyve Aar.

Nu fylder Du de tyve Aar,
 Min yndige Veninde!
 Og over Grændseskjellet gaaer
 Til Livets Sommer fra dets Vaar
 Fra Mø til moden Kvinde.

Ifjor, da vandred Du i Drøm
 Med lukte Øielaage,
 Og paa Din Længsels dybe Strøm,
 Som rulled ren og varm og øm,
 Der laa en Billedtaage.

Da vidste Du ei ret, hvad Trang
 Der voxed i Dit Hjerte,
 Ei hvad der i Din Sjæl gav Klang,
 Saa tidt Din bløde Stemme sang
 En Sangers Fryd og Smerte.

Da havde ei Din Læbe sagt,
Dit Øre ei fornummet
Det Ord, hvori et Liv er lagt,
Det Ord, som har den største Magt
I Tiden og i Rummet.

Da som en Rosenknop Du stod,
En liflig Blomstergaade;
En Skjønheds Flor Du ane lod,
Men Ingen kjendte og forstod
Dit Væsens skjulte Traade.

Nu Kjærlighedens vakte Sands
Har aabnet Rosens Bæger;
Den staaer med Morgenduggens Glands
Paa sine friske Blades Krands,
Og fryder og bevæger.

Din Drøm har faaet Kjød og Blod,
Din Længsel Maal og Skranke;
Og hvad kun dunkelt for Dig stod,
Og hvad Du ubesvaret lod,
Det magter nu din Tanke.

Dit Øie skuer stjerneklart
 Og freidigt ud i Livet;
 Dets Fylde er Dig aabenbar't,
 Du finder ei dets Tryk for svart,
 Thi Styrke er Dig givet.

Du veed nu, hvad Du vil og maa,
 Du veed, hvorhen Du sigter;
 Din Higen rummes i en Vraa,
 Du ængstes ei for Dage graae
 Og ei for tunge Pligter.

Og denne Klarhed i Dit Sind,
 En Klarhed uden Skygge,
 Har aandet Rødme i Din Kind,
 Og om Din Pande bredt et Skin
 Af Glæde og af Lykke.

Du var saa sød udi Din Vaar,
 Saa blysom og beskeden;
 Men dobbelt yndig nu Du staaer,
 Thi Kvinden Skjønheds-Maalet naaer
 Først gennem Kjærligheden.

Og saadan, som jeg seer Dig nu,
Jeg altid skue vil Dig;
Thi varm og trofast er min Hu,
Og saadan, som den er, har Du
Den altid fængslet til Dig.

Din Skjønheds Billed gjemmer den,
Og vil det aldrig tabe;
Om nok saa brat Du falmer hen,
Min. Hu vil af sig selv igjen
Din Ungdoms Ynde skabe.

For mig Du bliver tyve Aar,
Hvor gammel saa Du nævnes;
Dit klare Blik, Dit brune Haar,
Din Læbe, hvorom Smilet staaer,
Skal uforkrænket levnes.

For mig Du bliver tyve Aar,
Mens jeg har Sands og Minde;
Naar Livets Vintersnee os naaer,
Du bliver, hvad Du blev i Vaar,
Min yndige Veninde.

S o m m e r l i v .

I.

Husker Du den Dag endnu,
 Vi for Præsten stode?
 Jeg var stolt og tryg, men Du
 Underlig tilmode:
 Men Du sagde dog Dit Ja,
 Saa det kunde høres,
 Og lod ved min Arm derfra
 Dig taalmodig føres.

Talen, den var snart forbi,
 Før vi rigtig vidst'et;
 • Psalmens kjønne Melodi
 Af Forvirring bristed;
 Gifte, som sig hør og bør,
 Blev vi dog, Du Søde,
 Baandet brister ikke, før
 Vi er begge døde.

Brudeblussets Flammer klart
 Over Løvet spilled.
 Det var jo en „Broder“-Part,
 Veed Du nok, af Gildet;

Visen jeg leverte selv
Som en Mand af Faget;
Du blev efter Ret og Skjel
Dandset ud af Laget.

Dagen skred og Aften led,
Afsked tog hver Fremmed;
Da var ogsaa Du bered
Til at skifte Hjemmet;
Christian holdt for Døren nu
Og med Pidsken smelded,
Og med stærkt bevæget Hu
Sagde Du Farvellet.

Husker Du den Morgenstund
Da vi først var ene?
At den havde Guld i Mund,
Skulde jeg formene.
Hvor om Slottets tomme Sted
Gamle Linde skærme,
Fandt vi Ensomhed og Fred
Til at gaae og sværme.

Hvor hun paa sin Smerte bar,
Danmarks unge Dronning,
Vandred 'nu vort unge Par
Og drak Livets Honning;

Snart om Fortids sjunkne Liv
Vi vemodig talte,
Snart vor Fremtids Perspectiv
Lystelig vi malte.

Husker Du, hvordan vi drog
Paa vor „Eriksgade“,
Og vor Elskovsrose slog
Ud de fine Blade,
Medens til det jydsk Land
Jevnt og fort vi seiled,
Medens gennem Hedens Sand
Vore Heste snegled?

Husker Du, vi havde Sorg
Ogsaa til Forandring,
Dengang vi til Silkeborg
Naaede paa vor Vandring?
Men deraf vor Glæde fik
Større Ro og Mildhed,
Mens den lange Dag vi gik
Om i Skovens Stilhed.

Husker Du hver deilig Plet
Hvor vi søgte Hvile,
Og lod Øiet aldrig træt
Over Dalen ile?

Oppe paa hver Bakkeryg
 Samme Panorama,
 Og en Scene lige tryg
 For vort Hjertes Drama!

Nedenfor, som Skjold ved Skjold,
 Blanke Søer laae der,
 Himmelbjergets mørke Knold
 Maatte Skildvagt staae der;
 Skoven dypped snart sin Top
 I de stille Vande,
 Snart den klattred dristig op
 Imod Bjergets Pande.

Husker Du den Aftenstund,
 Vi paa Aaen seiled,
 Medens Maanen, fuld og rund,
 Sig i Vandet speiled?
 Et Philistercompagni
 Førte lystig Ordet,
 Desto tausere sad vi
 To og passed Roret.

Husker Du den lille Bænk
 Under tætte Grene?
 Fossen strøede Perlestænk
 Over Mos og Stene;

Søens Bølge skød sig tyst
Ind i Pyntens Skygge,
For at bære paa sit Bryst
Gjenskin af vor Lykke.

Husker Du, tilsidst vi kom
Op paa Bjergets Tinde?
For ei før at see Dig om,
Gik Du op iblinde;
At vort Land sin Storhed har
Maatte Du erklære,
Og den Mundfuld Vin, jeg bar,
Tømme til dets Ære.

Ja, vi flakked vide om,
Og vi Meget skued,
Men jo længer frem vi kom,
Alt os mindre hued;
Udi Sjælens fulde Skaal
Alle Indtryk trængtes,
Og mod Reisens sidste Maal
Inderlig vi længtes.

2.

Husker Du det Hus af „Kridt“
Med de hvide Vægge,
Hvor der var af Rum saa lidt,
Nok dog for os Begge?
Mange eie vistnok meer
Plads, men mere Kummer;
Vi veed nu: lidt Straa og Leer
Megen Lykke rummer.

Husker Du, hvordan det var
Smykt af Dine Kjære?
Alt den samme Indskrift bar:
„Her er godt at være.“
Alt var net og rent og hvidt,
Friske Blomster dufted,
Og den friske Søvind blidt
Ind ad Vindvet lufted.

Husker Du saa Haven, hvor
Valmuer og Malva
Stod i alsomdeiligst Flor,
Ukrudt i det Halve,
Hvor en gammel runken Eg
Laante os lidt Skygge,
Mens et Græskar om vor Væg
Vandt sit Bladesmykke?

Dig var Dagen der ei kort,
Men for mig desmere,
Thi jeg maatte daglig bort
For at redigere;
I et Gry og i en Kvæld
Livet sammentrængtes,
Da betalte vi vor Gjæld
Fra den Tid, vi længtes.

Husker Du, vi vanked om
Tidt i Aftensvale?
Mangen Tanke, som var stum,
Lærte da at tale;
Mens vi delte Haab og Frygt,
Tvivl og Sorg og Gammen,
Vore Sjæle frit og trygt
Voxede sig sammen.

Husker Du den Morgen, da
Vi saa skulde flytte?
Det var tungt at skilles fra
Denne lille Hytte.
Vi vil elske den, min Viv,
Alle vore Dage,
Thi et Stykke af vort Liv
Lod vi der tilbage.

Vuggevise.

Nu skal Du kjønt Dig putte ned
 Og lukke Øinenes Laage!
 Imens Du sover, Du jo veed,
 Din Moder vil over Dig vaage.
 Du er den Første, som jeg bar
 Til Livet med Angest og Smerte,
 Derfor er Du en Skat, jeg har,
 Den dyreste for mit Hjerte.

Nu skal Du sove fast og trygt
 Og drømme Drømme saa smukke!
 Der er en Jacobsstige bygt
 Fra Himmerig ned til Din Vugge;
 Ad den Guds Engle komme ned
 Og lære Dig deres Lege,
 Og vise Dig en Herlighed,
 Som Barnet engang skal eie.

Nu skal Du sove godt og sundt,
 Og vinde Nemme og Kræfter,
 Og trippe snart i Stuen rundt
 Og nynne mig Sangene efter!
 Og engang skal Du see Dig om
 I Verden og Kundskabs Rige,
 Men altid blive god og from,
 Og altid min egen Pige.

Vil du elske mig?

Vil Du elske mig, naar Dagen lider,
 Og dens Sol er bleven kold og mat;
 Naar den dunkle Skygge fremad skrider,
 Og bebuder, der er kort til Nat;
 Naar min Fod er træt, og mine Hænder
 Synke magtesløse i Dit Skød;
 Naar mit Øie sig mod Himlen vender,
 Bedende om Enden paa min Nød?

Vil Du elske mig, naar hvad jeg loved
 Viser sig at være ufuldbragt;
 Naar det sees, at Hjerte meer end Hoved
 Har jeg havt, og mere Mod end Magt;
 Naar jeg vrages som en rusten Klinge,
 Nu for sløv, men engang altfor hvas,
 Og den store Hob kun agter ringe,
 At jeg dog engang har fyldt min Plads?

Vil Du elske mig, naar disse Sange,
 I hvis Bølgegang mit Hjerte slog,
 Og som derfor rørte Hjerter mange.
 Og som først Din Attraa til mig drog;
 — Naar de over andre Toner glemmes,
 Og en yngre Slægt for dem er døv;
 Naar de i den trykte Bog kun gjemmes,
 Som paa Hylden staaer, bedækt med Støv?

Vil Du elske mig, naar jeg har fundet
 Hvilen, som mig dette Liv ei gav;
 Naar det Maal, min Stræben her har vundet,
 Er en Tue Jord, en ukjendt Grav?
 Vil Du vore Børn da trofast lære,
 Hvem jeg var, hvorfor jeg trofast stred?
 Vil Du mig i kjærligt Minde bære,
 Til Du ved min Side lægges ned?

Georg Aagaard.

Naar Stormen fælder den gamle Eg,
 Som længe luded mod Jorden,
 Men forhen skærmed de Stammer, der steg,
 Mod Uveirets Magt og mod Straalernes Leg
 Som trofast Hyrde for Hjorden —
 Da blandes i Smerten ved dens Forlis
 Erindringens Glæde og Tak og Pris;
 Opfyldt dens Skæbne er vorden.

Naar Lynet splintrer den ranke Bøg
 Med Kronens løvrige Smykke,
 Som gjenlød af Menneskers Glæde og Spøg,
 Af quiddrende Finke og kukkende Gjøg

Og spredte saa klar en Skygge —
 Da gaaer gjennem Skovens Sal der et Suk,
 Paa Blade og Blomster staaer Sorgens Dug;
 Da mærkner Tilværelsens Lykke.

Og saadant et Træ var han, som sank,
 Før Livets Middag var runden;
 Hans Adel var ægte, hans Skjoldring blank,
 Hans Hu som hans Tanke freidig og frank,
 Og ærlig — det var han til Grunden.
 Enhver, som saae ham i Øiet ind,
 Fandt Barnets glade og rene Sind
 Med Mandens Alvor forbunden.

Han havde det danske Hjertelag,
 Saa sorgløst og varmt tillige;
 Stod Danmarks Ære og Folkets Sag
 Paa Spil — saa toned han Begges Flag
 Og kunde sin Pligt ei svige;
 Var Faren ovre, saa foer han i Mag,
 Saa kjendte han ikke til Had eller Nag,
 Og saa lod han Fem være lige.

Faa Uger — og Vaarens jublende Bud
 Hidbæres paa Fuglevingen;
 Da axler vort Land sit blommede Skrud,
 Da spirer alt Liv, da springe de ud,

De Skove om Iselingen;
Men Øiet, det milde, som femti Aar
Fast saae dem grønnes, i Taarer staaer.
Der mangler et Træ i Ringen.

Det feireste Træ, som op imod Sky
Bar Haabets og Fremtidens Farve,
Som loved de Ymper end længe Ly,
Det springer ei ud med Skoven paany,
Det er kun en livløs Larve;
Men der, hvor det stod, hvor Pladsen er tom,
Der aabner Guds Himmel sit lyse Rum;
Den monne for vist han arve.

Der skulle de samles, frie og froe,
Med hannem engang hans Kjære:
Det Haab, som med Kjærlighed og med Tro
Er voxet op i hans Fædrene-Bo,
Skal hjælpe dem Savnet at bære;
Skal lære i Livets bittreste Vee
At sukke ydmygt: „Guds Villie skee,
Høilovet Hans Navn skal være!“

Anna Nielsen.

Det høie Nordens Sangmø staaer og græder,
 Og hyller sine rene Træk i Flor:
 Den Røst, som lifligst tolked hendes Hæder
 For Danmarks Folk, har talt sit sidste Ord;
 De skjøne Skikkelser, hvis lange Række
 Hen over Scenen skred i Seiersglands,
 Dem skjuler nu for evig Gravens Dække;
 Hun, som har skabt dem, bær' sin sidste Krands.

En Sum af Indtryk, fyldige og klare,
 Er Alt, hvad hendes Kunst har efterladt;
 Men den skal hendes Samtid tro bevare,
 Og Hver, som eier den, han har en Skat;
 En Skat, som ikke Møl og Rust fortærer,
 Som ei med Døgnets Vexel smelter ind;
 En Skat, som altid samme Rente bærer,
 Et luttret Hjerte, et opløftet Sind.

Hvad var da denne Magt, som hendes Minde
 Har gjort saa rigt, saa fattigt hendes Savn?
 O, det var den: hun var en ædel Qvinde
 Af Liv og Sjæl, og ikke blot af Navn;
 Og dette Liv hun aanded i hvert Billed,
 Og denne Sjæl hvert Træk hun stemple lod;
 I alle Skikkelserne, hun fremstilled.
 Randt hendes eget varme Hjerteblood.

Fordi hun kunde ned i Dybet dykke
 Af Valborgs og af Signes Kjærlighed,
 Fordi hun kunde rumme Julies Lykke,
 Og kunde maale, hvad Elvira led;
 Fordi hun var en Dronning af Guds Naade
 I Følelsernes vide, dunkle Land,
 Derfor hun kunde Kunstens Runer raade,
 Derfor hun gjorde Illusionen — sand.

Ja, Sandhed var det Maal, som gennem Skinnet
 Hun stræbte efter i sin skjøne Kunst;
 Mens Mangen snublede, af det forblindet,
 Mens Mangen ledtes vild af Mængdens Gunst,
 Gik hun, ydmyg og stolt, sin lige Bane
 Med mandig Villie og urokket Mod;
 Og Mængden syntes undrende at ane
 Den Stræbens Værd, den ellers ei forstod.

Men hun, som i den kulne Høst holdt friske
 De rige Krands fra sin Ungdoms Mai,
 Hun hørte gennem Mængdens Jubel hviske
 Et Budskab fra det Liv, som visner ei;
 Af denne Verdens Roes og Møie trættet,
 Hun længtes efter Fredens stille Land.
 Nu har hun vundet, hvad der er forjettet,
 Den Herlighed og Ære, som er sand.

Nicolai Peter Nielsen.

Jarl Hakon sover i den sorte Kiste,
 Og Nordens store Helteold er lagt
 Med ham til Hvile der. — Han var den Sidste,
 Der kaldte den til Liv ved Kunstens Magt;
 Den Sidste, i hvis Skikkelse den præged
 Sin Manddomsstyrke og sin Ungdomsglød;
 Den Sidste, i hvis Stemmes Malm den lød,
 Og Nutids Slægter løfted og bevæged.

Var han en Kunstner stor? Var han en mindre?
 O, lad Kritiken tie ved hans Grav!
 Er det ei nok, taknemlig at erindre
 Hvad af sit Overflod hans Snille gav?
 Endnu engang at samle i et Billed
 Hin fulde Kraft, hin Følelsernes Ild,
 Som lued gjennem Alt, hvad han fremstilled,
 Og baned Vei til Hjerterne hans Spil?

Hans Stemme var den Lur, som Oehlenschläger
 Behøved for at vække Folkets Sands;
 Hans Læbe var det gyldne Festens Bæger,
 Hvor Sangens Drue sprang med dobbelt Glands;

Hans Styrke var den Hammer, som forklaret
Lod Tankens Skabning gaae af Stenen frem;
Hans Hjerte var det Speil, som aabenbared
Hvad der endnu laa skjult i Ordets Gjem.

Og hvis der risler Marv i Folkets Arme,
Hvis Kraft til Handling bæver i dets Haand;
Og hvis dets Hjerte rummer ædel Varme,
Hvis høie Tanker voxe i dets Aand;
Og hvis med løftet Pande det vil skride
Imod sin Skæbnes mørke Kiming frem;
Hvis det vil mandig stride, modig lide,
Til frit og frelst det har sit skjøne Hjem; —

Saa har ei heller han forgjæves levet,
Om end med Strømmen gled hans lette Baad,
Saa skal hans Navn paa Danmarks Skjold staae skrevet
Blandt Deres, som har øvet større Daad;
Thi han har været med at pløie Jorden,
Og han har været med den Sæd at saae,
Hvis modne Ax til Næring skal forslaae
For Folkets friske, sunde Liv i Norden.

Oscar den Første.

(8de August 1859.)

Nu aabnes Riddarholmens Kongebolig,
 Hvor Døden holder Hof og Mindet Dom;
 Hvor megen Sjæleangest sover rolig,
 Og Maalet staaer for mangen Stræben tom;
 Hvor Usselhed er lagt ved Storheds Side,
 Graahærdet Kløgt ved Tant og Børneleg,
 Den myge Stengel ved den stærke Eg
 Og haardfør Manddom mellem Qvinder blide.

Nu aabnes denne Hal, hvor Sveas Ære
 Har i Aarhundreder holdt Riddervagt
 For hvad det bar af Navne folkekjære,
 Af Heltegjerning og af Herskermagt;
 Mens fra det slanke Taarn Ligklokken ringer,
 Den tause Skare bølger sig derind,
 Med Sorg ei blot i Mine, men i Sind; —
 Sin Drot til Hvile Tvillingfolket bringer.

Hvo var han? Eier hele Ættelængden
 Af Sveakonger ingen Roes som hans?
 Steg som en Gran paa Fjeldet over Mængden
 Han ved sin Herskeraand, sit Snilles Glands?

Fløi som et Meteor han gjennem Tiden,
 For vanfør Slægt et blodigt Tugtens Ris?
 Kom han fra Valen hjem med Seirens Pris
 Og styred vældig, hvad han vandt i Striden?

Har, som den Største under Marmordækket,
 Han Troens Frihed kjøbt for eget Blod?
 Har som hin „unga hjelte“ han forskrækket
 En kraftløs Old ved eventyrligt Mod?
 Har han befæstet en forfalden Throne
 Ved Lovens Støtte og ved Magtens Bolt?
 Har, som sin Fader, Skæbnens Hjul han holdt,
 Og af en enkelt gjort en dobbelt Krone?

Nei, han har kun kjendt Fredens gyldne Dage,
 Og kun udført dens nøisomme Bedrift;
 Ei mange Blade har hans Kongesage,
 Paa intet af dem læses blodig Skrift.
 Han har kun staaet med Gevær paa Skulder,
 Som Vagt for Norden og dets Grændseled,
 Og stræbt med venligt Sind og ærligt Meed
 At fjerne og at dæmpe Kampens Bulder.

Han har ei spundet egennyttig Rænke,
 Og ei strakt efter Næstens Gods sin Haand;
 Og aldrig har han smeddet Bolt og Lænke,
 Men vel med Lempe løst forrustne Baand;

Han har ei sat i Kronen nye Stene,
 Men han har dulgt Metallets kolde Glands,
 Og slynget om den gyldne Ring en Krands
 Af Egeblade og af Blomstergrene.

Og hvad skal Saga veie, om ei Manden,
 Hans Hjertelag, hans Tankes frie Flugt,
 Det, han ei tog paa Borg hos nogen Anden,
 Men af sit eget Forraad har forbrugt?
 Om han blev baaret frem af Lykkens Vinde
 Og løftet høit af Hændelsernes Spil —
 Kortsynet Samtid kan det lede vild,
 Men ikke Efterverdens Syn forblinde.

Lad ham, der gjemmes nu i Egekiste,
 Da have feilet Meget eller Lidt;
 Lad ham ha'e villet fremad heller liste,
 End ile mod sit Maal med raske Skridt;
 Lad ham ha'e standset foran mangel Skranke,
 Ja, være seilet vild paa Tvivlens Hav;
 Han var dog — det skal siges ved hans Grav —
 En Konge med et Hjerte og en Tanke.

Han elsked Mennesket; han saae en Broder
 I Vadmelskoften, som i Fløielskrud,
 Og æred Præget af den fælles Moder
 Selv der, hvor det var næsten slettet ud.

Fra Livets høie, solbelyste Tinde
 Han saae ned i dets mørke, trange Vraaer
 Samfundets skjulte Brøst og dybe Saar
 Og vilde Lægedommen for dem finde.

Han saae igjennem Fængslets tykke Mure
 Den skumle, trodsige, fortabte Hjord,
 Som stængtes der, lig vilde Dyr, i Bure
 Og drev hinanden frem i Lastens Spor;
 Han saae Fordærvelsen af Straffen vælde,
 Og Brøden voxte op af Lovens Bud; —
 Hans Mildhed soned gammel Haardhed ud,
 Og Haabet lyste i den dunkle Celle.

Han saae en giftig Slange boe og bygge
 Ved mange Hytters tomme Arnested,
 Og sluge Mandens Løn og Qvindens Lykke,
 Og suge Slægtens Styrke Led for Led;
 Da flokkedes hans bedste Mænd paa Tillie,
 Og manget sandt og kjærligt Ord blev talt,
 Og Fristelsernes Overmagt blev qvalt
 Ved Lovens Magt og Kongens ædle Villie.

Og skjønt han fødtes fjernt i Sydens Dale,
 Hvor Druen modnes, og hvor Pinien groer,
 Og skjønt han nemmed fremmed Sæd og Tale,
 Før han blev plantet om i høien Nord,

Saa voxed han dog fast til denne Stamme;
 Dens Marv og Saft gik over i hans Blod,
 Hans Hjerte trak sin Næring fra dens Rod,
 Og elsked Norden med en Sydboes Flamme.

Han elsked dette Klippeland, hvis Tykke
 Paa een Gang er saa fattigt og saa rigt;
 Hvis Vinter er saa lang en Natteskygge,
 Hvis Sommer er et kort, men deiligt Digt;
 Hvor Malmens blanke Aare groer i Bjerget,
 Men Dalens Jordbund giver sparsomt Brød;
 Hvis Folk, med Øiet lyst og Kinden rød,
 Har Kraft at smedde og at svinge Værget.

Han elsked disse Folk, hvis Spir han førte,
 Som deres ægte, førstefødte Søn;
 Hans Tanke, Hu og Gjerning dem tilhørte,
 Og deres Kjærlighed han fik i Løn:
 Han elsked deres Sindelag og Tale,
 Og leved deres Liv i egen Borg;
 Han delte deres Glæde, deres Sorg.
 — Nu sørge de for ham, som er i Dvale.

Han elsked deres Skat af store Minder,
 Som de har gjemt i Saga og i Sang,
 Om raske Idrætsmænd og ædle Qvinder,
 Som skabte Nordens Magt og Roes engang;

Han elsked Haabet, Oldtids Minder vakte
 Igjen i hver en stolt og mandig Sjæl,
 At Nordens Stamme, naar den vil det selv,
 Kan nu og altid egen Skæbne magte.

Han saae en Trang hos Nordens Ungdom fødes,
 En hellig Følelse, en Broderaand;
 Han saae dem længes, drage ud og mødes,
 Og jublende forenes Haand i Haand:
 Han saae dens Bauner høit mod Himlen stige
 Fra Norges Fjelde, som fra Fyrisval;
 Han saae den lyst i Fred fra Kundskabs Hal,
 Og døbt i Blod ved Thyras brystne Dige.

Da rørtes Kongens Hjerte, og hans Tanke
 Sprang som en rustet Pallas frem deraf;
 Da skued han udover Livets Skranke,
 Udover Døgnets Dont og Nuets Krav;
 Da saae han Nordens Fremtid herlig grundet
 Paa Folkenes gjenfødte Broderaand;
 — Da rakte han sin kongelige Haand
 Til trofast Broderforbund over Sundet.

Den blev ei greben, og sank mat tilbage.
 Det var hans sidste Kraft, hans sidste Syn;
 Thi Kongers Konge havde talt hans Dage,
 Og Dødens Mørke daled paa hans Bryn.

Som Moses, Grændsebjergtet kun han naaede,
 Og skuede Forjettelsernes Land;
 Han skulde kun betræde Ørknens Sand,
 Og Nordens Fremtid er en uløst Gaade.

Lad Kræmmerkløgt nu kalde ham en Drømmer.
 Lad harsk og skimlet Visdom vrage hans;
 Historien kommer efter os og dømmer,
 En rækker den en Ferle, En en Krands.
 Vee den, som sov, naar Morgenklokken ringed!
 Vee den, som spildte Øieblikkets Gunst!
 Men den har ikke været til omsonst,
 Hvis Sjæl en mægtig Tanke har bevinget.

Jer, Nordens Ungdom, stævner jeg til Møde
 Om Kisten, der er baaret hen idag,
 I, som af Broderaandens Luer gløde,
 I, som vil aldrig svigte Nordens Sag,
 I, som har seet hans høie, aabne Pande
 Og lyttet til hans milde, varme Ord,
 Og taget det igjen i Jubelchor:
 „Strid er umulig mellem Nordens Lande“, —

I skal hans Minde holde høit i Ære!
 Hans Grav skal være Jer et Valfartsted!
 Hans Tanke skal I ud i Livet bære,
 Og lægge i dets Agre ned som Sæd!

Da skal den spire op, naar Solen stiger,
 Og skyde høit, af tunge Kjerner fuld,
 Og modnes og bedække med sit Guld
 Hver Tue og hvert Fjeld i Nordens Riger!

Lad Hvælvingen da lukkes, hvor han sover,
 Den trætte Svea- og Normannadrot!
 Mens Tiden gaaer sin stride Gang derover,
 Det skal ei glemmes, han har ment det godt.
 Er ei hans Villie altid Gjerning vorden,
 Har ei hans Gjerning altid baaret Frugt,
 Sandt er det dog: da Oscars Liv var slukt,
 Da var en ædel Fyrste tabt for Norden.

Til Kongen.

(6te October 1861.)

Vær hilset, Konge, og velsignet Aaret,
 „Der aabner sig med denne Morgens Skær!
 „End længe vorde Livet Dig beskaaret!
 „Og aldrig falde Kronen Dig for svær!“
 — Den Bøn idag mod Himlen bliver baaret
 Af mange tusind Læber fjern og nær;
 Thi Ingen mellem alle Dine Lige
 Er meer, end Du er, elsket i sit Rige.

Det veed Du alt, det har Du tidt erfaret
 I Fredens Dage som i Farens Stund;
 Men veed Du og, hvori det har sin Grund?
 Har Dig Dit eget Hjerte det forklaret?
 Har Du forundret spurgt og faaet Svaret
 Af egennyttig Smigers sledske Mund?
 Har man Dig sagt, Du større var og bedre
 End alle Dine oldenborgske Fædre?

Selv om saa var, troer Du da Kjærlighed
 Er Høiheds Livdrabant og Storheds Slave?
 Har Du ei Had og Nag og Nid seet gnave
 Saamangen Sjæl, til herlig Daad bered?
 Det gyldne Æble falder ikke ned
 I Skødet paa Enhver, som vil det have;
 Derfor er det saa kosteligt at naae,
 Fordi det er en Lod, der times Faa.

Du gav os Frihed, hel og ubeskaaren;
 Du delte broderlig med os Din Magt;
 Du gjorde det, da Tiden var fuldbaaren,
 Da Folkets Aand var op af Dvale vakt.
 Henover Sletten gik et Pust af Vaaren,
 Da blev Din gode Sæd i Jorden lagt,
 Og, blandes Regn og Solskin i vor Sommer,
 En herlig Høst forvist engang der kommer.

Og dog Taknemligheden er alene
 Ei Rod og Kilde til vor Kjærlighed;
 Thi hist og her Din Sæd faldt mellem Stene,
 Og et og andet Korn blev trampet ned;
 Du veed det selv, der Mange er, som mene,
 Vor Friheds Grundvold lagdes altfor bred,
 Og Mange, som med freidig Hu har brugt 'en,
 Vil yde Takken først, naar de see Frugten.

Men Eet der er, som klarer hele Sagen:
 Du føler, Du af Folkets Kreds er Een,
 En Mønt med Landets eget Stempel slagen,
 Kjød af vort Kjød og Ben af vore Ben,
 Mens vi har intet Brev paa at faae Magen
 Til Dig i Nutid eller Fremtid sen.
 Du og Dit danske Folk — vi hænge sammen
 Som Blomst og Stilk, som Granens Spids med Stammen.

Hvad hist Din Svaghed blev, er her Din Styrke:
 At os Du hører til med Sjæl og Skind,
 At ingen fremmed Guddom Du kan dyrke,
 Og aldrig vende bort fra os Dit Sind.
 Om Tider skulle komme nok saa mørke,
 Og Skuden tumles rundt af Hvirvelvind,
 Du seer ei efter udenbords Lanterner,
 Men troer paa os og vore fælles Stjerner.

Om vi skal frelses eller gaae i Kvag.
 Een Skæbne, lige Kaar vi friste Begge:
 Skal vi beholdne ind i Havnen lægge.
 Saa vaier over os Dit Kongeflag;
 Men om den vrede Sø vor Kjøl skal brække,
 Saa gaae tilbunds vi sammen med vort Vrag:
 Den første Stump, som synker da i Fraade,
 Er Kronen, som Du bærer af Guds Naade.

Saalænge som Du lever, kan vi haabe,
 Fordi Du er med os, ihvor vi gaae,
 Fordi vi bag Din kongelige Kaabe
 Kan høre Folkevilliens Pulse slaae;
 Derfor vi Vagt omkring Din Throne staae,
 Derfor saa høit og tidt Dit Navn vi raabe,
 Derfor vi elske Dig' saa fuldt og sandt,
 Fordi Dit Liv — det er vor Fremtids Pant.

Saa lægge Gud da Aar til Dine Dage,
 Frugtbare Aar for Dig og for Dit Land,
 Hvori de Spirer styrkes, som er svage,
 Og Sæden voxer over Furens Rand;
 Hvori det bliver gjort, som staaer tilbage,
 Og vort forslagne Skib ført ind mod Strand;
 Hvori vor Hyttes brystne Vægge reises,
 Og Seierskrandsen paa dens Mønning heises.

Ja, gid Du leve længe, for ihærdigt
Paa Dit begyndte Værk at tage fat,
Saa det maa staae der, Dig og Folket værdigt,
Før Du maa synke ned i Gravens Nat;
Saa Rigets Dannevirke vorder færdigt
Og trindt med Friheds stærke Slægt besat;
Saa fremmed Naade ei Dit Land' behøver,
Fordi det har til Rygstød — Nordens Løver.

Har Du naaet det, da, Konge, kan Du glad
I Roskilds Hvælving Dig til Hvile lægge;
Thi Ingen i den oldenborgske Rad
Skal da dens sidste Mand med Skygge dække;
Da bli'er Din Tid vor Sagas gyldne Blad,
Da skal Dit Navn til Evigheden række,
Og naar det nævnes, nævnes det i Lag
Med Fru Margrete og Kong Atterdag.

Prolog,

fremsagt paa det kgl. Theater i Stockholm

den 5te og 7de Mai 1856 af *N. P. Nielsen.*

Jeg bringer Hilsen hid fra Danmarks Land
Og Folk, fra Eders gamle Stammefrænder,
Mod hvem I tidt har kæmpet, Mand mod Mand,
Med hvem I nu gaae Haand i Haand som Venner.

Ja, Tiden er forandret til det Bedre!
Hvis de stod op af Graven, vore Fædre
Med deres Kiv og Strid og Had og Trods,
Saa vilde de vist knap gjenkjende os.
Som nu ei meer hinandens Lande gjæste
Med Ild og Sværd, med Staal og Stang,
Ei komme for at bryde Borg og Fæste,
Ei for at trampe Kornet ned paa Vang.

Vel er endnu ei Vikingaanden slukt;
Endnu den spænder Seilet ud til Flugt
Og Bytte sig paa Broderkyster henter;
Men Byttet — det er Fryd og Jubelraab,
Er trofast Haandslag, er et herligt Haab,
Og Vikingerne — lystige Studenter.

Nu kan I reise for „Kung Carl“ en Støtte
 Der, hvor han for den norske Kugle blødte;
 Thi ingen Normand skal forbi den gaae,
 Som ei med Ærefrygt seer op derpaa.
 Nu kan for Carl den Tiende I bygge
 Et Mausoleum hist ved Store-Belt —
 De danske Møer det skal med Blomster smykke.
 Og om vi hugge Navnet paa vor Helt
 I en af Dynakilens nøgne Klipper,
 Hvad heller udi Carlstens haarde Vold,
 Sit Hoved blotte vil den svenske Skipper,
 Naar han fra Søen staver: „Tordenskjold!“

Thi Alt, hvad vore Fædre har bedrevet,
 Om det var skjønt og herligt, godt og stort,
 Om de har Synd og blodig Uret gjort —
 Alt er det nu et Fælleseie blevet;
 En Arv, som er vor Stolthed og vor Ære,
 Vor Trøst og Støtte og vor Visdomslære;
 En Arv, som varsler godt om Fremtids Kaar,
 Naar ret at bruge den vi kun forstaaer.

Og som det nu er, maa det altid blive!
 Det Broderbaand er stærkt, hvoraf vi bindes,
 Og ingen Magt paa Jorden skal der findes,
 Som mægter fra hinanden os at rive

Og stille Nordens Folk i blodig Strid,
 Som det er skeet i den henfarne Tid.
 Lad onde Dage komme, om de skulle,
 Lad Verdensstormen med sin Vinge slaae,
 Og Tidens Hav i høie Bølger rulle —
 Vi trende Folk tilsammen skulle staae
 Paa samme Side, under samme Flag
 Og slaae for Friheds og for Retfærds Sag.

Tro ei, at vi har glemt paa Danmarks Slette,
 At sidste Gang, da Heimdalshornet lød,
 Da, fuld af Overmod, Germaniens Jette
 Igjennem Thyras brystne Gjerde brød,
 Da strømmed ned til os en Ynglingskare
 Fra Sveas „Kullar“ og fra Norges Fjeld,
 For at betale Broderhertets Gjeld
 Og dele med os Ære, Kamp og Fare!
 Tro ei, at vi har utaknemlig glemt,
 At mange af dem Døden for os lede,
 At mangan af dem under Muld er gjemt
 Paa Fredericias Mark, paa Isteds Hede!

Men tro, at, dersom „Grannen uti Øster“,
 Hvis venstre Haand fornys blev hugget af,
 Sin gridske Høire over Ålands Hav
 Engang udstrække vil mod Eders Kyster,

Da skal det Samme vorde gjort igjen!
 Da skal paa Fyrisval vor Ungdom møde!
 Da skulle Sønner af Rolf Krakes Mænd
 Strøe deres Blod, hvor han sit Guld udstrøede!

Jeg bringer Hilsen hid fra Axels Havn
 Til denne Stad, som Birger Jarl har grundet,
 Fra Dronningen, der bader sig i Sundet,
 Til Kongeholmen i Mælarens Favn.
 Man skal ei vise let saa megen Hæder
 For Troskab imod Konge og mod Land,
 Ei Byer let, der har saa godt holdt Stand,
 Hvergang det gjaldt — som Nordens Kongestæder.

Hvor Stockholm nu har udbredt sine Gader,
 Der bed den oldenborgske Stammes Fader
 I Græsset for Steen Stures tunge Sværd.
 End staae om Kjøbenhavn de samme Volde,
 Som engang udi Vinternætter kolde
 Har standset Carl Gustafs Heltéfærd.

Har Kirstin Gyldenstjerne mandig holdt
 Paa Stockholms Slot imod Tyrannens Svende;
 Nu — Fru Philippa lod ei mindre stolt
 Den lybske Flaade hjem med Skamme vende.

Hvor ofte har i Sverigs Nød og Smerte
 Ei Stockholm Frelsens Lod i Skaalen lagt?
 Hvor tidt, naar Danmark var i Vaande bragt,
 Slog i dets Hovedstad ei Folkets Hjerte?

Og gjaldt det Modstand mod en indre Magt,
 Var Aandens Liv og Friheden i Fare,
 Gjaldt det et vundet Fremskridt at bevare,
 Stod begge Stæder lige trofast Vagt.

De er et Par, Naturen selv har dannet
 Til Herredom blandt Stæderne i Landet,
 Med gammel Herkomsts adelige Træk,
 Som Nutids raske Strøm ei skyller væk,
 Med stolte Minders og Bedrifters Sum,
 Med Nationalitetens Helligdom.
 Et Diadem om Panden begge bære,
 Der straal'er Fremtidshaab og Fortidsære.

Fra Holbergs og fra Oehlenschlägers Scene
 Jeg bringer endelig en Hilsen med,
 Som jeg frembære maa paa dette Sted.

Enhver af Eder veed jo, at den Ene,
 At Ludvig Holberg har os efterladt
 En uforgængelig, en sjelden Skat.

Et Panorama af hans egen Tid,
 Et Farvespil af Lune og af Vid.
 Et Hulspeil, hvori Nutids Daarskab seer
 Sig selv forklædt i gammel Dragt og — leer.

Enhver af Eder veed, at med den Anden,
 Med Adam Oehlenschläger er opstanden
 Af Graven Nordens gamle Helteæt;
 At Hakon, Hagbarth, Palnatoke, Bue
 I Sjælens Høihed og i Kraftens Lue
 Ved ham er gangne over Scenens Bræt.

Nu — denne Scene var engang mit Hjem;
 Der har jeg længe været En blandt dem,
 Som ved en anden ædel Kunst fremstilled
 Det alt af Digtekunsten skabte Billed,
 Og gav det Liv og Legem, Blik og Stemme,
 Saa det blev dobbelt klart for Folkets Nemme.

Om det mig lykkedes — jeg ikke veed:
 Derom min Samtid give maa Besked.
 Det veed jeg kun, at mine Landsmænds Gunst
 Mig har gjort dobbelt kjær og rig min Kunst.

Hvis denne Gunst mig maatte hid ledsage
 Til Eder, ædle Frænder af mit Folk;
 Hvis I med venligt Sind mig vil modtage
 Som Kunstens Tjener, Poesiens Tolk;
 Hvis Tankerne, der bæres af min Stemme,
 Hvis Ordene, der leve ved min Røst,
 En Gjenklang finde maae i Eders Bryst,
 Saa vil jeg troe mig her at være hjemme.

Sebastopols Fald.

Bølge, som skummer i Sorte-Hav,
 Hører Du det? Sebastopol falder!
 Dronningen, Zarens Vælde Dig gav,
 Synker i Grav,
 Luerne lege i hendes Haller.
 Muren, som loved et evigt Værn,
 Smuldres af Ødelæggelsens Jern;
 Flaaden, som braskende paa Dig flød,
 Søger sin Frelse i Dit Skød.

Folk, som forliste Frihed og Magt,
Høre I det? Sebastopol falder!
Eder er Offret og Varselet bragt;
Giver nu Agt!
Fortid og Fremtid paa Eder kalder.
Bjerget, som stemmed Jert Aandedræt,
Ruller sig bort som en Taageplet;
Kæmpen, som slog Jer i Bolt og Baand,
Mister idag sin venstre Haand.

Fyrster og Herrer med Trællesind,
Høre I det? Sebastopol falder!
Seer Trikoloren paa Malakoffs Tind!
Frihedens Vind
Vifter, hvor Slavernes Dødssuk raller.
Klippen, hvorpaa I har bygt Jert Hus,
Er kun en Dynge troløst Grus;
Guden, for hvem I har bøiet Knæ,
Er kun en Klods af raaddent Træ.

Endelig kommer Afgjørelsens Stund,
Opsat saa tidt og ventet med Længsel.
Aaret er alt løbet ud sin Rund,
Bringende kun
Vexlende Kamp og vexlende Trængsel.

Udenfor leires den fribaarne Hær,
 Fjern fra det Maal, den dog er saa nær;
 Indenfor Slaven taalmodig har lidt,
 Kæmpende trofast Skridt for Skridt.

Tusind Kanoners dumpe Røst
 Sjunger Beleiringens Iliade;
 Rig er Valkyriens blodige Høst.
 Hende til Lyst
 Mennesker falde som visne Blade.
 Bomber i gnistrende Ildtalar
 Mødes i Luften med Bud og Svar:
 Rastløs forfølger Kampen sit Maal
 Dybt under Jord med Svovl og Staal.

Klokkerne ringe: — Sebastopol
 Er det, de ringe idag til Graven.
 Det er Signalet: Klokken er tolv,
 Malakoffs Vold
 Entres af Løvens Halvbroder, Zouaven.
 Pludselig staaer han paa Værkets Rand,
 Og hvor han staaer, der holder han Stand;
 Flux er han inde bag Voldens Krands,
 Og hvad han tager engang, er hans.

Blodbadet raser til sildig Qveld;
 Britten maa vige ud af Redanen,
 Rundtomkring Trommen hvirvler Rappel.
 Malakoffs Hvælv
 Smykkes alene af Seiersfanen.
 Men det er nok — den Tryllering brast,
 Hvorved Barbarernes Magt var fast;
 Natten opfylder, hvad Dagen har drømt,
 Morgenen viser Sebastopol rømt.

Ja, det er sunket i Flammernes Sø!
 Gjenskinnet klarer Europas Himmel,
 Haabet oplives paa Fastland og Ø,
 Frihedens Frø
 Skyder sin Stilk gennem Skarn og Skimmel.
 Men hvo der trives ved Uret og Vold,
 Skælver af Angst bag Harnisk og Skjold,
 Skælver for Tugtelsens Tordenskrald,
 Skælver for sit Sebastopols Fald.

Dannevirke.

Der sad en Dronning paa Jellinggaard,
 Saa lys og liflig som Sol i Vaar,
 Saa from af Hjerte, som klog og snild,
 Saa stærk af Villie, som blød og mild;
 Ved Folkets Vugge en Moder øm,
 Som saae dets Skæbne forud i Drøm,
 Som næred det ved sit varme Bryst,
 Og var i Fare og Nød dets Trøst;
 Hvis Omhu havde dets Hjem beredt
 Og lært det føle, at det er eet;
 Hvis klare Syn og hvis vise Raad
 Det samled først til en fælles Daad. —
 Nu er forgangne ni Hundred Aar,
 Og ofte skiftede Folket Kaar,
 Og ofte værged det slet sin Arv.
 Og ofte vidste det ei sit Tarv;
 Men ikke har det sin Moder glemt,
 Hvis Støv i Jellingehøi er gjemt;
 Og ingen Dronning har Danmark havt,
 Om hun var kjærlig og from og god,
 Om hun end styred med Mandens Kraft,
 Hvem Folket elsker som Dannebød.

De danske Kæmper i Viking foer,
 Og Trælle dyrked den fede Jord,
 Og Qvinder raadte for Hus og Hjem,
 Og Dronning Thyra sad fremst blandt dem.
 Da tyktes Saxerne, det var bedst
 At være Jydens ubudne Gjæst.
 De mylred ind i det aabne Land
 Og fore fremad med Mord og Brand.
 De fyldte Pose, de fyldte Sæk,
 Og hasted atter med Byttet væk,
 Før Vikingskaren tilbage kom;
 At møde den de ei skøtted om.
 Da lued Dronningens Kind af Harm,
 Og Hjertet blødte i hendes Barm,
 Og Tanken glimted i hendes Sjæl,
 Og Raad hun pleiede med sig selv:
 „See, Gud har sat om det danske Land
 „En Vold af Bølger, en Mur af Vand,
 „Som nok skal holde i Farens Stund,
 „Mens Vikingstammen staaer frisk og sund.
 „Mod Syd kun fattes det Hegn og Led;
 „Der aabner Veien sig jevn og bred
 „For graadig Fjende og troløs Ven.
 „Men jeg vil stoppe det Gab igjen.
 „Hvor ingen Bølge mod Stranden slaaer,
 „Og ingen Strøm imod Havet gaaer,
 „Der vil jeg dæmme med Sten og Jord.

„Hvor Jylland sænker sin brede Aas
 „Mod Vestens Sumpe og Sliens Fjord,
 „Der vil jeg lukke med Bom og Laas.“

Saa vide ginge de Herrebud:

„Til Vaar maa Viking ei drage ud.
 „Hver førlig Kæmpe, hver Bonde fri,
 „Om han boer nær eller han boer fjern,
 „Skal møde Dronningen Vest for Sli,
 „Og hjælpe hende at bygge Værn!“
 Og Alle gjorde de, som hun bød.
 Saasnart det vaared, og Isen brød,
 Fra Skaanes Kyster og Danmarks Øer
 De Snekker iled for bliden Bør.
 Og Jyden ikke tilbage stod,
 Men han red ud paa sin Ganger god.
 Og Angelboen ei hjemme sad,
 Han aged efter med Øl og Mad.
 Og der de naæde til Stevnet frem,
 Da var alt Dronningen der før dem.
 Hun flux forklarer dem hvad hun vil,
 Og deler hver Mand hans Gjerning til.
 De hugge Stammer fra Rod og Gren,
 De spidse Pæle, de slæbe Sten;
 De drage Graven ad Heden hen,
 Og høine Volden med Jord fra den;

De lægge over af Tørv et Tag,
 De reise Taarnet af Bjælkelag.
 Og der det lakked ad Julen hen,
 Saa drog de Alle hjemad igjen;
 Thi da var Dronningens Gjerning gjort,
 Og Volden stod der med Taarn og Port.
 Da blev ved Porten en Kure sat,
 Som skulde vogte den Dag og Nat,
 Og slippe fredelig Vandrer ind,
 Men holde lukket den tæt og fast
 Mod Hver, som kom der med Ondt i Sind,
 Mod fremmed Vælde og Overlast.

Og Volden staaer der den Dag idag.
 Og den har trodset saamanget Slag,
 Og den har standset saamangen Fod,
 Og den har drukket saameget Blod.
 Mod den har stormet den tydske Hær
 Med Ild og Øxe og Spyd og Sværd.
 Paa den har kæmpet den danske Mand
 For Frihed, Ære og Fædreland.
 Med Taarer sanded de tydske Møer,
 At Danmark havde saa haard en Dør;
 Dog stundom kom der saa stærk en Trop,
 At den med Møie brød Døren op.
 Men tog saa Drotter ved Danmarks Styr,

Som husked Fortidens Lære dyr
 Og tyded Fremtidens dunkle Træk,
 Saa fort da bøded de Voldens Bræk;
 Og Taarnet peged igjen mod Sky,
 Og Porten lukkedes til paany.
 Omsider kom der en skummel Tid,
 Da Kraften spildtes til indre Strid;
 Da Herre spilled hver Herremand,
 Og Bonden sukked i Trællestand;
 Da Rigens Lande var Pant for Gjæld,
 Og Drotten raadte knap for sig selv;
 Da Magten atter af Nyt blev født,
 Men Folkelivet laa næsten dødt
 Og gisped under et Trælleaag
 Af fremmed Tanke og fremmed Sprog.
 Den Vold, som skulde for Strømmen stemt,
 Laa da fornegtet, forsømt og glemt;
 Og Taarnet vakled og styrted ned,
 Og Porten blev til en Gade bred,
 Og Tidslens Stængel og Skræppens Blad
 Som Vagter ene paa Volden sad.
 Dog qvaltes ikke den danske Aand
 I Spændetrøie og Ledebaand;
 Det danske Hjerte i Løndom slog,
 Og talte stundom sit eget Sprog.
 Der lyder end fra hin mørke Tid
 Saa klar og klinger en Stemme hid,

Som klager dens bittre Nød og Trang,
 Og maner til Liv og Haab og Mod,
 Og kalder til Værn for Væng og Vang,
 Og det er — Visen om Dannebod.

Den Vise bruste ad Torvet hen
 Fra femten Tusinde danske Mænd:
 Og der var Alvor i deres Bryst,
 Og der var Styrke i deres Røst.
 Den gjenopvakte hin Foraarsdag
 Det fulde, mægtige Hjerteslag,
 Som rulled gennem den gamle Tid,
 Naar Folket flokkede sig til Strid;
 Den gjenoplived hin Villie stærk,
 Som grundede Dronning Thyras Værk,
 Og bort den pusted alt Trægt og Tungt,
 Saa Folket atter var frit og ungt.
 Snart lød „til Vaaben“ Kong Fredriks Bud,
 Da drog dets Sønner i Leding ud.
 Mens Oprørshæren foran de jog,
 Mod Sønder atter de Veien tog;
 Og der de komme til Sliens Bred,
 De søgte den gamle Grændses Sted.
 Da fandt de Volden, som den var lagt,
 Bevaret af Glemsel og Foragt.
 Dens Fod var nappet af Plovens Skaar,

Dens Side trampet af Køer og Faar;
Hist gjennem Væggen var Veien brudt.
Her ned i Mosen var Skrænten skudt;
Men Volden løfted endnu sin Ryg
Høit over Hede og Mark og By.
Den var ei længer en Skandse tryg,
Men bag dens Levninger var et Ly,
Hvor det var sikkert at holde Vagt
Og godt at stride mod Overmagt..
Her stod de Danske hin Paaskedag,
Da Psalmen endte med Vaabenbrag;
Da Wrangel troede, at det var let
At jage den lille Skare hjem,
Men havde vundet, da Nat brød frem.
Et Natteleie paa samme Plet;
Da Læssøe maalte sit Riddersværd
Med Tydsklands broutende Forbundshær.
Og spilled med den om Seirens Pris,
Og solgte den Jord i Tommevis.
Her stod de Danske for anden Gang
Hin Sommer hed og hin Vinter lang,
Da Isteddagenes haarde Dyst
I Slesvig havde gjort rent og lyst,
Mens Fjendehæren end laa paa Lur
Og klækked Rænker bag Rendsborgs Mur.
Her stod de Svende i Natten lun
Og speidede gjennem Mosens Damp,

Og redte, trætte af Dagens Kamp.
 En Seng i Lyngen saa blød som Dun:
 Her stod de Samme i Snee og Slud
 Og stirrede kjækt i Mulmet ud,
 Og tændte sig Baal af Lyngens Top,
 At tõe de stivnende Lemmer op.

Vagtilden er slukt og Krigen endt,
 Og Folkets Tanke og Hu er vendt
 Til andre Sysler, ad andet Hold,
 Og øde ligger den gamle Vold,
 Og trampes atter af Qvægets Hov,
 Som havde Danmark ei Værn behov,
 Som Kampen fornys var ført for Spøg
 Og Vennegaver dens dybe Saar,
 Som Tvisten, der vared i tusind Aar,
 Var slettet ud ved et Pennestrøg.
 Men atter gaaer der af Branden Røg;
 I lyse Luer engang den slaaer.
 Da gjælder det, om den Aand er stærk,
 Som taler til os fra Thyras Værk;
 Om Hjertet, der styred hendes Raad.
 Er mægtigt at føde mægtig Daad;
 Om Herren, de Svages Skærm og Skjold,
 Som aldrig i Nød vort Land forlod,
 Vil skænke os Visdom og Kraft og Mod
 Til atter at lukke Thyras Vold.

Dronning Margrete.

I Roeskilde Kirke hun hviler bag
Ved Alterbordet,
Der stiger den sorte Sarkophag
Op midt i Choret.

Afnavet har Tidens gridske Tand
Dens nøgne Vægge,
Kun Dronningens Billed har holdt Stand
Paa Gravens Dække.

Der ligger hun i sin Marmordragt
Med Træk saa stive,
Og Kronen kun vidner om den Magt,
Hun bar i Live.

Der ligger hun med sin Hoveddug
Og foldte Hænder;
At de vare vante til Spirets Brug,
Ei nu man kjender.

Engang ei saa hvidt et Skær der flød
Om hendes Kinder,
Thi hun havde meer af Mandens Lød
End andre Qvinder.

Og hun havde meer af Mandens Sjæl
End Mænd tilhøbe;
I Danmark bar ingen Drot saa vel
Sin Purpurkaabe.

I Norden var ingen Aand saa stærk
Som denne Qvindes,
Og Ingen har efterladt et Værk
Saa stort som hendes.

Det aned Kong Volmer, der han stod
I dybe Drømme
Med Stigbøilen om den venstre Fod
Og Haand paa Tømme.

Og Trolden, til hvem han Bud lod gaae,
Ham svared atter:
„Den Gjerning, som Kongen grubler paa,
Den gjør hans Datter.“

Det skjønned Kong Volmer selv, den Stund
Han høertes sige:
„Vorherre tog svarlig Feil, da hun
Blev skabt som Pige.“

Det skjønned og Sjællands Bønder godt
Paa Slagelsemødet,
Og keised derfor den Femaars-Drot,
Hun holdt paa Skødet.

Og dybere var den Folketro
End groet adaare,
Da Olaf hin Unge i Falsterbo
Var lagt paa Baare.

Det vidste den skaanske Menigmand,
Til Thinge stævnet;
Thi hende til Husbond for Danmarks Land
Med Gny han nævned.

Det vidste de norske Herrer med,
 At vel de gjorde,
 Da Dannemænds Valg de toge ved
 Og Troskab svore.

Det maatte den usle Sveadrot
 Dog mest bekjende,
 Som troede, at man med ussel Spot
 Kan slaae en Fjende.

Hil være hun, „Dronning Brogeløs“
 Og „Munkedeie“!
 Den kronede Gjæk, hvor høit han fnøs,
 Dybt maatte neie.

Hun brugte hans Slibesten slet ei
 Til Sax og Naale,
 Men hvæssede Sværd, hvormed han sig
 Slet kunde maale.

Hun sad ikke ved sin Rok og spandt,
 Som han lod raade;
 Et kosteligt Perlebaand hun tvandt
 Af trende Traade.

Han skikkede hende til Spot og Spe
Et Skjørt at bære;
Hun satte paa Isse Kroner tre
Med Seir og Ære.

Han sendte en Vadmelsklud paa Stang
Som hendes Mærke;
Hun heised en Dug, hvori der sprang
Tre Løver stærke.

Han tog hende ei med Vold i Seng,
Som han mon prale;
Men han maatte dandse som hendes Dreng
Med Narrehale.

Og aldrig han „Hætten“ paa sig drog,
Som han forloved;
Men Sveriges gyldne Krone slog
Hun af hans Hoved.

Ved Kalmar et Slot af Navn der staaer,
Fortært af Ælde;
Dets søndrede Ruder Regnen slaaer,
Dets Vægge hælde.

Dets kneisende Spir er faldet ned,
Og Grunden revnet,
Af Fortidens Pragt og Herlighed
Kun Stumper levnet.

Nu Tyve og Skjelmer huses der
I Fangebure;
Men Mindet kaster et Straaleskær
Paa disse Mure.

Der holdt „Fru Margrete“ med gode Mænd
Hint Stevnemøde,
Hvor Tanken blev født, som altid igjen
Opstaaer fra Døde.

Der pleied hun Raad om Rigens Tarv
I Fremtids Dage,
Og skænked sin Efterslægt en Arv
Foruden Mage.

Der fik hun den Regel tagen ved,
Som skulde gjælde
Og reise i trende Rigers Sted
Et enigt Vælde.

Der fik hun med Lempe lagt den Snor,
Hun havde tvundet,
Som skulde det hele skjøne Nord
Til Eet forbundet.

Der fik hun besvoret den Folkepagt,
Hvorom hun tænkte,
At den skulde trodse Verdens Magt
Og Tidens Længde.

Men aldrig saasnart var hendes Blik
I Døden slukket,
Saa var og det Træ, hun plantet fik,
Af Ormen stukket.

Og aldrig saasnart var hendes Haand
Til Støv forvandlet,
Saa havde og Norden mist' den Aand,
Hvori hun handled.

Og neppe var Baandet splittet ad
Af Christierns Bile,
Saa randt der en Strøm af Broderhad
Foruden Hvile.

Og neppe var glemt hin Folkepagt
I Tider mørke,
Saa dalede langsomt Nordens Magt
Og svandt dets Styrke.

Men aldrig gjenvinder det gamle Nord
Sin gamle Hæder,
Før atter i „Fru Margretes“ Spor
En Slægt der træder.

Og aldrig vi fange den Storhed og Magt,
Som vi forliste,
Før Aanden os styrer, der holder Vagt
Ved hendes Kiste.

Og aldrig vi fange Frihed og Fred
Og gode Dage,
Før ærlig den Arv vi kjendes ved,
Hun lod tilbage.

Hil være hun i sin sorte Grav,
Kong Volmers Datter!
Engang vel hun hæver sig op deraf
Og fødes atter.

Hil være hun i sit Marmorskrud,
Den blege Frue!
Engang vel hun ganger i Livet ud
Med Rosenslue.

Hil være hun i sit tause Bur,
Den store Qvinde!
Gjenfødelsens mægtige Seierslur
Er hendes Minde.

Peder Griffenfeld.

De Nordhavsbølger komme med Brask og med Bram,
 Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
 I talløs, uendelig Række;
 Da standser Klippeholmen dem i deres Fart,
 Da steile de vældig, da fnyse de svart,
 Men knuses til Støv mod dens Vægge.

Deroppe i Taarnet af Munkenes Hus,
 I Choret til Kirken, som ligger i Grus,
 Der sidder ved Gluggen en Fange;
 Hans Øie blev mat, og hans Isse blev bleg,
 Imedens han stirred paa Bølgenes Leg
 I Dage, saa lange, saa lange.

Men blegt blev ei Mindet om hvad der forgik,
 Og sløvt ei hans Sjæls indad skuende Blik,
 Mens Aartier voxed af Dage.

Naar Bølgerne komme med Brask og med Bram,
 Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
 Sit Liv han forbi sig seer drage.

Som de har han rullet ad Tidernes Flod
 Og svulmet af Styrke og skummet af Mod
 Og skinnet af Hæder og Lykke.

Da naaede han Klippen — borthvirvlet og knust
 Var Alt, hvad der havde hans Tanke berust;
 Han var kun en levende Skygge.

Og brudt var hans Skjold, og hans Navn slettet ud,
 Og han, der forsmaaede en fyrstelig Brud,
 Var nu ei den Ringestes Lige:
 I Verdens forborgneste Afkrog gjemt,
 Af Menneskens Samfund udstødt og forglemt
 Var han, der nys styred et Rige.

For Vindene spredt var hans Gods og hans Guld,
 Og Ingen af dem, som han skænkede sin Huld,
 Husvælelse til ham mon bære;
 Og hele den feige og graadige Flok,
 Som offred ham Smiger, langt mere end nok,
 Den hævned sin Skam paa hans Ære.

Siig hvad var hans Brøde, siig hvorfor han led?
 Hvi styrted i Fængselets Dyb han ned
 Fra Skamlen ved Kongesædet?
 Hvi blinkede over ham Bødlens Sværd?
 Hvi traf ham en Naade, langt mindre værd
 End Døden paa Retterstedet?

Ja, siig os det, I, som har fældet hans Dom!
 Thi Forskeren leder forgjæves derom,
 Men I maae hans Udaad vel vide.
 I lod Jer dog ikke paa Herskerens Bud
 Som Jagthunde hidse i Skoven ud,
 Den hildede Hjort at bide?

I vare jo hædrede danske Mænd,
 Han havde blandt Jer jo mangen en Ven —
 Hvor kunde I dømme saa ilde?
 Hvor kunde I offre for Nag og for Nid
 Den største Mand i Jer taagede Tid,
 Og angre det — først forsilde?

Vist bar han sin Svagheds Mærke. som I;
 Saa lidt han for Skyld og Lyde var fri,
 Som Nogen født af en Kvinde;
 Vist lokkede Glimmer og Guld hans Sands,
 Vist lod han sin egen Storheds Glands
 Sit skarpe Øie forblinde.

Vist stod han blandt Eder myndig og stolt,
 Og vilde, det skulde mærkes, han holdt
 I Haand Selvherskerens Scepter,
 Mens han, der var baaren til kongelig Magt,
 Forstod sig paa Exercits og paa Jagt,
 Og snakked sin Mester efter.

Men var det dog ikke hans værste Synd,
 At han kun var født til en Lykke tynd
 I Kjældren paa Kjøbmagergade?
 Og var det dog ikke hans største Skam,
 At eget Snille opløftede ham
 Til Livets høieste Stade?

Og var det dog ikke hans værste Feil,
 At han kunde seile for fulde Seil.
 Hvor I ikke hittede Løbet?
 Og var det dog ikke hans største Last,
 At han paa den steileste Tind stod fast,
 Hvorop I gjerne gad krøbet?

Hvo spørger vel nu om Eders Ry?
 Paa Mindets Himmel det staaer som en Sky,
 Men hans som en Nordlysflamme.
 Hvo blændes vel nu af Eders Glands?
 Afbleget og dum den ligger om hans
 Portrait, som dets rustne Ramme.

Det Store undslipper fra Samtidens Dom:
 Med Martyrens Krands eller Seierens om
 Det tyer til Historiens Tempel;
 Alt Andet, der røres i Menneskers Liv,
 Forsvinder i Tidernes Perspektiv;
 Kun det bærer Evigheds Stempel.

Hans afbrudte Gjerning dog havde et Skær
 Af Visdom og Sandhed, som Ingen kom nær
 I hine barnagtige Dage;
 Og Rygtet, som gik af hans Vid og hans Daad,
 Hans Kløgt og hans List udi Fyrsternes Raad,
 Det straaled paa Danmark tilbage.

Og hvad han har villet, er det ei endnu
 Den ledende Stjerne for Folkenes Hu
 Og Hjerternes drivende Flamme?
 Udslettede Hadets og Tvedragtens Spor,
 Og broderligt Venskab og Samfund i Nord —
 Hvad ville vi meer end det Samme?

Og saae han ei klart, hvad hver følgende Slægt
 Har sandet igjen under Ulykkens Vægt,
 Men glemt, naar den skifted med Lykke:
 At Øglen, som bider i Dannemarks Hæl,
 Som øder dets Liv, og som piner dets Sjæl,
 Bag Eideren Rede mon bygge?

Men Enevældens svimle, tillistede Magt,
 Som Folkets troskyldige Sind havde bragt
 Kong Fredrik i Trængselens Time —
 Var han ei dens Arm, og var han ei dens Aand?
 Og drog ei hans Snille tilsammen de Baand,
 Som qualte Foryngelsens Kime?

Hvad skabt han har fundet, ja, det har han brugt,
 Da hver en anden Sti op til Toppen var lukt
 End den gjennem Herskerens Lune;
 Men Enevoldsmagten, hvis Arving han blev,
 Udkaared ham selv til sit Offer og skrev
 Hans Skæbnes tragiske Rune.

En eneste Nat udi Slegfredens Seng —
Og sprungen var hver en Taknemligheds Streng
I Kongens forhærdede Hjerte,
Og den, som han skyldte sit viseste Raad,
Og den, som han skyldte sin eneste Daad,
Var viet til Død og til Smerte.

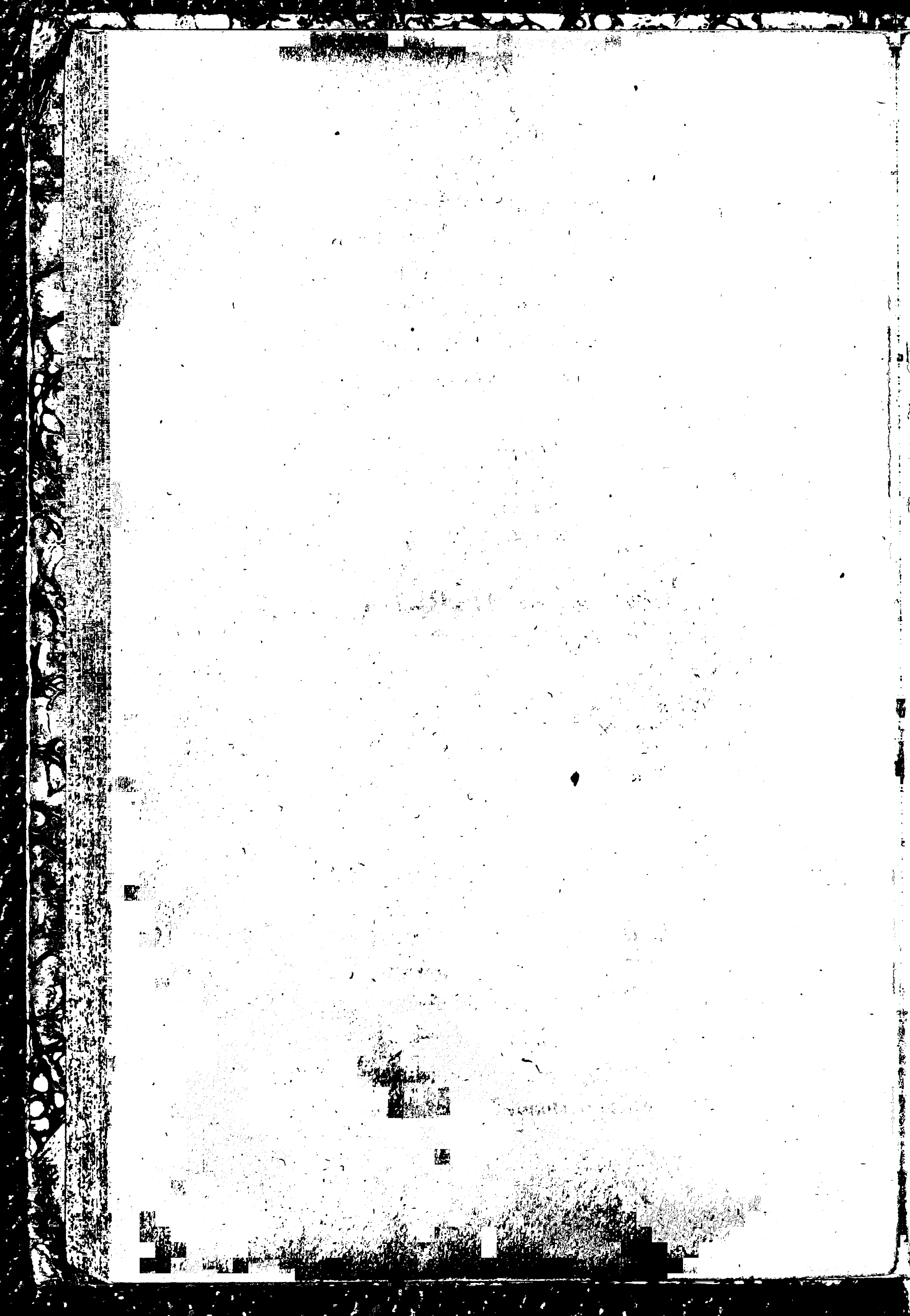
De Nordhavsbølger komme med Brask og med Bram,
Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam
Og brydes mod Klippeholmens Stene:
De tale til Slægter om Enevældens Søn,
Om Kongernes Tak og om Storhedens Løn;
Thi Munkholm er — Nordens Sanct Helene.

III.

Fortællende Digte.

Sangerens Hustru.

Saa lykkelig, som faa blandt Dødelige,
Var Trakiens Søn, Helleniens ældste Skjald;
Ved Strengen, strammet paa Skildpaddens Skal,
Han Drot var vorden udi Toners Rige:
En elsket Brud, en maifrisk, yndig Pige
Han nylig havde hjemført til sit Tjald;
Han sandsed Glæde kun og drømte Lykke
I Dagens Solglands som i Nattens Skygge.

Og den Natur, som omgav Orpheus's Hytte,
Hans Glæde delte, drømte med hans Drøm;
Naar Strengen bæved, smeltende og øm,
Saa flokked Skovens Dyr sig for at lytte,
Og Ørnen daled, Bjørnen slap sit Bytte,
Og Bækken sagtnede sin viltre Strøm;
Og naar bag Løvets Ly sig Parret dulgte,
Et Chor af Nympher jublende dem fulgte.

Som han Naturen, saa hans skjøne Qvinde
 Naturens milde Aander til sig drog;
 De bedste Blomster hentede de til hende
 Fra Bjergets Kløft, fra Dalens dunkle Krog;
 Hun lærte Krandsene dem deraf at binde,
 De lærte hende deres tause Sprog;
 I maanklar Aften, medens han slog Strengen,
 Hun dandsede med Nympherne paa Engen.

Men midt i Livets Nydelse og Glæde
 I Baghold ligger lumsk den kolde Død;
 I Dandsens Rhythmer som i Druens Glød
 Tilintetgjørelsen er skjult tilstede.
 Fra Græsset, som med flygtig Fod de træde,
 En giftig Slange sig i Veiret skød;
 Den bed hans unge Hustru dybt i Hælen,
 Og bort til Hades's Bolig flygted Sjælen.

Da var hans Lykke som en Boble sprungen,
 Henveiret som et Løv for Høstens Blæst;
 Da var til Død hans egen Livskraft stungen,
 Og haabløst Tungsind Dag og Nat hans Gjæst;
 Da fandt ei Læben Toner, Ord ei Tungen,
 Stum som en Støtte sad Apollons Præst;
 Urørt han Lyren lod paa Væggen hænge,
 Og tykt faldt Støvet paa de nye Strengene.

Men da hans Røst ei meer Apollon hørte
 Og kjendte Grunden, Kilden til hans Qval,
 I Gudens Bryst sig Sorg og Medynk rørte.
 Ned flux han iled fra Olympens Sal
 Og for sin Tjener frem i Drømme førte
 Hans døde Viv, hans tabte Ideal,
 Saa frisk og levende, saa sød og smilende,
 Som dengang ved hans Hjerte hun var hvilende.

Og Eurydike sine Arme strakte
 Imod ham, som i Live hun var van,
 Og hendes bløde Stemme hvisket sagte:
 „Hent mig tilbage fra de Dødes Land!“
 Bort Synet svandt, men ham til Liv det vakte;
 Han følte Aabenbaringen var sand,
 Og tog igjen sin Lyra ned fra Knagen,
 Og skred, haabfuld og modig, frem i Dagen.

Frem skred han gjennem alle Hellas's Stæder,
 Bleg og alvorlig end, men høi og klar;
 I side Folder faldt hans lange Klæder,
 Paa Hoften han sin Lyra støttet bar;
 Til Tegn paa Kunstens Kald og Sangens Hæder
 En Laurbærgren om Issen slynget var;
 Og Folket med Beundring ham betragted,
 Men Verdens Dom og Roes han føie agted.

Frem skred han med sit ene Maal i Sinde
 Did, hvor i Syd sig ender Hellas's Kyst.
 Der staaer et Fjeld, omsust af vrede Vinde,
 Mens Havets Bølger brydes mod dets Bryst;
 Dybt i dets Fod en Hule er at finde,
 Hvor den, der eier nok af Mod og Lyst,
 Kan ned i Jordens dunkle Indre stige
 Og naae de Dødes gaadefulde Rige.

Han vover det, — thi fast sin Lid han sætter
 Til Guders Naade, til Apollons Gunst,
 Men fremfor Alting til sin høie Kunst,
 Som Seier over Døden ham forjætter.
 Ned gennem Hulens Gab sit Fjed han retter
 Igennem qualme Taager, giftig Dunst;
 For Skyggelivets Rædsler ei han gyser,
 Hans Øies Klarhed gennem Mørket lyser.

Og denne Magt, som hvilede i Blikket,
 Paa Underverdnens Vagt sig mærke lod.
 Det var, som om Uhyret godt forstod,
 Hvad Kald der var i Livet ham beskikket;
 Thi logrende kom Kerberos og slikked
 Med trende Tunger den Forvovnes Fod;
 Og da han naaede Styxes sorte Vover,
 Ham Charon uden Vægning satte over.

Nu staaer han altsaa paa den øde Slette,
 Hvor Intet lever, ingen Plante groer.
 Omkring ham svæve Skyggerne de lette,
 Tidt Eurydike han at skimte troer;
 Men ei han la'er sig standse eller trætte,
 Ei lader han sig lokke fra sit Spor,
 Før gjennem Dæmringen paa skummel Throne
 Han øiner Hades selv og Persephone.

Da standser han og ned for Thronen knæler,
 Og griber Strengene med sikker Haand;
 Paa stærke Vinger løfter sig hans Aand,
 Og Kjærlighedens Kraft hans Røst besjæler,
 Og Sprogets Tonefald i Rhythmens Baand
 Med Strengeligen liflig sig formæler.
 Mens Taaren ad hans Kind randt, mild og klar,
 Qvad Orpheus til det strenge Kongepar:

„Guder, som herske dybt under Jordan,
 Hvor vi, som hist i Sollyset fødes,
 Alle i Dødens Tusmørke mødes
 Efter Naturens evige Orden!
 Ei er jeg kommen hid for at bryde
 Straffen, som piner syndige Sjæle;
 Ei er jeg kommen hid for at stjæle
 Kundskab om Lønnen, Salige nyde.

Nei, kun min Viv, den faure og fyldige,
     Unge, uskyldige,
     Hulde og herlige,
     Kydske og kjærlige,
 Ledte min Fod og bevinger min Røst.

Neppe var Hymens Fakkelskær slukket,
 Neppe vort Samlivs straalende Morgen
 Gryet, førend Glæden sluktes af Sorgen,
 Førend hun segned, dødelig stukket.
 Manden — jeg veed det — modig skal vente
 Ulykkens Slag med opløftet Pande,
 Fast skal i Modgangs Brænding han stande,
 Voxende Kraft af Prøvelsen hente.
 Ak, men min Kjærlighed har overvældet mig,
     Fanget og fældet mig;
     Sindet opfyldende,
     Sandsen fortryllende,
 Bort har den smeltet mit Mod og min Kraft.

Hellige Guder! selv har I prøvet
 Kjærligheds Magt og hyldet dens Vælde.
 Eros, o Drot, — saa Frasagn fortælle —
 Styred Dit Spand, da Bruden Du røved.
 Kjærlighed gav Dig, Dronning, Dit Rige;
 Kjærlighed vist Din Skæbne bestemte,
 Da Du Olymp for Erebos glemte;
 Naade da skænk den jordiske Pige!

Kjærlighed saaende, Kjærlighed høstende,
 Trofast og trøstende,
 Fyrig oplivende,
 Fuldt sig hengivende
 Var hun i Livet; — gjengiv hende det!

Ja, ved det Chaos, hvorfra vi stammer,
 Ved Eders Riges lydløse Tomhed,
 Ved den Belønning, I skænke Fromhed,
 Og ved den Straf, som Gudløshed rammer,
 Giv mig min unge Hustru tilbage!
 Det er et Laan kun, hvorom jeg beder;
 Sikkert vi begge tilfalde Eder,
 Naar vi har naaet de snehvide Dage.
 Da skal vi komme, kjærlig omslyngede,
 Tæt sammenklyngede;
 Alderbetyngede,
 Sjælefor yngede,
 Evig vi da skulle lyde Jert Bud.

Saa sang han. — Gjennem Underverdnens Stilhed
 De høie Toner dobbelt stærke lød;
 Med dem igjennem Skyggelivet flød
 En Strøm af Morgenlys og himmelsk Mildhed;
 Sin dunkle Rædsel tabte Grav og Død,
 Sin Pine Straffen, Hævnens Magt sin Vildhed;
 Fjernt til Elysion trængte Strængens Lyd
 Og blanded sig med Salighedens Fryd.

De Sjæle, som med Suk og Klage vanke
 Ved Styxes Bredder kraftesløse om,
 Fordi en kjærlig Haand ei vilde sanke
 De muldne Ben i Gravens Helligdom,
 De følte atter Livets Pulsslag banke,
 Det var, som om dets Kraft tilbage kom;
 De standsed Sukkene og Klageraabet,
 Paa Frelsen og Forløsningen de haabed.

Og Sangens Trolddom de Fordømte letted
 Den svare Pine for et Øieblik:
 Ei Danaiden meer med Spanden gik,
 Thi Karret fyldtes, som om det var tættet;
 Og Tantalos sin Hunger følte mættet,
 Sin Læbe qvæget af en Læskedrik;
 Og gamle Sisypnos paa Stenen satte
 Sig ned og hviled sine Lemmer matte.

Ixions Hjul ei dreiede sig længer
 Med Lænker gnavende hans Ledemod;
 Og Gribben, som i Tityos's Lever flænger,
 Sin Brad en føie Stund uændset lod;
 Fast groede Klippen, som løsreven hænger
 Ud over Phlegyas, atter til sin Rod;
 Og Eumeniden selv med Slangehaaret
 Stod stille grædende og sødt bedaaret.

Men Herskerparret paa den skumle Throne
 Sad længe taust og grublende i Sind:
 Omsider Sångens Ord og Lyrens Tone
 Igjennem Brystets Jernvæg trængte ind,
 Omsider strøg den stolte Persephone
 En troløs Taare fra sin Marmorkind,
 Og mild som Gravens Pryd, den hvide Lillie,
 Hun aabenbared sin og Hades's Villie:

„Du Dristige, som voved Dig at dølge
 „I Dødens Mørke, skjønt Du ei er død,
 „Som, uskadt, dette Riges Taushed brød
 „Med Sångens Flugt og Tonens lette Bølge,
 „Af Medynk med Dig og Din Elskovsglød,
 „Din Brud er fri — hun efter Dig skal følge;
 „Men hvis paa Veien op Du seer Dig om,
 „Er hun for evig tabt. — Saa er vor Dom.“

Saa talt, og Hades peger, barsk og stum,
 Ad Veien, han var kommen, med sit Scepter;
 Og Orpheus, rig ved Løftets Glædessum,
 Flux giver sig paa Vei med friske Kræfter.
 Nu tykkes ringe ham det vide Rum,
 Han veed jo, Eurydike følger efter;
 Af Dybets Rædsler nu han Intet seer,
 Hans Hjerte jubler, og hans Øie leer.

Men lang er Veien — mange Tanker fødes
Paa den, og døe, og fange atter Liv:

„Hvorfor“ — han tænker — „mon det mig forbødes

„At see tilbage paa min egen Viv?

„Hvi tør hun ei af dette Øie mødes,

„Før Legeme hun faaer ved Lysets Bliv?

„Hvi tør ei strax den elskelige Skygge

„Forsikkre mig om min gjenvundne Lykke?“

Og Veien led; -- men gennem Skjaldens Hoved
I anden Form den samme Tanke foer:

„Hvo veed, om Hades holder hvad han loved,

„At Eurydike følge skal mit Spor?

„Vee mig, at ingen Ed jeg kræve voved!

„Hvor ofte har en Gud ei brudt sit Ord?

„Maaskee istedetfor en Jordens Datter

„Jeg bringer hjem kun Underverdnens Latter.“

Og Veien led; — men samme Tanker stige
Frem i hans Sjæl igjen med voxet Kraft:

„Maa Dødens Magt for Kjærlighed da vige?

„Kan den gjengive Livet, der er tabt?

„Kan den udstyre Skyggen af min Pige

„Med Hudens Hvidhed og med Blodets Saft?

„Kan den opreise Skjønheds sjunkne Buer,

„Og tænde Tankens Lyn og Øiets Luer?“

Og Veien led; — men han er tung i Sinde,
Thi dybere i Tvivl han sænkes ned:

„Hvor er det muligt, at den døde Qvinde

„Bevare kan for mig sin Kjærlighed?

„Alt Jordisk flygted jo fra hendes Minde,

„Da hun betraadte Styxes dunkle Bred;

„Hun Glemsel drukket har af Lethes Vover.

„Ak — hendes Kjærlighed i Graven sover!

„Thi hvad er Kjærlighed? Hvor kan den leve

„Hos den, der selv ei nyder Livets Kaar?

„Ei vil den som en flygtig Taage svæve

„Omkring en Lykke, som den ikke naaer.

„Nei, Nydelse og Gjengjæld maa den kræve,

„Men brat udslukkes, hvor den Intet faaer.

„Den er ei Given blot, men og Modtagen;

„Den Døde faaer kun Suk og Graad og Klagen.“

Hans Vandring nærmer sig nu snart sin Ende,

Han skimter Lyset alt ved Hulens Rand;

Men Tvivlens Luer høit hans Sjæl omspænde,

Sin Tro, sin Tillid ei han væрге kan.

Nu vakler Haabet, han har bygt paa hende,

For hvem han nys mod Dødens Gru holdt Stand,

Og Løfter og Forjættelser han vrager,

Og troer kun paa hvad han med Haanden tager.

„Det er umuligt! — Eurydike følger
 „Ei nu sin sorrigfulde Elskers Spor;
 „Den kjære Skygge fjernt herfra sig dølger
 „Imellem gode Aanders glade Chor.
 „Alene skal jeg pløie Livets Bølger,
 „Alene træde den forhadte Jord;
 „I Døden først jeg skal gjenmøde hende,
 „Men ak. da vil hun ei sin Husbond kjende.

„Men hvis det dog var muligt? — Hvis hun svæved
 „Med lette Fjed ad Stien bag min Ryg?
 „Hvis som en deilig Sommerfugl hun hæved
 „Sig om en stakket Stund af Larven styg?
 „Hvis snart af Liv og Kjærlighed hun bæved
 „I mine Armes Slyngning, glad og tryg?
 „Da var min Lykke meer, end Ord kan sige,
 „Unaaet, uhørt, udrømt af Dødelige.

„Men om det muligt er, — det maa jeg vide.
 „Jeg trodser Persephones haarde Bud.
 „Hvis Eurydike er her ved min Side,
 „Paa stærken Arm jeg bærer bort min Brud.
 „Jeg frygter ingen Fare, ingen Gud;
 „Med Hades selv jeg tør om hende stride.
 „Hvordan min Lod er, maalløs Qval og Vee,
 „Hvad heller navnløs Fryd — det vil jeg see.“

Han seer sig om. — Der staaer den skjøne Qvinde,
 Saa bly og bævende, saa sød og øm,
 Som hun har stadig levet i hans Minde,
 Som hun har staaet for ham i hans Drøm.
 Hun er saa rød af Læbe, frisk af Kinde,
 Som Aphrodite steg af Havets Strøm;
 Og dog er hendes Legem end ei dannet;
 Hun er et Taagebilled — intet Andet.

Men det han sandser ei — fremad han iler,
 Idet han jubler hendes elskte Navn;
 Hun strækker Armene mod ham og smiler,
 Men trækker sig tilbage for hans Favn.
 Den tomme Luft kun i hans Arme hviler;
 Nær Maalet var han blot, men ei i Havn.
 Han stormer atter fremad, hed og higende,
 Hun smiler og hun vinker, stedse vigende.

Tilbage gjennem Hulens Dyb han skrider
 Med Bønner brændende, med Suk og Raab;
 Men stedse længer fra ham Skyggen glider,
 Og stedse daler dybere hans Haab.
 Forgjæves slaaer hans Klage Hulens Sider,
 Forgjæves faaer hans Angest Taarers Daab;
 Snart er bag Underverdnens Port hun svunden,
 Og Veien for ham spærrer Helvedhunden.

Forgjæves styrter han til Jord bedøvet,
 Forgjæves venter han en Uge lang,
 Forgjæves reiser han sig, dybt bedrøvet,
 Og aander ud sin Smerte i sin Sang;
 Det er, som var hans Kunst sin Magt berøvet,
 Som Lyren havde tabt sin Trylleklang;
 Thi lukt er Hades's Rige for hans Klage;
 Hans Hustru vender ikke meer tilbage.

Hans Kraft var brudt, hans Hjertes Sangbund sprunget,
 Tabt Livets Midtpunkt og dets Ligevægt.
 Om han sin Sorg og Længsel har besunget,
 Om Smerten dulmed, og hans Saar blev lægt,
 Om han til glade Lyd har Strengen tvunget —
 Har ingen af dem naaet en sildig Slægt.
 Kun Sagnet om ham toner os imøde;
 Hans Musas Børn — de ere alle døde.

Men han, som kaaret var ved Guders Gunst
 Til Herredømmet udi Toners Rige,
 Som dristig magted ved sin høie Kunst
 Ud over Livets Grændseskjel at stige, —
 Hvi maatte fra det nære Maal han vige?
 Hvi seired over Døden han omsonst?
 Hvi maatte for sin Attraaes ringe Brøde
 Med lange Qvaler. bittere Nag han bøde?

Fordi han troede ei paa Kjærligheden,
 At ogsaa den har over Døden Magt,
 At ogsaa den har Lod i Evigheden,
 At Graven ikke søndre kan dens Pagt;
 Fordi han satte Tvivl for Tro isteden,
 Og derved spildte Offret, som var bragt;
 Fordi sin egen Følelse han svigted,
 Og kasted bort det Maal, hvortil han sigted.

Fordi han tvivled, om den elskte Qvinde
 Hinsides Graven elsked ham endnu,
 Om han, der hende bar i trofast Minde,
 End leved i den blege Skygges Hu;
 Fordi han tvivled — var det blot et Nu —
 Om hende i sit Spor han vilde finde,
 Og troede kun paa legemlige Baand,
 Men ei paa det, der binder Aand til Aand.

Saa tvivl da ei, men tro, hver Mand og Mø,
 Som elske end den Dag idag hinanden!
 Tro, Kjærligheden naaer ud over Randen
 Af dette Liv, og ei med det skal døe!
 Tro, at den er et Evighedens Frø,
 Som blomstrer først, naar Sjælen er opstanden,
 Et bedre Livs, et Salighedens Pant!
 Det varsler Sagnet om, — og det er sandt.

Der er et Samliv ogsaa efter Døden,
En Sjælenes Forening, stærk og ren,
Som ikke brydes af ved Gravens Sten;
Der er en Atterkommen og Gjenføden
I Aand og Sandhed, ei af Kjød og Ben,
En Bod for Savnet og en Trøst i Nøden —
Men den, som kun vil troe hvad han kan see,
Staaer trøstesløs, som Orpheus, i sin Vee.

Et Kys.

Et Kys engang er blevet Grændsen,
Som skilte For- og Fremtid ad,
Og Skæbnens Lov har været skrevet
Paa Pigelæbens Rosenblad.

Et Kys har aabnet Mandens Stræben
Den Vei, som for ham syntes lukt;
Et Kys har løsnet Ørnens Vinger
Og spændt dem ud til dristig Flugt.

Et Kys har med sin milde Flamme
Engang tændt Ærens høie Baun;
Et Kys har givet Danmarks Saga
I Gjem et herligt Heltenavn.

I.

Han var en Svend saa sund og kraftig,
Som nogen af den jydskke Rod,
Med aabne Træk og brede Skuldre,
Med modig Sjæl og fyrigt Blod.

En Aandens Kriger var han vorden,
Soldat udi den sorte Hær;
Men Bog og Pen han heller bytte
Gad med en Hest og med et Sværd.

Ud i den vide Verden hiked
Han efter Roes og Eventyr;
Men Armod bandt til Fædrejorden
Med Lænke tung den stakkels Fyr.

Han svælgede i Hædersdrømme
Og drak af Haabet mangan Rus;
Men dagligt Brød han fik af Naade,
Og borget var hans Glædes Krus.

En Dag med tvende Kammerater
Han vandred under Voldens Løv,
Og veired Sindet ud i Solen
Og pumped Lungen lænds for Støv.

Paa een Gang han i Farten standsed,
 Og glemte, hvad han vilde sagt;
 Det var, som pludselig han ramtes
 Af en usynlig Tryllemagt.

Hinsides Gaden i et Vindve
 Der sad en Pige faur og fin,
 Halv skjult af store Gyldenlakker
 Og et misundeligt Gardin.

Og dette Syn det var, der fængsled
 Hans Blik, hans Tanke og hans Fod,
 Til, vakt af sine Venners Latter,
 Han skamfuld rødmed som et Blod.

„Hør, Poul! Du mener jo, at Lykken
 „Dig bier paa en fremmed Strand;
 „Men om den hjemmefra Dig følger,
 „Det kan vi prøve nu paa Stand.

„Ifald hin unge, skjøne Jomfru,
 „Der bragte Dig fra Samling nys,
 „Er villig til for vore Øine
 „At række Dig sin Mund til Kys —

„Saa skænke vi Dig Reisepénning,
 „At Du kan fare flux afsted
 „Ud i den vide, skjønné Verden:
 „Det er vort Ord, det staae vi ved.“

Saa talte af de To den Ene,
 Den Anden talte med et Nik.
 Et Øieblik sig Poul betænkte,
 Saa vendte han sig om og gik.

 2.

Alene i Dagligstuen
 Professorens Datter sad
 Og nynnede paa en Vise,
 Hun lærte sig udenad.

Af sytten Sommeres Fylde
 Løftedes Barmens Hvælv,
 Hvor rig hun var i sin Ynde,
 Det anede mindst hun selv.

Thi Stempel af Sjælens Renhed
 Hver Skjønhedslinie fik,
 Og Hjertensgodheden lyste
 Igjennem det klare Blik.

I Hjemmets ensomme Stilhed
Hun var i sit Element,
Og kjendte den store Verden
Saalidt, som hun selv var kjendt.

Hun kjendte dens falske Pænhed
Saalidt som dens frække Spøg,
Men fulgte en indre Stemme,
Der aldrig for hende løi.

Det banked sagte paa Døren,
Og Jomfruen lukkede op;
Forundret Ungersvenden
Hun maalte fra Taa til Top.

„Min Fader er ikke hjemme:“
Hun talte, da taus han stod
Og søgte forgjæves efter
Sit raske Ungdomsmod.

„I vredes ei, ædle Jomfru!
„Jeg søger Jer Fader ei;
„Til Eder er det alene,
„Jeg styrede hid min Vei.

„Det Ærind, jeg har til Eder,
 „Er vistnok af selsom Art;
 „Men vil I taalmodig høre,
 „Saa faaer jeg det vel forklart.

„Jeg føler herinde Evne
 „Til mandig og dristig Daad;
 „Men til at søge min Lykke
 „Jeg haver saa daarlig Raad.

„Jeg længes til fremmede Lande
 „At vinde et hædret Navn;
 „Men kæmpe maa jeg herhjemme
 „Daglig med Armod og Savn.

„Nu haver jeg tvende Venner,
 „Som sprænge kan mine Baand;
 „Men Vilkaaret, som de sætte,
 „Det ligger i Eders Haand.

„At skænke mig Reisepenning
 „Det have de lovet nys,
 „Ifald blot for deres Øine
 „I skænke mig vil — et Kys.“

Ned over Jomfruens Kinder
En Purpuriling der foer,
Og hendes Læbe sig krused
Alt til et harmfuldt Ord.

Dog, førend Ordet hun nævned,
Løfted hun Øiet igjen,
Skulde dets Lynslag ramme
Den dristige Ungersvend.

Men ak, der stod han saa rolig,
Baade beskeden og kjæk,
Med saa ærbare Miner
Og med saa ærlige Træk.

Atter sig Jomfruens Øie
Sænked, thi Lynet var spildt;
Og med en dybere Rødme
Svared hun venlig og mildt:

„Uret har I vel sagtens,
„At I med saadan en Bøn
„Op til en ærbar Qvinde
„Haver Jer sneget i Løn.

„Men om Jert Aasyn ei lyver,
 „Saa er I ædel og god,
 „Derfor jeg Eders Lykke
 „Ei heller vil staae imod.“

Tog hun ham saa ved Haanden,
 Sammen til Vindvet de gik.
 Jomfruen blussed og bæved;
 Kysset han tog og fik.

3.

Han reiste did, hvor Kampens Bulder
 Til Arbeid kaldte kjække Mænd,
 Og Hæderen stod som paa Pinde
 For hvem der vilde fange den;

Did, hvor al hjemløs Kløgt og Manddom
 Blev samlet af den store Zar,
 For Krigens Dont og Fredens Kunster
 At lære Østerlands Barbar.

Her var en vid`og frodig Ager,
 Hvor han den Rigdom kunde saae,
 Som Ingen hjemme havde agtet,
 Mens den i Armods Gjemme laa.

Her modnedes i Dagens Straaler
 De skjulte Evner og bar Frugt,
 Og hver en Drøm, hans Ungdom drømte,
 Hans Manddoms Kraft opfyldte, smukt.

Her mangled Rum ei for hans Virken,
 Her Maal og Meed hans Higen fandt:
 Paa Pultavas blodstænkte Snemark
 Han sine Riddersporer vandt.

Fra Slag til Slag han Zaren fulgte,
 Og Lykken fulgte i hans Spor;
 Den Roes, som rundelig han høsted,
 Alt vidt paa Rygtets Vinger foer.

Da spurgte han, at Krigen atter
 Var naaet til Danmarks Kyster hen,
 Da tænkte han: nu Fædrelandet
 Behøver alle sine Mænd.

Og Orlov bad han sig af Zaren
 Og ilte til den danske Hær,
 Og bød Kong Frederik den Fjerde
 Sit Snille og sit gode Sværd.

Nu, med en fremmed Æres Stempel,
 Var han ei meer at kimse ad;
 Nu var af hjemlig Glands og Hæder
 Tilfals saa meget, som han gad.

Nu Alle maatte lydt bekjende,
 At stor han var i Ord som Daad;
 Saameget, som hans Arm i Slaget,
 Hans Stemme gjaldt i Kongens Raad.

Og gyldne Naadestegn i Mængde
 Han for sin Troskab fik i Løn,
 Og Adelsbrev og Skjoldemærke
 Blev skænket Bedemandens Søn.

 4.

Alene i Dagligstuen
 Professorens Datter sad
 Og nynnede paa en Vise,
 Hun havde lært udenad.

Den Vise var om en Ridder,
 Der foer paa fjerne Tog,
 Men havde en Fæstemø hjemme,
 Hvis Billed med ham drog.

Omsider han kom tilbage
Med Ære og med Guld
Og hende fandt saa trofast,
Som han var hende huld.

Og Jomfruens tause Tanker
Leged ved hendes Sang;
Hun tænkte: mon han dog ikke
Kommer igjen engang?

Mon han endnu i det Fjerne
Tumler sig stærk og kjæk,
Eller mon Dødens Bleghed
Dækker de ædle Træk?

Det banked sagte paa Døren,
Og Jomfruen lukkede op;
Forundret en fornem Herre
Hun maalte fra Taa til Top.

Med Guld hans Kjortel var bræmmet,
Og Ordner skjulte hans Bryst,
Hans Kind af Solen var brunet,
Men Øiet var kjækt og lyst.

„Min Fader er ikke hjemme,“
Forvirret stammede hun;
Thi han stod, som han ventede
En Hilsen af hendes Mund.

„I vredes ei, ædle Jomfru,
„Jeg søger Jer Fader ei,
„Til Eder er det alene,
„Jeg styrede hid min Vei.

„Det Ærind, jeg har til Eder,
„Er vistnok af selsom Art;
„Men vil I taalmodig høre,
„Saa faaer jeg det vel forklart.

„Siig, husker I det ei længer?
„For syv Aar siden en Dag
„Kom her en dristig Yngling
„Og Jer betroede sin Sag.

„Da tog I venlig imod ham
„Og skænkede ham et Kys,
„Der førte fra Ringheds Skygge
„Ham ud i Livets Lys.

„I Manden, der staaer for Eder,
„Hin Ungersvend I seer;
„Nu har han af Guld og Ære
„Sig hentet nok og meer.

„Men hvorhen Skæbnen ham førte,
„I Kampens blodige Leg,
„Dog Eders yndige Billed
„Ei af hans Tanke veg.

„Og mellem sin Ungdoms Drømme
„Han ingen drømte saa skjøn
„Som den, at finde hos Eder
„Engang sin Manddoms Løn.

„Og hvis I ham ikke hader,
„Og ei Jer Frihed har tabt,
„Vil I da dele den Lykke,
„Som selv I haver skabt?“

Just fjorten Dage derefter
„Vor Frue“ stod i sin Pragt;
Ikkun den dybe Hvælving
Trodsed Lysenes Magt;

I Professorernes Gaarde
Skinned hvert Vindve klart;
De nærmeste Gader gjenlød
Af Carossernes Fart;

• Og udenfor Kirken trængtes
Nysgjerrige Qvinder og Børn.
— Da ægtede Ingeborg Vinding
Poul Vendelbo Løvenørn.

Fru Kerjean.*)

I.

Hist i Bretagnes Hertugdom,
 Som Tiden strøifed udenom,
 Naar den med sine tunge Fjed
 Et mosdækt Minde tramped ned,
 Naar den med ubarmhjertig Haand
 Rev sønder et ærværdigt Baand,
 Naar den et luftigt Pindehus
 Slog op paa Kæmpeværkers Grus; —
 I dette Land, hvor Liv og Sprog
 Endnu har tusendaarig Duft;
 Hvor Sagnet hvisker i hver Krog,
 Og der er Sang i Hav og Luft;
 Hvor arvet Sæd og Fædres Tro
 Med barnlig Kløgt og Enfold tryg
 Endnu i Bondens Hjerte groe,
 Som paa hans Mark den hvide Byg; —

---

*) Sagnet læses i: Emile Souvestre, Le foyer breton. I, S. 180.

Der viser man en brusten Mur.
 Op til den støttes Hyrdens Skur;
 Portalens vide, aabne Gang
 Har unge Egetræer gjort trang;
 Den sorte, gabende Kamin
 Til Dagligstue Uglen tog,
 Og for det nøgne Vindve drog
 Den vilde Humle sit Gardin.
 Men paa Ruinens Plads engang
 Der stod et Slot, som hed Kerjean.

 2.

Der sad en Herre, djerv og brav,
 Hvis aabne Træk hans Skudsmaal gav.
 Han havde arvet af sin Slægt
 At væрге Land og Ære kjækt;
 Men var de Begge fri' og frelst',
 Saa bygged han i Hjemmet helst,
 Og dyrked sine Fædres Jord,
 Og red sin gode Ganger træet
 I Hjortens eller Rævens Spor,
 Og øved Herre-Pligt og Ret;
 Var sine Undergivne huld,
 Hjalp dem med Raad og tidt med Guld.
 Men den, der gav hans Hjem Behag,
 Der klared for ham Livets Dag

Og lyste for ham i dets Nat,
Hans bedste Lyst, hans største Skat ---
Det var hans Hustru, faur og fin,
Saa hed og sød som ædel Vin,
Saa ren og frisk som Morgendug,
Saa duftende som Rosens Blad,
Saa frydefuld som Lærkens Kvad,
Saa hjertensgod, som ung og smuk.
Hun elsked ham, hun gav sin Tro;
Men, som hun eied Vid for To,
Saa havde hendes Hjerte Rum
For meer end een Slags Kjærlighed,
Og hendes Æmheds rige Sum
Slog til for alle dem, der led.
Slotsporten aabnede hun vidt:
Derind tren mødig Vandrer frit,
Og hilsedes med milde Ord,
Og bænkedes ved dækket Bord.
Hvis træt ei blot, men syg han kom,
Saa fandt han Seng og Lægedom.
Var fattig han, men rask og stærk,
Hans Arme satte hun i Værk
Med .Leen paa den grønne Mo,
Med Pleilen i den fulde Lo.
Og hun ei ventede paa den Nød,
Der gjerne sig til Skue bød;
Men søgte ogsaa den, der sky

De Lykkeliges Blik vil flye.
Til Hytterne hun vandred om,
Og bragte Trøst, saa vidt hun kom.
Den unge Kvinde, som hun saae
Med tomme Hænder ledig staae,
Til Stalden sendtes hen paa Stand.
At malke fuld den hvide Spand.
Men hvor hun fandt et gammelt Skrog
I Arnens mørke, kolde Krog,
Did sendte hun af Hør et Bundt.
Og snart sig Tenen snurred rundt,
Og Ilden tændtes op igjen,
Og Gryden kogte over den.
I Væv blev sat det spundne Garn,
Og Lærredet til nøgent Barn,
Til ussel Krøbling, pjaltet Brud
Med begge Hænder deltes ud.
Men er brugt op den glatte Hør,
Ei Fattigfolk dog sulte tør;
Da lige lystig Rokken gaaer
I Hytterne med stride Blaar,
Og Slottets Frue samler ind
For Spindeløn og christent Sind
En Skat af Blaargarn, ru og skævet.
Hør, hvordan ogsaa den blev vævet!

3.

Kong Ludvig til sit Hof har kaldt
Bretagnes ædle Ridderskare.

Paa Landets Slotte overalt

Man flux er færdig til at fare.

De bedste Heste sadles op,

Og snart der færdes Trop paa Trop

Af blonde Kvinder, raske Mænd

Ad Veien til Versailles hen.

Kun Hr. Olivier Kerjean

Ei kommen er endnu afsted,

Thi Fru Françéza vil ei med.

„O, lad mig blive her“ — hun bad —

„Her er jeg fri, her er jeg glad.

„Hvem skal, naar begge bort vi drage,

„Paa vore Pligter Vare tage?

„Hvor skal de Fattige faae Brød?

„Skal Sot og Jammer. Last og Død

„Da hilse os velkomne hjem

„Og Nag forbittre vore Dage?

„Nei, lad mig blive mellem dem!

„Reis Du med Gud! Kom snart tilbage!“

Da stod han ikke meer imod,

Men kjendte hendes Villie god,

Og rusted ene sig til Fart,

Og hentede ind de Andre snart.

4.

Ved Ludvigs ridderlige Hof
 Vandt Hr. Olivier Kerjean
 Ved Sindets Snit og Hjertets Stof,
 Meer end ved Byrds og Rigdoms Rang,
 En hædret Plads blandt Ligemænd
 Og mangelen brav og ærlig Ven.
 Men Vennerne ham spurgte tidt,
 Hvorfor hans Dame ei kom hid
 Til Aands og Skjønheds Væddestrid;
 Og da det sande Svar han gav,
 At Fru Franzésa havde frit
 For Hoffets Lyst valgt Hjemmets Krav,
 Saa mumled En, det kom vel af
 At hun var Aand og Skjønhed kvit.
 Men Alle af bretagnisk Blod
 Som Een da raabte: „Tvertimod!
 „Thi hendes Skjønhed og Forstand
 „Er blevet Ordsprog i vort Land.“ —
 „Ha, ha!“ — saa lød de Andres Svar —
 „Nu er os Tingen ganske klar,
 „Hvi Hr. Olivier sin Skat
 „Har under Laas og Lukke sat;
 „Thi hun en Anden meré værd
 „Sin Gunst jo kunde finde her.“

Da Hr. Olivier blev vred,
 Og vidned for det hele Lag,
 At han var sikker paa sin Sag
 Og paa sin Hustrues Kjærlighed.
 „Vor Herre stoled ogsaa vist
 „Paa Eva, vor Fru Oldemoer,
 „Men skuffedes ved Slangens List.
 „I maa da ei fortryde paa,
 „At En og Anden af os troer.
 „Det Eder ligedan kan gaae.
 „See, Hr. Aiguillon staaer der,
 „En halv Odysseus, halv Achil
 „I Cyprias Beleiringshær,
 „Og lige skabt og oplagt til
 „At spille Slange mod Enhver.
 „Send ham tilbage til Jert Slot!
 „Og hvis han taber sit Parti,
 „Men det gaaer Eders Frue godt,
 „Skal ei alene alle vi,
 „Men hele Frankrig Vidne bære
 „Om hendes Troskab, Dyd og Ære.“
 Da Hr. Kerjean sin Læbe bed,
 Og havde heller sagt Besked
 Med Sværdets blanke, hvasse Tunge;
 Men hvis han slog paa Prøven Vrag,
 Hun havde forud tabt sin Sag,
 Da vilde Løgn og Klaffer sjunge.

Thi gav han nølende sit Ord,
Og Fristeren til Slottet foer.

5.

Hr. Aiguillon er paa Kerjean,
Har Fruen seet, med hende talt,
Og sander, Rygtet har ei malt
Med falske Farver denne Gang.
Des mere flammer kun hans Blod,
Des mere ægges kun hans Mod.
Han spilder ei med Suk sin Tid,
Men ødsler med sin Skjemt, sin Vid,
Sin Finhed og sin Smigrekunst;
Dog, længe er det Alt omsonst.
I Brevet, som han overgav,
Har Hr. Kerjean sin „Ven“ ham kaldt,
Det Navn hun husker fremfor Alt,
Og trolig lyder hun dets Krav.
Hun jager med sin ædle Gjæst
Igjennem Skovene tilhest;
Hun morer ham med Spil og Sang;
Hun sidder Vinteraftnen lang
Og lytter til, mens han fortæller
Italiens ypperste Noveller.

Han nærmes hende meer og meer;
Hans Øie alt om. Elskov be'er.
I Spøg forlanger han og faaer
En Sløife, sat paa hendes Haar.
Saa raner han med Finger let
En Naal, hun bar i sit Corset.
Til sidst af hendes Haand han sled
En Ring — da blev hun næsten vred,
Men burde jo tilgive den,
Som hendes Husband kaldte Ven.
Nu, mener han, er Maalet nært,
Og hvad tilbage staaer ei svært.
Nu vover han en dristig Bøn,
Om hun vil møde ham i Løn;
Men Svaret er et fyndigt Nei.
Han bøier altsaa af sin Vei,
Men da en føie Tid er gaaet,
Saa troer han atter Maalet naaet,
Og vover samme Bøn igjen.
Hun svarer rolig: — „Ja, min Ven!
„Men siig mig, hvor vi mødes skal?
„Det gaaer ei an i denne Sal,
„Hvor Tyendet gaaer ud og ind,
„Og i mit Sovekammer vil
„Min Pige lægge Øret til.
„I Haven var der bedre Ro,
„Men kold og mørk er Natten jo.

„Dog, Noget rinder mig i Sind.
 „I Pulterkamret tæt herved,
 „Der har ikkun min Væv sit Sted
 „Og mine Fattigkoners Spind.
 „Der mærkes Stevnemødet ei.
 „Hvis I vil sidde indelukt
 „I det, til hvert et Lys er slukt
 „Paa Slottet — vel, saa kommer jeg.“

 6.

Nu er han sikker paa sin Seir.
 Midt i sin skjøne Fjendes Leir
 Han alt med sine Ønsker stod,
 Og Seirens Løn sig smage lod.
 Hun havde jo Geværet strakt,
 Og anerkjendt hans Overmagt,
 Og udleverede sig selv
 Endnu i denne samme Kveld.
 Og mens de Ventetimer krøb
 Som Snegle, snelt hans Tanke løb.
 Hvi skulde han ei Tiden bruge,
 Og melde sit afgjorte Held
 Til dem, af hvem han var udsendt?
 Der gik jo Tid, gik mindst en Uge,
 Før hans Bedrift blev dem bekjendt.

Som tænkt, saa gjort. Han skrev et Brev,
Hvori hans Seir berettet blev
I zirlig Stil med classisk Sving,
Bilagt med Sløife, Naal og Ring,
Og sendte flux med dette Bud
Sin Tjener til Versailles ud.
Saa gjorde han sit Toilet.
Sit Haar han lod i Krøller slaae,
Trak hvide Silkestrømper paa
Og Sko med Spænder af Demant;
Trak i sin røde Fløiels Dragt,
Med Guldgaloner rigt belagt,
Besat med brabantisk Kniplingskant.
Han Gallakaarden om sig bandt,
Og satte paa sin Fjerbaret,
Og iled saa med lette Fjed
Til Selskabssalen atter ned,
Hvor Fruen sad med Smil paa Kind
Og hurtig lukkede ham ind
I Kammeret til Væv og Spind. —
Der stod han da i al sin Pragt,
Og glatted stadig paa sin Dragt,
Imens han lytted som en Hund
Den lange, lange Aftenstund,
Til Slottets store Port var lukt
Og hvert et Lys forinden slukt.

Saa hørte han en Dør, der gik.
 Endnu han kastede et Blik
 I Mørket nedad sin Person
 Og satte sig i Position.
 Han lytted atter, — sagte Fjed
 Ned gennem Corridoren gled.
 Der var ei længer Tvivl derom,
 Hans Lykkes Time slog. — Hun kom.

 7.

Hans Tjener drog imidlertid
 Ad Veien mod Versailles frem,
 Og naaede langt om længe did,
 Og bragte Brev og Bud til dem,
 Der bort hans Herre havde sendt.
 Dets Indhold næste Øieblik
 Var hele Hoffets Kreds bekjendt,
 Og Hr. Kerjean sin Skændsel fik
 Berettet med et ynksomt Smil,
 Der saared meer end hvassest Pil.
 Han stod, som ramt af Himlens Lyn.
 Bort fra hans Kind al Farve veg,
 Mens Blodet op fra Brystet steg
 Og stemmede hans Aandedræt.
 En Taage trak sig for hans Syn;
 I Haand han knuged sin Baret;

Til Gulvet groede fast hans Fod,
 Som den hans Tanke stille stod,
 Og Krampe rystede hans Krop.
 Saa stod han — men kun eet Minut.
 Da var hans Smertes Trolddom brudt,
 Da hentede dybt han Aanden op,
 Og Lyn der fra hans Øie skød,
 Og frygtelig hans Stemme lød,
 Da han begjærede sin Hest,
 Og sprængte bort i Slud og Blæst.
 Han red, han vidste selv ei hvor,
 Kun frem og altid frem mod Vest.
 Han spurgte ei om Vei, om Spor,
 Men lod sin gode Hest derom,
 Blot frem og altid frem han kom.
 Han red ved Dag, han red ved Nat,
 Men saae ei Morgenrøden grye,
 Ei Aftensolen synke mat,
 Ei Nattens Stjerne, Dagens Sky;
 Han mærked ikke Stormens Tag,
 Ei Regnens Fald, ei Haglens Slag;
 Men frem og altid frem han red,
 Og standsede kun da, naar træt
 Hans raske Ganger sank i Knæ.
 Saa søgte han en Hyttes Læ,
 Og hen til den en Skofte smed,
 Og saa afsted, naar den var mæt.

Saadan i Dage sex han red;
 Mod Kveld den syvende nu led.
 Da følte paa sin hede Kind
 Han Klap af Havets friske Vind,
 Da hørte han den dybe Klang
 Af Bølgerne, der brød sig mod
 Bretagnes steile Klippefod,
 Og saae sig om for første Gang,
 Og saae, at han var nær sit Hjem;
 Thi over Skoven titted frem
 De høie Gavle af Kerjean.
 Da holdt han stille og steg af,
 Og fri sin sprængte Ganger gav,
 Som stønnende sig fremad slæbte.
 Da fra hans Bryst et Suk der brød:
 „Tilgiv mig, Gud! Min Hest jeg dræbte,
 „Som var mig tro indtil sin Død,
 „Alt for en Viv, som er det ei.“
 Saa tog han gjennem Skoven Vei
 Derop, og naaede Porten snart,
 Og banked, saa det havde Art.

 8.

Igjennem Slottets hvalte Gang
 Porthamrens dumpe Stemme klang.
 Françéza i sit Kammer sad,

Og hørte den og raabte glad:

„Min Gud, nu banker Hr. Kerjean!“ —

Flux nedad Trapperne hun fløi,

At kaste sig udi hans Favn.

Da hørte hun med Stemme høi

Og barsk ham nævne hendes Navn.

End meer bevinged hun sit Skridt,

Og aabned sine Arme vidt.

Men mørk og kold og stiv han staaer,

Og griber hendes Hænder haardt,

Og drager hende ilsomt bort

Ind i det ensomme Capel,

Som var ei langt derfra, og selv

De tunge Dørre i han slaaer.

Hans bittre Harm, hans Smertes Glød,

Som længe holdtes stænget inde,

Nu frem i høie Flammer brød;

Og mens han knuged hendes Haand,

Udraabte han: „Du slette Kvinde!

„Siig mig, hvor er Aiguillon?“ —

„For Himlens Skyld!“ — hun stammed bleg —

„Vær ikke vred, jeg har gjort Alt,

„At hindre det, som forefaldt.“ —

„Men ikke kunnet det?“ — han skreg. —

„Nei, men det er hans egen Feil.

„Han blev forelsket strax og løb

„Fremad for fleer og flere Seil.“ —

„Og Du gav meer og mere Kjøb?“ —

„Det var dog ikke store Ting.

„Et Baand, en Naal af Guld fik han.“ —

„Og saa en Ring?“ — fnøs hendes Mand. —

„Ak ja, jeg troer, han tog en Ring.

„Men dermed han ei nøies vilde:

„Saa maatte jeg ham lukke ind

„I Pulterkamret til mit Spind

„Mod Løfte om at komme silde“ —

„Du kom?“ — „Til Dørens Laage hen

„Jeg gik og sagde til Din Ven“ —

„Hvad talte Du med ham? Siig frem!“ —

„At han kom ikke ud igjen,

„Før Hr. Kerjean var kommen hjem.“

Da gjorde Hr. Kerjean et Spring:

„Har Aiguillon Du lukket inde?“ —

„Ja, indtil han er færdig med

„At væve hvert et Blaargarnsfed,

„Som han i Kammeret kan finde.

„Først gjorde han sig vred og vild,

„Men Sult har gjort ham blid og spag,

„Og hurtig lærte han sig til

„At væve Tepper godt og smukt,

„Som Ingen før har kjendt og brugt.

„Hør blot, hvor flittig Væven gaaer!“

Forbauset lytter Hr. Kerjean,

Som op til Døren lænet staaer,

Og ganske rigtig: Vævens Slag
 Gjenlyde i den stille Gang.
 Endnu han tvivler dog, endnu
 Er han ei rigtig glad i Hu.
 Da føres han ved hendes Arm
 Til Pulterkamret hen og seer
 Den fine, strunke Cavaler,
 Seirvinderen fra Hoffets Fester,
 I Fløil og Guld og Knipling klædt,
 Med Kaarde og med Fjerbaret,
 Beskæftiget som Vævermester.
 Da brast hans sidste Tvivl og Harm,
 Han drog sin Hustru til sin Barm,
 Og fyldte med sin Latters Klang
 Det lykkelige Slot, Kerjean.

 9.

Den fangne Fugl blev sluppen ud,
 Mod Løfte om at Brev og Bud,
 Som altfor tidlig sendtes bort,
 Og ramte uret Mand saa haardt,
 Skal vorde udi Eet og Alt
 Høitidelig tilbagekaldt;
 At Frankrigs Ridderskab skal kjende,
 Hvor skammelig han kom tilkort,

Hvor dybt han har fornærmet hende;
 At strax tilbage han sit Rov
 Af Sløife, Naal og Ring skal sende.
 Men Fru Françéza gi'er ham Lov
 At gjemme hine Minder smaa
 Om hendes Seir og hans Forlis;
 De være skal en Ærespris
 For Tepperne, han hitted paa.
 Saa reiste Hr. Aiguillon
 Bort til Versailles og Paris.
 Hans Blaargarnstepper fandt et Hjem
 I Hytterne udi Leon,*)
 Hvor hendes Haand uddelte dem.
 Der væves de den Dag idag,
 Der varme de endnu hver Nat
 Rødkindet Pusling, Gubbe svag
 Og haardfør Mand, af Møie mat.
 Der mindes, hvordan de blev til.
 Der prises over hendes Grav
 Den Dyst, hun, lige skjøn og snild,
 Gik ud med Seir og Ære af.
 Der lever end i Sagn og Sang
 Den gode Frue paa Kerjean.

---

*) Et af Bretagnes fire Bispedømmer.

C o r d o u a n .

Med Stemme lav og Øiet sænket
Sit Ærind han fremstammet fik;
Den rige Handelsherre skænkede
Ham kun et haanligt Sideblik.

Sveddraaber fra hans Pande rullede
Meer hastig, end fra Læben Ord;
Den Gamle sad saa kold som Guldet,
Der stod i Stabler paa hans Bord.

Omsider var hans Tale færdig,
Og taus sin Dom han ventede paa;
Da reiste ogsaa, stiv og værdig,
Hans Rheder sig og talte saa:

„Mit Skib — det fører I med Ære,
 „Mit Barn — det er en anden Sag;
 „Det anstaaer hende ei, min Kjære,
 „At seile under Eders Flag.

„Ja, stod I end paa Ærens Stige,
 „Var gammel Æt I stammet fra,
 „Var I ved Rigdom halvt min Lige —
 „Jeg vraged Jer maaskee endda.

„Let derfor snarest Eders Anker!
 „Og vil I blive i mit Brød,
 „Saa sænk de elskovssyge Tanker
 „Ned i Atlanterhavets Skød.“

Han gik — og snart hans Bramseil svulmed
 Igjen af Havets friske Vind,
 Og Dagens haarde Gjerning dulmed
 Den bittre Smerte i hans Sind.

Men hun, som ikkun elsked Manden,
 Og ei hans Rang, hans Byrd, hans Guld,
 Brød sig om ham og ingen Anden,
 Og var den Fjerne tro og huld.

Hun, der besad i Arv og Eie
Sin Faders egen Villiekraft,
Lod ingen Magt sin Nakke neie,
Men bar sin Sorg og gav ei tabt.

Sit Smil hun ei bag Taarer dulgte,
Men det var koldt som Sneens Blink;
Og hendes Øie Ingen fulgte
Af dem, der sprang paa hendes Vink.

Forgjæves venter hendes Fader
Et andet Kjærlighedens Gry;
Forgjæves han sit Hus oplader
For Liv og Lyst, for Land og By.

Parises Herlighed og Vrimmel
Beseirer hendes stolte Sind,
Saa lidt som Andalusiens Himmel
Med Roser maler hendes Kind.

Men Tiden gaaer — og Livets Kræfter
Bort fra den Gamles Lemmer flye,
Og han begynder tænke efter
Paa Ting, der er ham ganske nye.

Ei sine Penge meer han tæller,
Men Dagene, han har til Nat;
Og han seer aaben Gravens Kjælder
For sig, men ikke for sin Skat.

Han regner ei sin Handels Renter
Nu, men sin Handlings Facit ud,
Og seer, at tusinde Procenter
Betale ei hans Gjæld til Gud.

Han ikke meer Metaller veier,
Men Ordets Sølv og Tankens Guld,
Og undres paa, hvor Skaalen svaier,
Som om den var af Avner fuld.

Han seer paa hende, der er levnet
Alene i hans Varetagt: —
Har han for hende Veien jevnet,
Og lettet hende Livets Vægt?

Har han ei hendes Hjerte saaret
Til Døden med hovmodigt Sind?
Har han ei hendes Lykke kaaret
Til Offer for et usselt Skin?

Paa hendes hvide Pande sporer
 Han Mærkerne af Sorgens Hæl.
 Og hendes stumme Øie borer
 Som giftig Pil sig i hans Sjæl.

Da smelter han, — og mens han glatter
 Med visne Fingre hendes Haar,
 Han hvisker: „Vær nu glad, min Datter!
 „Snart kommer han, hvem Du attraaer.

„I Cadix han en Ladning hentet;
 „Saasnart han lander, er han Din.
 „Saa faaer Du Bod, for Du har ventet.
 „Sy altsaa paa Dit Brudelin!“

Hun syede; — og imens hans Seiler
 Ad Havet mere fløi end krøb,
 Og snart det spanske Cap den peiler,
 Og styrer mod Girondes Løb.

Alt dybt i Horizonten øiner
 Han Fædrelandets lave Kyst;
 Da mulner Himlen, Havet høiner
 I voldsom Bølgegang sit Bryst.

Og Stormen ud af Skyen farer,
 Og pidsker Bølgerne til Skum,
 Og kun et enkelt Lynglimt klarer
 Det tætte, sorte Himmelrum.

Hans sikkre Sandser dog ei glippe,
 Og rigtig har sin Cours han sat; —
 Men midt i Løbet staaer en Klippe,
 Der op af Dybet voxer brat.

Lumsk under Fladen den sig dølger;
 Naar Havet soler sig i Ro,
 En Kam af aldrig trætte Bølger
 Advarer for dens hvasse Klo.

Nu, da hans Spryd er Synets Grændse,
 Og Havet hvide Roser bær,
 Han paa sin Lykke frem maa lændse,
 Og kommer — Cordouan for nær.

Som spiddet Flue Skibet hænger
 Et Øieblik paa Klippens Top;
 Saa ruller der en Sø — det krænger,
 Og Havet har sit Rov slugt op.

Skum blev Captainens Bryllupslagen,
 Og Brændingen hans Brudeseng.
 — Det meldte dem et Bræt, som Dagen
 Derpaa drev op ved Flodens Eng.

Da slukkedes den Gamles Øie
 I Sorg og Anger, Angst og Gru;
 Hun lærte sig for Gud at bøie,
 Og tog sit Kors med ydmyg Hu.

Men dette Guld, der havde suget
 Al hendes Faders Sjælefred;
 Der som en Drage havde ruget
 Paa hendes unge Kjærlighed;

Der havde hendes Villie lænket,
 Og tvende varme Hjerter skilt;
 Der havde Himlens Love krænket,
 Og hende Livets Foraar spildt, —

Det gad hun ikke gjemme ene,
 Men bort det til et Storværk gav;
 Det sænked hun som Kæmpestene
 Ned i sin tabte Brudgoms Grav.

Hvor Klippen stod med skarpe Sider,
 En Huggetand i Flodens Mund,
 Snart over Havets Flade skrider
 Et muret Bjerg, en Fæstning rund.

Den skal ei trodse Landets Fjende,
 Men Stormens Magt og Bølgens Brud,
 Og Trøst og Tryghed fra dens Tinde
 Skal straae over Havet ud.

Den minde skal om ham, der døde,
 Idet den frelser Manges Liv:
 I Kalken Enkens Taarer fløde,
 Men den skal fryde mangel Viv.

Thi høit et mægtigt Taarn sig strækker
 Fra Stencolossens faste Plan,
 Omsat af ranke Søilerækker,
 Der bær' dets luftige Altan.

Forinden, bag Capellets Bue,
 Guds Moder throner, høi og ren,
 Og derfra flyver Troens Due
 Tilsøes med Haabets Oliegren.

Men øverst Taarnets Kegle ender
 Sig som et kuplet Marmortelt,
 Hvorfra et Fyr hver Nat udsender
 Sit Lys vidt over Havets Felt.

Trehundred Aar er gangne siden:
 I Høide voxed Taarnets Krop,
 Og hvad der gnavedes af Tiden
 Har andre Slægter pyntet op.

Men at det var en ædel Qvinde,
 Som Frankrigs Eddystone har skabt,
 Det er et Sagn, et helligt Minde,
 Som Havets Sønner ei har tabt.

De huske det, saa tidt de pløie
 I Storm og Mulm den spanske Sø,
 Og deres Tanker sammenføie
 Med Himlens Jomfru Jordens Mø.

Og naar de Taarnets klare Øie
 Opdage over Himlens Rand,
 De tause deres Hoved bøie
 For Jomfruen af Cordouan.

Kong Harald og Islændingen.

Kong Harald sad i Oslo
Og drak med sine Mænd,
Og talte om sin Feide
Med Dannemarks Svend;
Thi de var haarde Halse,
De Drotter, begge To,
Og undte ei hinanden
Den ringeste Ro.

Da nu tilgavns var drøftet
Den sidste hede Dyst,
Og hvor man skulde hærge
Iaar den danske Kyst,
Om Tidender der spurgtes:
En meldte da, der var
I Mørgenstunden landet
Et underligt Par.

Den Ene er en Islænding
Freidig og frels,
Den Anden er en Bamse
Udi sin tykke Pels;
I Vinland har han kjøbt den
For al sin Eiendom,
Og avet den med Møie,
Saa den er ganske from.

Kong Harald lod dem hente.
Det gottede hans Sind,
Da Bjørnen han saae træde
I Hallen høvisk ind;
Ei mindre godt ham hued
Den unge raske Mand,
Hvis klare Øine lyste
Af Mod og Forstand.

Kong Harald hilsed venlig,
Og spurgte Bygd og Navn.
Sig nævnede han Audun,
Og Øfjord sin Stavn.
Saa vilde Kongen ogsaa
Besked om Dyret ha'e,
Om det var hans Eie.
Og Audun svared „Ja“.

Da roser Kongen Bjørnen.
 Saa vældig og saa tam,
 Og spørger, om ei Audun
 Vil sælge den til ham;
 Og tinge som en Kræmmer
 Om Prisen vil han ei;
 Dens fulde Værd han byder. —
 Men Audun svarer „Nei“.

„Ei heller det mig undrer.“
 — Kong Harald gav til Svar —
 „Naar Alt, hvad Du har eiet,
 „For den Du givet har;
 „Men om jeg byder dobbelt,
 „Ei sandt, saa slaaer Du til?“
 — Men Audun svared atter:
 „Ei heller det jeg vil.“

„Nu, siden til at kjøbslaae
 „Du føler Dig for stolt,
 „Du sagtens har som Gave
 „Mig Bjørnen forbeholdt,
 „Og venter, at mit Høisind
 „Skal maale sig med Dit?“
 — „Nei Herre,“ svared Audun,
 „Der feiler Du dog vidt.“

„Saa siig, hvi Du den købte,
 „Og hvi Du tæmmed den,
 „Og hvorhen da Du agter
 „Dig med Din lodne Ven?“
 — „Nu, hvad min Agt mon være,
 „Det kan jeg sige nemt;
 „Thi til Kong Svend i Danmark
 „Min Gave er bestemt.“

— „Er Du da slig en Taabe,
 „At Du erfared ei,
 „At mellem Svend og Harald
 „Gaaer kun en blodig Vei?
 „Og troer Du jeg vil taale,
 „Du drager fri afsted
 „Med Gave til en Fjende,
 „Jeg ønsker kun Fortred?“

— „Det raader Du for, Herre,
 „Om jeg maa reise frit;
 „Men, mens jeg har min Villie,
 „Saa raader jeg for Mit.
 „Og det er nu en Vane,
 „Som jeg har med mig bragt,
 „At jeg gjør aldrig Andet,
 „End hvad der er min Agt.“

Da smilede Kong Harald
 Og strøg sin brune Kind:
 „Saamænd, det maa jeg lide.
 „Følg da Dit eget Sind!
 „Reis med Din Bjørn til Danmark,
 „Og giv den til Kong Svend;
 „Men kom saa hid og siig mig,
 „Hvad han gav Dig igjen.“

Det loved Audun Kongen,
 Og drog med Fred sin Vei;
 Og Løftet, som han sagde,
 Han glemte heller ei.
 Da Aaret var forganget,
 Saa treen han ind igjen
 I Hallen udi Oslo
 Til Harald og hans Mænd.

Og Kongen flux ham kjendte,
 Og ham at sidde bød
 Og gjøre sig tilgode
 Med Saltmad og Mjød,
 Og derpaa at fortælle
 Om sine Eventyr,
 Men først hvad Kong Svend gav
 Til Gjengjæld for hans Dyr.

„Først gav han dette, Herre!“
 — Til Orde Audun tog —
 „At Kongen ei hovmodig
 „Vrag paa min Gave slog.“
 — „Ja“ — svarede Kong Harald —
 „Det var dog grumme lidt.
 „Jeg havde givet Mere,
 „Var Dyret blevet mit.“

„Saa gav han ogsaa Penge
 „Mig til en Pilgrimsfart.“
 — „Ja, derpaa“ — svared Harald —
 „Har Svend jo aldrig spart.
 „Det gav han alt Saamangen,
 „Der tomhændet kom.
 „Men hvad gav han Dig Mere
 „End Reisekost til Rom?“

„Hver Dag i Kongens Bæger
 „At skænke Øl og Mjød,
 „Den Gjerning og den Ære
 „Han dernæst mig bød.“
 — „Nu, det var smukt; men Æren,
 „Han bød Dig, vared kort.
 „Gav han Dig ikke Andet,
 „Da snart Du drog bort?“

„Jo“ — mæled Audun atter —

„Han skænked mig en Knor,

„Vel rustet og vel taklet,

„Med Ladning ombord.“

— „Ja, det var ædelmodigt

„Og kongeligt og stort;

„Men Harald ikke Mindre

„End Svend vilde gjort.“

„Saa gav han mig en Pose,

„Af Sølvpenge stram,

„At ei jeg skulde leve

„I Armod og Skam,

„Ifald mit Skib blev sænket

„I Brændingens Grav,

„Og Ladningen blev slugt

„Af det graadige Hav.“

„Det“ — udbrød Kong Harald —

„Var saare vel betænkt;

„Og det var ogsaa mere,

„End jeg vilde skænkt;

„Med Skib og med Ladning

„Jeg vilde troet os qvit.

„Men var endnu der Mere,

„Som Svend kaldte Dit?“

„Ja, Herre“, — svared Audun —
 „Da jeg Farvel ham bød,
 „Kong Svend mig denne Guldring
 „Op over Haanden skød,
 „Paa det den skulde vidne
 „Om Kongens Gavmildhed,
 „Hvis Posen sank med Skibet
 „I Havdybet ned.

„Han bød mig aldrig skilles
 „Ved dette gyldne Pant,
 „Med mindre paa min Vandring
 „Jeg nogen Høvding fandt,
 „Hvis høie Sind jeg skyldte
 „Tak for saa meget Godt,
 „At jeg ham undte Gaven
 „Fra Dannemarks Drot.

„Men denne Høvding fandt jeg
 „Ifjor paa dette Sted.
 „Du kunde taget Livet
 „Fra mig og Bjørnens med;
 „Og dog du lod os drage
 „Herfra med Fred vor Vei.
 „Derfor, Kong Harald, rækker
 „Jeg Ringen til Dig.“

Da foer det hede Blod op
I Kongens brune Kind,
Og hædret han sig tyktes,
Som han ei blev det end.
Og Auduns Knor den Sommer
Laa qv r i Oslo Vig;
Saa seiled han til Island,
Paa Gaver dobbelt rig.

